

Lesly L. Lastex

**A
DÉRFARKAS
BOSSZÚJA**

Pallas Antikvárium

Lesly L. Lastex

Copyright © 2001 Pallas-Antikvárium Kft.

All rights reserved!

Magyarországon kiadja a **Pallas-Antikvárium Kft.**
Felelős kiadó: a kft. ügyvezetője

A kiadásban közreműködött:

LÍCIUM-Art

Könyvkiadó- és Kereskedelmi Kft.

Felelős vezető: **Ujvári Béla**

Felelős szerkesztő: **Szabó Tünde**

A fagyos démon

1.

Aznap enyhén szólva is szeszélyes időjárás uralta a Magas-Tátra vidékét. Délelőtt még vidáman füttyörésző rigók trilláztak a szikrázó napsütésben, majd váratlanul lehűlt a levegő mínusz 15 fokra. A fagyos hangulatot a délután érkező forró szél söpörte ki a hegyek közül, hogy aztán mindezt méltóképp megkoronázhassa az alkonyat beálltával lezúduló hirtelen hóvihár. Amikor először bukkant fel a hold, Poprád felől mintha oroszlánfókák üvöltését hozta volna a gyors lökésekkel érkező, dermesztő fuvallat.

Hogy az ágakról leforduló fagyott rigók diszkrét koppanásairól már ne is beszéljünk.

Megálltam a fogadó előtt, és ledörzsöltem az arcomra fagyott vékony jégréteget. Lent a völgyben apró szentjánosbogaraként pislákoltak a takaros házak fényei, a sötétben tornyosuló Bahledova pedig úgy magasodott az aprócska falu fölé, akár egy kíváncsi óriás. Nemrég érkeztem Pozorba, ám máris hiányoltam egy állandó szállást. A hideg, metsző északi szél bebújt a kabátom alá, keresztül-kasul száguldozva vágatott különböző ruhaneműim között, míg végül valahol a vádlím tájékán eltévedt, és kifogyott belőle a szusz. A Havasi Kopár nevű fogadó, amely mellett álltam, közvetlenül a hegyi szerpentin mellé épült. Az épület bejáratától néhány lépésnyire a fenyves kezdődött, parkolója pedig szinte csak jelképes méretű volt, hisz ha egy busz felmerészkedik, már kitehették volna a „megtelt” táblát.

A fogadó ajtaja néhány lépésnyire, hívogatóan szikráztatta rézkilincsét, bentről halk mormolás hallatszott. Máskor talán fázósan összehúztam volna magamon a jetibundát, ám a csillagköntösét próbálgató táj komor fenségével egyszerűen lenyűgözött. Valahol, a sötétben gomolygó felhők fölött idős tanító-mesterem, Li Lu-L'e minden bizonnyal bosszús homlokráncolások közepette csóválta a fejét. Szinte hallottam reszketeg hangját.

Lesly L. Lastex

"Soha ne vágj neki az ismeretlennek, Lesly szan! Ha úgy érzed, hogy elfog a kísértés messzi, idegen tájak iránt, hát gyorsan ülj le egy csöndes sarokba, és kapcsolj be a tévét. Abból soha nem lehet baj..."

Sóhajtottam egy hatalmasat, s azonnal éreztem, hogy megtelek a tudóm friss oxigénnel. Valahol felhuhogott egy kuvik, és a tetőről egy jókora adag hókupac hullott tompán puffanva a lábam elé. Minden annyira békésnek és nyugodtnak tűnt, akár csak a paradicsomban szénszűnet idején. Talán épp emiatt tizenharmadik ösztönöm azt súgta, fordítsak hátat a Magas-Tát-rának, Pozornak, a Havasi Kopárnak, és fussak el békésebb vidékre. Hát hol van az megírva, hogy egy magamfajta brit polgárnak minden útjába eső szlovák fogadóba be kell mennie?

Mire azonban mindez végigfutott az agyamon, addigra tényszeremet már a kilincs hidege égette. A nehéz ajtó az első, szelídebb nyomásra engedett, s az ivó meleg, bagószagú párájával jutalmazta elhatározásomat. Odafentről a telihold kajánul figyelt, vajon mitévő leszek. Visszasandítottam rá, majd meg-rántottam a vállam és beléptem.

Emelyítően zsíros rósejbní nehéz illatát dobta utánam a csalódottan süvöltő északi szél.

2.

A fogadóban diszkrét kocsmazaj fogadott. A vacsoraidő már rég elmúlt, a sűrű füst mellett erről a konyha vaksin hunyorgó tálalóablaka is árulkodott. Leültem az egyik sötétebb sarokba, ahol a kutya sem törődött velem. Jólesett a dolog, mivel tapasztalatból tudom, hogy egy olyan aprócska faluban, mint Pozor, szinte mindig feltűnést kelt az idegen. Márpedig én ezekben a percekben mindennél többre becsültem a magányt. Egy könyvecskével együtt előkotortam a pipámat, szer-tartásosan meggyújtottam, s jóleső pöfékeléssel hátradőltem.

A pult fölött lógó falióra tanúsága szerint másfél óra telhetett el, amikor arra riadtam, hogy olyan száraz a nyelvem, akár egy évszázadok óta porosodó pergamen. Tanácstalanul pillantottam körbe, ám a helyiség korábban oly hálásan fogadott közönye ettől még szikrányit sem enyhült. Negyedórányi meddő várakozás után úgy döntöttem, hogy megpróbálom magamra vonni a fogadós figyelmét. Előbb hangosan krákoztam, majd

A Dérfarkas bossúja

---

kicsit köhögtem, feltűnően mozgattam felváltva hol a jobb, hol pedig a bal fületem, kiraktam az asztalra néhány korábbi esetem relikviáit - ám mindhiába. Az eldugott sarokasztalra senki sem pazarolta a figyelmét. Mintha a világon sem lettem volna.

Némi tünődés után úgy döntöttem, taktikát változtatok. Megszólaltam.

- Ööö... izé... fogadós!

Azonnal ott termett. Nagydarab, harcsabajuszú, pirosposztógás férfi volt, szelíd, szürke kutyaszemekkel. Az első másodpercekben az volt az érzésem, hogy a számítógépes Nintendo játék Máriója bukkant fel, "Pivo Tatra" feliratú pepita kockás köténykében. Elegendő volt egyetlen pillantást vetni az asztal lapján nyugvó pocakjára, hogy nyilvánvalóvá váljék: nem csupán szakmai viszonyt ápol az e tájon oly népszerű sörítallal.

- Mit hozhatok? - kérdezte készségesen. Tünődve megvartam kefére nyírt frizurámat.

- Teájuk van?

A férfi felhúzta az orrát.

- Messze földön híres a teánk.

Megnyugodva bólintottam.

- Hozzon egy csészével.

- Tejjel parancsolja az úr, vagy anélkül?

Nem tehetek róla, de akaratlanul is mosolyra húzódott a szám.

- Tudja mit? Miután lefőtt, tegyen bele egy kis szezámmaggal összegyúrt jakvaját, vadkendert, mormotaszirt és néhány csipetnyi cukrot...

A fogadós meghökkent ábrázattal közelebb hajolt.

- Hogy... hogy tetszett mondani?

Rávigyorogtam és megveregettem a kezét.

- Semmi baj, barátom, ha nem, hát nem. Ez egy tibeti ital, és tudja, azon a tájon a jakvajjal dúsított avas szezámmag, meg a mormotaszír...

- Ismerem - vágott közbe a harcsabajuszú. - Egészen véletlenül ez a specialitásunk. Csak éppen azt nem értettem, amit a végén mondott. Miből tegyek bele egy csipetnyit?

- Cukorból... - sóhajtottam, miközben kiürítettem pipámat.

A fogadós meglepett arccal felvonta szemöldökét, majd sűrű fejcsóválások közepette elmasírozott. Ám hogy nem vesztegette hiábavaló tünődésre az időt, arra az a csésze volt a bizonyíték, amely két perc múlva már ott gőzölgött előttem a piros

Lesly L. Lastex

---

kockás abroszon. A fürge mozgású Márió egy darabig még tessék-lássék porolgatta az asztal sarkát, majd amikor látta, hogy cseppet sem zavar a topogása, lehuppant a túlsó oldalon.

- Uraságod bizonyára nem idevalósi – jegyezte meg barátságos szemhunyorítással. Jóváhagyólag bólintottam, és belekortyoltam a teámba.

- Nemrég érkeztem.

A fogadós szapora bólogatásba kezdett.

- Mindjárt gondoltam. Tudja, a kiejtése. Román?

- Brit alattvaló vagyok.

- Egy angol? Itt? - mutatott körbe meglepetten. - De hiszen itt nincs semmi érdekes! Néha egy-egy bénább síelő eltöri a lábát, ám ezen kívül...

- Miből gondolja, hogy nem én vagyok köztük a legbénább? - vettem közbe. Ezen szemmel láthatóan elgondolkozott, de aztán megrázta a fejét.

- Maga nem úgy néz ki - jelentette ki határozottan. - Annál... valamivel normálisabbnak tűnik.

Nem válaszoltam, inkább komótosan újra megtömtem a pipámat. Bár hízelgett, amit mondott, egy gondolat nem hagyott nyugodni.

Vajon miért akar Márió engem minél messzebb tudni innét?

3.

Amíg tűnődtem, a fogadós valahonnét maga elé varázsolt egy barna üveget, s gyakorlott mozdulattal leharapta róla a kupakot. Pohár és más, ehhez hasonló világi hívságok nem nagyon érdekelhették, mert a következő pillanatban úgy tapadt az üveg szájára, mint egy kiéhezett csecsemő. Aztán böffentett egy egészségeset.

- Kérdezhetek valamit?

- Csak tessék - intettem nagyvonalúan.

- Ha nem síelő, akkor mi a bánat hozta felénk? Elvégre vannak a világnak sokkal vonzóbb zugai is.

- Honnan tudja, hogy nem síelni jöttem?

- Nincs felszerelése. Anélkül kissé nehézkes lenne nekivágni a lejtőknek.

A Dérfarkas bosszúja

- Léteznek kölcsönzők is - próbáltam erőltlenül kibújni a válasz elől, ám Márió kezének egyetlen mozdulatával elhallgattatott.

- Azt mondja, most érkezett. Mivel ez az egyetlen fogadó a környéken, csak itt szállhat meg. Ez a közepes válltáska tehát az összes cókómókja, ebbe viszont nem fér bele még egy gyermek síruhája sem. Márpedig ilyesmit körülményes lenne utólag beszerezni egy ilyen kis faluban.

Úgy döntöttem, ezt a menetet feladom. Megeresztettem egy tűrhető füstkarikát, és Márióra néztem.

- Igaza van, nem üdülni jöttem. Kutató vagyok, és tudományos céllal vizsgálódom.

- Itt? Csak nem a bénázás ellenszerét kutatja? Mert akkor lesz bőven kísérleti alany. Néha az az érzésem, hogy némelyik külföldi kifejezetten azért jön ide, hogy egy évben egyszer jól összetörje magát, vagy legalábbis a taknyán csúszhasson a büféig.

- Engem nem az ügyetlenkedő vendégek érdekelnek - ráztam meg a fejem. - Muslincológus vagyok, és amint az elnevezés is mutatja, a muslincákat tanulmányozom.

A fickó közelebb húzta a sörösüvegét, mintha attól tartana, hogy a következő pillanatban rávetem magam.

- Ööö... muslincákat mondott?

- Pontosan - bólintottam. - Tudja, muslincák a világ minden táján vannak. Annak ellenére, hogy egyetlen, nagy családba tartoznak, számtalan alfajukat ismerjük. Ezeknek aztán ugyanúgy megvannak a maguk sajátosságai és szokásai, mint az embereknek. Sokuk még ma is ismeretlen a tudományos világ előtt, bár néha hallani egy-egy kósza hírt, hogy itt vagy ott egy eddig ismeretlen törzs példányát látták...

- Ezek szerint magának valaki azt mondta, hogy itt egy ilyen újfajta muslincát találhat?

- Ahogy mondja - biccentettem elismerően, amiért ilyen gyorsan a dolgok lényegére tapintott. - Az igazat megvallva azt a törzset, amit én keresek, egyszer már felfedezték, csak épp egy szerencsétlen tévedés miatt valamennyi példánya kihalt.

- Miért, mi történt?

- Egy roppant ritka fajról van szó, amelynek csak egy-két egyede maradt fenn. Ezért aztán begyűjtötték az összeset egy laboratóriumba azzal, hogy majd ott tenyésztik tovább őket. Sajnos egy nap új takarítónőt vettek fel, akinek fogalma sem volt

Lesly L. Lastex

---

róla, miféle munka zajlik az intézet falai között. Első napjának reggelén megjelent a vödreivel, benyitott a legközelebbi laborba, ahol vidáman röpködő muslincasereg fogadta...

Márió szeme felcsillant.

- Fogadjunk, hogy kinyírta őket!

- Nyert - sóhajtottam. - Az a vén boszorkány az összes zöldszárnyú, harántcsíkozott muslincát hidegre vágta. Először lefújta őket valami spray-vel, majd amelyik nem dőglött meg azonnal, azokat egyenként agyoncsapta. Másnapra már meg is szűnt az egész intézet.

A fogadás elfintorodott, és megvakarta a halántékát.

- És ez itt történt a közelben?

- Nem - ráztam meg a fejem. - Tizenöt évvel ezelőtt Chilében esett meg a dolog. A takarítónő azóta is valamelyik kőfejtőben lapátolhatja a törmeléket, ha azóta már meg nem halt.

- Akkor meg mi a francot keresne itt egy ilyen zöldcsíkos izé? Ember, ez itt a Magas-Tátra! Vagy azt gondolja, hogy azok a dögök, akik túléltek a nő vérengzését, most ide emigráltak?

- Az elképzelés nem rossz, elvégre a muslincáknak is van önérzetük - bólogattam pipámat szortyogtatva. - Ennek ellenére mégsem ez történt. Sokkal valószínűbb, hogy egy chilei vendégük hurcolt be néhány példányt a poggyászával.

Márió olyan határozottan kezdte ingatni a fejét, hogy azt hittem, nem is tudja majd abbahagyni. Amikor pedig mégis abbahagyta, olyan jeges volt a hangja, akár odakint az ablakra erősített hőmérő.

- Nézze miszter, nálunk egyáltalán nincsenek muslincák. Se zöldek, se csíkosak. Ez biztos.

Elnézően mosolyogtam.

- Muslincák mindenhol vannak. Idáig még nem sikerült olyan helyre vetődnöm, ahol ne lett volna legalább kétféle. Nézzen csak be az ágya alá vagy a szekrényébe... Egészen biztos, hogy megbújik néhány példány a porlepte sarkokban.

- Tegyük fel, hogy igaza van - sóhajtott a fogadás. - Ezek szerint akkor most végigmászik minden szobán?

- Arra semmi szükség - nyúltam a táskámhoz. - Elvégre miért fejlődik a tudomány, ha nem azért, hogy az embereknek ne kelljen minden egyes muslinca után futkározni? Erre való a muslinca csapda!

Márió gyanakodva szemlélte az eléje tett aprócska üveget.

A Dérfarkas bossúja

- Ez meg hogy működik?
- Roppant egyszerű - magyaráztam. - A készüléket abszolút tudományos szempontok szerint fejlesztették ki. Minden azon az elven alapul, hogy a muslinca az élővilág legnagyobb élvhajhásza. Imád enni és hmm... szórakozni.
- A fogadós felhorkant.
- Csak nem azt akarja mondani, hogy ez az izé diszkózenét sugároz, miközben még eteti is a dögöt?
- Nem, bár amit mond, az közel jár az igazsághoz - ismerem be. - A muslinca egyetlen szórakozása a fajfenntartás. Ugyanakkor viszont nagyon falánk is. Mit gondol, mi következik ebből?
- A fene se tudja. Talán megzabálja a párját.
- Tévedés, az a fekete özvegy nevű pók. A muslinca ennél sokkal praktikusabb. Az étel szagára összegyűlő nőstények közül válogat, miközben ő is falatozik.
- Márió köpött egyet az asztal alá.
- Amilyen pici, olyan gusztustalan.
- Mondtam, hogy élvhajhász.
- És ehhez mi köze ennek a bődönnek?
- Látja a tetején ezt az aprócska csapóajtót? Ha ezt elmozdítom, a belsejében lévő romlott meggybefőtt illata azonnal szétterjed, és magához vonzza a muslincákat. Belül rekeszekre van osztva, s ha egy ilyen megtelik, az érzékeny fedelet a súly automatikusan bezárja.
- A férfi óvatosan fölé hajolt és beleszagolt.
- Utoljára akkor éreztem ilyen bűdöset, amikor egy éjszaka elromlott a hűtőkamra.
- A muslincák megőrülnek érte.
- Az a fajta is, amit keres?
- Az csak igazán - biztosítottam. - A zöldszárnyú harántcsíkos muslinca ölni tudna a romlott meggybefőttért.
- Miért, mekkora az a dög? - kérdezte gyanakodva. Nyugtatólag megveregettem a kézfejét.
- Legfeljebb egy-két milliméterrel nagyobb az átlagnál.
- Márió szemmel láthatóan megkönnyebbült.
- No, és ki mondta magának, hogy itt rábukkanhat arra a zöldsíkos haránt-izére?
- Látja, ez nagyon furcsa - sóhajtottam. - Egy e-mail érkezett a címemre, amiben csak a muslinca latin neve, valamint Pozor földrajzi koordinátái szerepeltek.

Lesly L. Lastex

- És maga erre azonnal iderohant? - A bajszos fogadós hátradőlt, arca kisimult, miközben pocakja csak úgy rengett a visszafogott nevetéstől. - Ember, hát így már érthető! Magát piszkosul átverte valaki! - Megcsóválta a fejét. - A bolondját járaták magával, higgye el nekem. Amióta itt élek, még egyetlen muslincát sem láttam, és ide a rozsdás bököt, hogy nem is fogok!

Elgondolkodva rápillantottam.

- Úgy gondolja, hogy hamis nyomon járok?

- Még hogy úgy gondolom-e? Ha csak egy kehes pókot is talál ebben az ódon koszfészekben, egy hétig az én vendégem a legjobb szobánkban!

- Ezt komolyan mondja?

- A lehető legkomolyabban.

Néhányszor az asztal széléhez kocogtattam a pipám fejét, majd a helyzethez illő komolysággal Márió szemébe néztem.

- Attól tartok igénybe fogom venni az előbbi ajánlatát.

- Hogy... mit mond?

Megmarkoltam a teásbögre fülét, és olyan óvatosan, ahogy csak tudtam, az asztal közepére húztam.

- Látja? - böktem az aranylóan barna, ám kissé kihűlt itálra. A fogadós közelebb hajolt.

- Nem én. Mit kéne látnom?

- Várjon - egy gyors mozdulattal gyufát sercintettem. - Most már világos?

- Óóó... - szakadt ki belőle a csodálkozó sóhaj, amiről hirtelenjében nem is tudtam megállapítani, hogy a megdöbbenés, avagy az előbbi meggondolatlan ígéret váltotta ki belőle. - Ez nem lehet igaz!

Pedig az volt. Mindketten tátott szájjal bámultuk a bögrét.

Azt, amelyben a legnagyobb zöldszárnyú, harántcsíkozott muslinca úszkált, amellyel valaha is találkoztam.

4.

Más, hétköznapi példány valószínűleg már rég megfulladt volna, de ezt az egyet nem féltettem. Olyan büszke, tempós mozdulatokkal lapátolta apró lábaival a cukros levet, hogy szinte sajnáltam kikanalazni. Kicsit ugyan darabosan mozgott, de mivel ismertem, tudtam, hogy miért van így. Márió közben

A Dérfarkas bosszúja

---

elrohant a konyhába, s annyi szalvétával tért vissza, hogy abba a következő tíz év muslinca dinasztiáit is be lehetett volna csomagolni. Aztán elkerekedett szemmel figyelte, ahogy az aprócska rovar otthonosan befészkelte magát a kanál aljához csúsztatott papír ráncai közé.

- Azannya! - álmélkodott. - Mintha csak hazaérkezett volna.

- Valószínűleg érzi a muslincacsapda illatát - figyelmeztetem az asztalon heverő tégelyre mutatva. - Az előbb, amikor megnézte, nyitva felejtette a tetejét.

A fogadás erre már megtörölte a homlokát egy lepedőnyi zsebkendővel, majd vigyorogva legyezni kezdte izzadó arcát. Amikor megszólalt, határozott elégedettséget véltem kicsengeni a hangjából.

- A fenébe is, nem hittem volna, hogy ez ilyen izgalmas lehet. Tisztára, mint egy igazi vadászon! Az ember csak ül, gyanútlanul fecseg, aztán egyszer csak előcsörtet a vad...

- Bizony - bólogattam. - S ez még mindig kismiska egy szarvasbogár befogásához képest! El tudja képzelni, milyen küzdelem egy akkora rovar befogni?

Amikor ezt kimondtam, legnagyobb meglepetésemre Máriaó arcáról mintha letörölték volna a mosolyt. Néhány másodpercig komoran bámult maga elé, majd előhúzott a zsebéből egy laposüveget, és istenesen megdöntötte. Olyan mohón ivott, hogy egy vékonyka patak azonnal megindult a szája szegletétől, s meg sem állt egészen a gallérjáig. Amikor újra rám pillantott, döbbenet láttam, hogy vérben forognak a szemei.

- Miért ver engem a sors, miszter? - nyögte panaszos hangon, megeresztve egy erősen borókaszagú böffentést. Aztán előrehajolt, s hirtelen verni kezdte a mellét. - Miért pont engem? Meg tudja ezt nekem mondani?

Nem tudtam.

5.

Megvártam, amíg kicsit lecsillapodik, s csak utána veregettem meg óvatosan kézfejét.

- Hé ember! Mi történt magával? Mitől borult ki ennyire?

- Az a mocskos dög... Miért nem tud az ilyen végleg elpusztulni? - suttogta. Szavaiból facsarni lehetett volna a kese-

Lesly L. Lastex

---

rúséget. Amikor ismét rám nézett, barátságos kutyaszemében a gyűlölet villámai cikáztak. - Persze... maga valószínűleg még nem is hallott róla, hogy itt mi folyik.

- Nem - ráztam meg a fejem, de közben a lelkem mélyén már veszett csilingelésbe kezdtek a veszélyt jelző harangok. Mivel jól ismerem magam, ezúttal is ráharaptam a nyelvem hegyére, nehogy valami meggondolatlan kérdés csússzon ki a számon. Számátalan baj kezdődött már így, pedig ha csak egy picit is nagyobb az önuralmam...

Nem bírtam tovább.

- Mi történt? - bukott ki belőlem, miközben kiköptem legelőbb egy deci vért. A fogadós keserűen felkacagott.

- Hogy mi? Tulajdonképpen semmiség. Magát ez úgysem érdekli! Csak fogdossa a muslincáit, miközben mi itt szép sorban megdőglünk!

- Hát, ez a világ rendje - sóhajtottam. - Egyszer valamennyien itt hagyjuk ezt a poros sárgolyót. Még én is - tettem hozzá kis tünődés után, mivel igazságtalannak éreztem, hogy az előbb, ha kimondatlanul is, de e témában részvétlenséggel vádolt. Az igazat megvallva arra számítottam, hogy Máriaó erre magához tér. Am ehelyett csak döbbsenten bámult rám.

- Mondja, maga miről beszél?

- Hát - próbálkoztam összefoglalni az előbbi témát -, tulajdonképpen az életről, a halálról, a karmáról, melyek az örök körforgás folyamatában... szóval, hogy a sorsnak vannak bizonyos törvényszerűségei, melyek ellen senki, ismétlem, senki sem lázadozhat.

A fogadós türelmetlenül megrázta a fejét.

- Nem értem, mit mond, de az biztos, hogy nem ismeri.

- Mit?

- Haha... még hogy mit? Talán kit, jóember! Bármit is mond az élet karmáról vagy miről, az a bestia halhatatlan! Vissza fog jönni közénk, és valamennyiünket elpusztít! Mert ő a Fagyos Démon, és ha eljön az idő, senki sem ússza majd meg élve!

- Senki? - kezdtem kényelmetlenül érezni magam. - Mintha az előbb azt mondta volna, hogy rám ez nem vonatkozik...

A fogadós komoran legyintett.

- Ha itt marad, maga is csak egy hulla lesz a sok közül.

A Dérfarkas bossúja

- Na várjunk csak - tartottam fel a mutatóujjam. - Elárulná végre, mitől... azazhogyan kitől kellene, hogy engem is kirázzon a hideg frász? He?

A férfi olyan hirtelen hajolt közel hozzám, hogy nem is maradt időm hátrahőkölni. Egészen közelről éreztem a pálinkagőzös leheletét, miközben aggódva láttam, hogy aprókat hörög, és kifordul a szeme fehérje.

- Hát jó... Tudja meg, ember, hogy a Dérfarkasról beszélek. Ő a Fagyos Démon!

Nem tehetek róla, akaratlanul is kirázott a hideg. Ezzel egyidejűleg az ismerős szellemkezek is megkezdték ismerős ténykedésüket a testemen. Ezúttal speciálisan a talpamat simították végig.

Ennek ellenére eszem ágában sem volt röhögni.

6.

Egy darabig úgy tátogtunk egymásra, mint a partra vetett hal, aztán a fogadós visszazökkent a helyére. A mellettünk levő asztaltól lassan felszedelőzködött három favágó külsejű férfi, és zsákjaikat a vállukra vetve kiballagtak az éjszakába. Az ajtón betóduló jeges szél egy csapásra eltüntette az otthonos hangulatot. Márió összerezzen, s úgy nézett rám, mint aki mély álomból ébred. Ahogy végigmért, az az érzésem támadt, mintha megbánta volna, hogy ennyit fecsegett egy idegennek.

- Szóval megtalálta a muslincáját miszter... izé...

- Lastex a nevem. Lesly L. Lastex.

- Örvendek. Francisek Mlnar. Szóval, meddig akar még maradni?

Őszintén szólva nem úgy csengett a hangja, ahogy az egy szolgálatkész fogadóstól elvárható lett volna.

- Nem tudom - vontam meg a vállam. - Egy-két hétig biztosan. Ráadásul, ha jól emlékszem, maga az előbb tett nekem egy ígéretet...

- Persze - bólogatott szaporán, de közben olyan arcot vágott, mintha savanyú vackort forgatna a nyelve alatt. - Az adott szó kötelez. Egy hétig öné a legjobb szobám. Bár... nem harragszik meg, ha mondok valamit?

- Csak bátran - intettem. - Nem vagyok sértődős típus.

- Szerintem hamarabb el fogja innét húzni a csíkot.

Lesly L. Lastex

- Miből gondolja?

- Nem gondolom. Tudom.

Kezdett bosszantani a magabiztossága.

- Nos, megnyugtathatom, hogy addig ki sem teszem a lábam a környékről, amíg a környék összes muslincáját össze nem fogdostam - vigyorogtam rá, csak hogy letöröljem arcáról a vendégiasztó kifejezést. - Igaz, néhány napot még várnom kell, amíg a meggybefőtt maradék része kellően megromlik, de utána kezdődhet a vadászat. És ebben senki sem gátolhat meg!

- Kivéve a Dérfarkast - morogta, miközben lassan felállt. - Tudja, én sokáig nem hittem a pokolbéli fajzatokban, de az utóbbi időben megváltozott a véleményem. A Fagyos Démon maga a négy lábon járó iszonyat. Ma még könnyen nevetünk, de lehet, hogy holnapra valódi vadászat veszi kezdetét. S akkor meglehet, hogy egyedül a maga muslincái maradnak itt életben. Hozzak még egy teát?

A kérdés olyan váratlanul ért, hogy akaratlanul is bólintottam. A szívem bal pitvarában matató jeges ujjak közelgő veszedelemre intettek, ám ennek ellenére igyekeztem pókerarcra lenyelni a bögre alján kotyogó maradék italt.

Amely melleleg olyan hideg volt már, mintha maga a Fagyos Démon kortyolt volna belőle előttem, személyesen.

7.

Márió - azaz Mlnar - térült-fordult, s nemsokára újabb adag forró tea gőzölgött a kockás terítőn. Mielőtt leengedtem torkomon az első nyeletet, a fény felé tartva belesandítottam. Ebbe a porcióba azonban már nem jutott a kapitális muslincákból.

- Mesélne nekem erről a démonról? - kérdeztem hirtelen. A fogadós összerezzenet.

- A Dérfarkasra gondol?

- Hacsak nincs több is belőlük.

- Még csak az kéne! - emelte fel Mlnar mindkét karját. - Ehhez az egyhez is iszonyú történet fűződik.

- Hallgatom - dőltem hátra, a tea illatos gőzébe burkolózva. Mlnar egy darabig feszengett, aztán megadóan bólintott.

- Végül is... elmondhatom magának. Miért is ne? Legalább a vendégek között is lesz valaki, aki tudja, hogy mire megy ki a játék, ha valami... rendellenes történne. Ugy bizony...

A Dérfarkas bossúja

Bár furdalta az oldalam, mit ért rendellenes dolgok alatt, valami azt súgta, hogy ne vágjak közbe, inkább hallgassam végig.

- Az egész história úgy háromszáz évvel ezelőtt kezdődött. Amint látja, Pozor ma sem egy világváros, de abban az időben talán még a névadás is fényűző külsőségnek tűnhetett annak a néhány rozoga viskónak a láttán, amelyek a völgyben sorakoztak. Törékeny tákolmány volt valamennyi. Ha egy kecske éjjel rosszat álmodott, és hangosabban felmekegett, összedől az egész hóbelevanc, kezdhették építeni előlről. Az itt élő emberek ennek megfelelően szívós, egyszerű népek voltak. Terelték az állataikat, hébe-hóba vadászgattak, farsang idején heccelték az akkor még itt is előforduló havasi embert, de amúgy kemény munkával teltek a napjaik. Csupán néhány nagyobb lavina lopott némi színt sivár életükbe. Egész emberöltők teltek el dolgos eseménytelenségben, amikor aztán egyszer csak furcsa dolgokat pillantottak meg a hegytetőn. Idegenek jelentek meg hatalmas szerkezetekkel és rejtélyes rendeltetésű szerszámokkal. Nemsokára fűrészelés és kopácsolás zaja űzte messze a völgy addigi háborítatlan nyugalmát, s mire a pásztorok észbe kaphattak volna, a Bahledova gerincén már ott magasodott egy kastély. A hozzá vezető ösvényeket furcsa ruhájú fegyveresek állták el, akik csak annyit voltak hajlandóak elárulni, hogy vége a törzsi alapon nyugvó gyűjtögető életközösségnek, megérkezett a környék földesura. Eljen a legmodernebb államforma, a feudalizmus! Ebből a pásztorok persze nem sokat értettek, de annyi nekik is eljutott a tudatukig, hogy ezentúl már nem csinálhatják azt, amihez kedvük van. Ez eleinte sokaknak nem tetszett, ám a kastély lakója sem lacafacázott. Az első ellenszögölöket, akik minden tilalom ellenére felszaladtak hozzá, ugyanazzal a lendülettel karóba is húzta. Ebből aztán a pásztorok megértették, miképp tiszteljék a méltóságos Vladimir Toplák úr nevét...

Eltelt néhány év, s a régi jó világ utolsó foszlányai is a múlt kódébe veszttek. Az öregebbek közül talán akadtak néhányan, akik még reménykedtek, hogy az uraság kezdeti szigora később majd valamelyest enyhül, ám ezeknek idővel keservesen csalódnuk kellett. Nem is harag volt az, ami Toplákban munkált, inkább... valami feneketlen gonoszság. Nem elégedett meg a földesurakat megillető járandóságokkal, mindig többet és többet követelt. Az egykori pásztorok már morgolódni is el-

Lesly L. Lastex

---

felejtettek, számolatlanul túrték a válogatott kínzásokkal tarkított ütlegetek. Toplák pedig egyre nagyobb élvezettel tobzódott a vér látványában. Egy idő után már azt suttozták, hogy nem is igazi szlovák, Erdélyből költözött ide, s a borzalmas emlékezetű karóba húzó Vlad Tepes Draculnak az egyenes ági leszármazottja...

Az igazi pokol mégis akkor szabadult el, amikor Toplák szemet vetett egynémely pásztor szemrevalóbb leányára. Ekkor már jócskán túl volt élete delén, de úgy látszik, ő ebben is különbözött más emberektől. Az asszonyok sírtak, a lányokat utána már nem vette el senki, a férfiak pedig egyre gyakrabban pillantgattak a fészerben felsorakoztatott kaszák felé. Újra rejtegetni kellett a fehérnépet, amire előtte csak a husziták portyázásai idején volt példa. Aztán... egyszer az egyik elhurcolt lány nem tért vissza. Amikor szülei végső elkeseredésükben remegve felóvakodtak a kastélyba, Vladimir első dühében a férfit megvakíttatta, az asszonyt pedig széttépette a kutyáival. A nyomorék apát az egyik gyermekkori ismerős szolgáló szöktette ki. A falu háborgott, de igazán akkor korbácsolódtak fel az indulatok, amikor szénégetők megtalálták a kislány tetemét egy hegyi patak partján. Allítólag teljesen meztelen volt, és a testén harapásnyomok látszottak. Nem, nem vadállatoké... emberi fogak nyomai voltak...

- Jézusom!

- Ez volt az utolsó csepp a pohárban. A pásztorok jámbor nemzedéke ekkorra már kiöregedett, a fiatalok pedig úgy vélekedtek, hogy sokat nem veszíthetnek. Haragjuk azonban nem vakította el őket annyira, hogy apáik hibáját elkövetve fejfel menjenek a falnak. Fokozatosan szervezkedtek, tudatosan készülve a mindent eldöntő összecsapásra. Titokban fegyvereket készítettek, s ott jártak túl a földesúr embereinek eszén, ahol csak tudtak. Nappal látszólag egykedvűen robotoltak, de éjszákánként a legkülönbébb harci fogásokat gyakorolták. Pokolián elszánták magukat. Nem volt hát meglepő, hogy a lány halálát egyfajta jelnek tekintették. Két nappal később egy fagyos éjjelen bekerítették a kastélyt, hangtalanul elvágták az örök torkét, s Toplákot a baldachinos ágyából egészen a szélkakasig kergették. A fáma szerint az öreg még onnét is parancsolgatni akart nekik, kötelet kellett a nyakára vetni, hogy lehozhassák. Ami pedig ezután következett...

- El tudom képzelni - biccentettem komoran.

A Dérfarkas bossúja

Mlnar megrázta a fejét.

- Nem tudja. Olyan volt a hangulat, hogy egy egyszerű lincselés megváltás lett volna a zsarnoknak. Ezért a falusiak még azon az éjjelen kimentek foglyukkal a hegyekbe, és kerestek egy mély farkasvermet Vladimir Toplák kegyelmes úrnak. Már ez is elegendő lett volna a keserves halálhoz, ám a legények úgy döntöttek, hogy élete utolsó óráiban megmutatják a vén vérszívónak, mi is az az igazi kín. Egy girhes, kiéhezett ordással együtt lökték be a gödörbe...

Mlnar kortyolt egyet a laposüvegből, én pedig gyors pillantást vettem a mellékhelyiség felé, melynek meghitt magánya az elfogyasztott teamennyiségnek köszönhetően már-már a szent meditáció nyugalmával vetekedve csábított. Ennek ellenére igyekeztem fegyelmezett arcot vágni, s amikor a fogadós újra megszólalt, magam voltam a megtestesült érdeklődés.

- A Vladimir felett kimondott ítéletet követő napok időjárása maga volt a fehér pokol. Ha a falusiak ismerték volna a hőmérőt, egészen biztos, hogy mínusz 35 Celsius fölé egyszer sem látják kúszni a higanyszálat. Ha valaki köpött egyet, hallotta a koppanást, amellyel a megfagyott jégdarab földet ért. Az emberek bezárkóztak házaikba, s nem egy helyen még az állatokat is levágták, mert azoknak egy idő után elfagytak a lábuk. Sűrű, tömött pelyhekben hullott a hó, vastagon beborítva mindent. Mondták is egymás között a pozoriak, hogy valószínűleg nem csak az itteni bűneit viszi magával a másvilágra a földesúr, ha így bünteti a jóisten...

Egy hét múlva, amikor már enyhült valamelyest az idő, a legények magukra kanyarították medvebundájukat, és kimentek, hogy megnézzék a két tetemet. Illetve... inkább csak a farkasét, meg azt a valamit, ami Toplákából megmaradt. Mert hogy a farkas üvöltött tovább, abban biztosak voltak. Délben indultak, amikor a legerősebben tűzött az éles, téli napfény. Mire azonban felértek a fenyvesbe, már igencsak alkonyodott. Persze, ők erre is gondoltak, ezért hát elővették a fáklyákat...

Mlnar sóhajtott egyet, mint akinek óriási erőfeszítésébe kerül, hogy megossza velem, mi történt eztán az erdőben. Szelíd, szürke szemei sötét színre váltottak, én pedig kínos mosollyal újra a mosdó felé pislantottam, és gondolatban már barátkozni kezdtem a hosszan tartó lótuszülés gondolatával.

- Azok a legények, Mr. Lastex, valamennyien fiatalok voltak. Fiatalok és erősek. Egyikük sem vitt fegyvert - mitől fél-

Lesly L. Lastex

---

tek volna? Nem is sejtették, hogy a pokol erőivel kell majd szembenézniük...

8.

Hogy eltereljem gondolataimat kínzó helyzetemről, ráhaptam pipám szárára. A fogadás mindezt feszült figyelmeknek tudhatta be, mert elégedetten pillantott rám busa szemöldöke alól.

- Igen, az előbb a poklot emlegettem, s meg is van rá a jó okom. Mindjárt rájön maga is... Amikor a kis csapat a megjelölt gödörhöz ért, semmi hangot nem hallottak. Kézenfekvő feltevésnek tűnt, hogy a farkas, miután szétszaggatta Vladimir Toplákot, maga is megfagyott. Ha akkor ott megelégednek ennyivel, talán minden másként alakul. De mint mondtam önnek, ezek a fiúk fiatalok voltak. Ebben a korban az ember még nem elégszik meg a logikus következtetésekkel, a saját szemével akar látni mindent. Ezért is tették meg ezt az utat, s ezért nem fordultak vissza azonnal. Először csak néhány fáklyát dobtak le, ám ezek még röptükben kihunytak. Ekkor derült ki, hogy egyiküknél van egy sekera... egy kisebb fejsze. Úgy döntöttek, hogy sebtében összeütnek valami létrafélét, s egyikük lemegy megnézni, mi újság a verem alján. Az elhatározást tett követte, s hamarosan készen állt a fenyőágakból összebarkácsolta tákolmány. Egy Milos nevű legény vállalkozott rá, hogy leereszkedik. Mivel a verem, mint mondtam, igen mély volt, a biztonság kedvéért még egy kötelet erősítettek a derekára, ha netán az ingatag szerkezet nem bírná el a súlyát... Hogy miért nem ezen engedték le mindjárt, ne tőlem kérdezze. Talán fel akartak hozni valamit, hogy majd megmutathassák a faluban. Egy szó, mint száz, mikor a fiú leért, valószínűleg elkezdett körben járva tapogatni. Ezt érezték a kötél mozgásáról. Rövid idő múlva meggyújtotta a fáklyáját.

Azaz... csak meggyújtotta volna. Ugyanis abban a pillanatban mély, vadállati morgás hallatszott. Milos azonnal felkiáltott, hogy dobják le a fejszét, mert még él a farkas. A többiek ezt meg is tették. Senki nem esett kétségbe, nem egyszer előfordult már, hogy pusztá kézzel kellett megküzdeniük a nyájra támadó toportyánokkal. Milosnak sem volt semmi oka, hogy megrettenjen egy girhes, több napja éhező állattól.

A Dérfarkas bosszúja

Am az a hatalmas dúvad, amely a sokadszori próbálgatásra fellobbanó fáklya fényénél a fiúra vetette magát, még csak nem is emlékeztetett a verembe dobott kiálló bordájú állatra! Ennek a bundája tompán fénylett, hatalmas szemében pedig vöröses-sárga tűz égett. Akkora agyarái voltak, mint egy hüvelykujj, és kitátott pofája dögletes büzt árasztott még a gödör szélén állókra is. Annyit még láttak a társak, hogy Milos fölemeli a szerkerécét, majd egy szívet tépő sikoly hallatszott, aztán valami meleg fröccsent az arcukba.

- Uristen!

- Mint kiderült, a dög a bal karját harapta le a fiúnak. Milos persze még ekkor is sikoltozott, hogy hore, hore! Fel! Húzatok fel! Aztán a következő, amit a többiek hallottak, a létra recsegése volt. Mire rájöttek, hogy nem szerencsétlenül járt társuk, hanem a farkas kapaszkodik fölfelé, már késő volt. Rávetették ugyan magukat a vadállatra, de az úgy rázta le őket, mint kutya az esőcseppeket. S tudja, mi a legfurcsább? Hogy a dög egyáltalán nem úgy harcolt, mint a többi farkas! Ha körbefogták, nem próbált meg kitörni, s ha ketten kerültek elé, akkor is figyelte a mögötte lévőkre. Ráadásul még ezen felül is volt benne valami, ami... Tudom, bolondságnak hangzik, de ott, az erdő mélyén nem csak a testi erő döntött. A kegyetlenül tépő agyarak és vadállati izmok mellett a legsötétebb mágia is ott kavargott abban a küzdelemben. Ne nevéssen ki, de a legények egy része úgy halt meg, hogy a dög hozzájuk se nyúlt. Nekik egyszerűen megfagyott a szívük. Elegendő volt egy gonosz pillantás, egy izmot bénító jeges fuvallat. Egyetlen fickó menekült csak meg, bizonyos Rubiska. Ő nem tartozott a pásztorokhoz, fiatal volt, amolyan álmodozó, félig-meddig még gyerek. Tulajdonképpen a gyávaságának köszönhette az életét, mert amikor meghallotta Milos sikolyát a verem mélyéről, első rémületében azonnal felkapaszkodott egy közeli fára. Onnét nézte végig az egész vérengzést, miközben tenyerét a szájára szorította, hogy a lélegzése el ne árulja. Ha ő nincs, a falusiak valószínűleg soha nem tudják meg, mi is történt pontosan a Bahledova gerincén.

Rubiska elmondása szerint a farkas, miután befejezte a mézszárlást, megállt a vértől iszamós tisztás közepén, és fejét hátravetve üvölteni kezdett. A fiú addig is borzalmasan rettegett, de ekkor kis híján leesett rémületében. Volt ugyanis az ordításában valami gúnyosan győzedelmes hang, amely már-már em-

Lesly L. Lastex

---

berinek tetszett. Mintha... nevetni próbált volna, de csak undorító kaffogásra futotta tőle. Azután hirtelen elhallgatott a dög, néhányszor beleszimatolt a szélbe, majd egyetlen hatalmas ugrással eltűnt az erdőben.

A fiú persze még ezután sem mert lejönni a fáról, egy napig bírta így, azután elájult és lepottyant. Így talált rá a keresésükre indított csapat. A legnagyobb megdöbbenés mégis ezután következett. Amikor ugyanis átkutatták a vermet, a földesúr leszopogatott csontjai helyett csupán a ruháit találták meg a fal mellett. Am azokat olyan akkurátusan összehajtogatva, mintha a gazdájuk épp csak kilépett volna belőlük, hogy egy forró fűrdőt vegyen!

A fogadós sóhajtott egyet, és legurította torkán a laposüvegben lötyögő maradékot.

- Tulajdonképpen örültségnek hangzik, de ettől fogva az a hiedelem járja a falusiak között, hogy Vladimir Toplák nem halt meg. A legenda szerint az első, dermesztően halálos éjjelen a gödör alján lepaktált az ördöggel. Eladta a lelkét, a Gonosz pedig cserébe megajándékozta őt a farkas halhatatlanná tett vészomjával. Hát... körülbelül így szól a Dér farkas története.

Bár épp azzal voltam elfoglalva, hogy mentális erőm segítségével takaros kis csomókat kössek különböző bélcsatornáimra, nem tudtam megállni, hogy közbe ne kottyantsak.

- Miért pont Dér farkas? Mit jelent ez a furcsa név?

Mlnar úgy nézett rám, mintha azt kérdeztem volna, miért nem banán alakú a föld.

- Azt hittem, ennyiből már rájött. A nép úgy tartja, hogy a dög csak akkor öl, ha a hőmérő higanyszála mínusz 20 Celsius fok alá kúszik.

- Van ennek valami értelme?

- De még mennyire! A falusiak Topláknek többek között fagyhalált is szántak. A szájhagyomány szerint a hajdani földesúr így kívánja emlékeztetni valamennyi áldozatának utódját arra a merényletre, amit az ősök annak idején ellene elkövettek. Ha a hőmérséklet kellően fagyos lesz, feljön a jeges démonvilágból, hogy megdermessze engedetlen alattvalói leszár-mazottainak szívét...

Mintegy végszóra az asztal lapjához koccantottam pipám fejét.

A Dérfarkas bosszúja

- Nos, ez valóban érdekesítő történet volt. Ki tudja, talán lakozik is a mélyén némi igazság. Szerencse, hogy azóta már eltelt háromszáz év.

- Gondolja? - pillantott rám Mlnar. - Akkor majd ezt mondja meg az aranyhörcsögömnek is! Neki valahogy mostanában máshogy működik az időérzéke.

- Gratulálok a kommunikációs képességeihez - bólintottam. - Nekem az ilyen kis állatoknál eddig még egyszer sem sikerült a "Kiskacsa fürdik" dalnál tovább eljutni az Einstein-féle mélyebb tér-idő összefüggésekig.

- Felesleges gúnyolódnia, nagyon értelmes kis jószág volt.

- Csak volt? Miért, mi történt a hörcsögével?

- Ó, semmiség - legyintett gúnyosan a fogadás. - Csak épp holnap lesz egy hete, hogy kitépett és megfagyott szívvel találtak meg egy sífelvonó tövében.

9.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem rázott meg, amit mondott. Bár tanúja voltam már jó néhány brutális és értelmetlen gyilkosságnak, ez az eset mégis megpendített valamit a lelkem legmélyén. Egy védtelen kis állat valahogy más tészta, mint amikor akkora fickókat lát holtan eldőlni az ember, mint a Big Ben. Mlnar szája is gyanúsán remegett.

- Kölyökkora óta én neveltem. Megtanítottam neki az összes fogást, ahogy csak egy aprócska jószág megvédeheti magát a nagyobbakkal szemben. S meg kell mondanom, Mr. Lastex, hogy egyáltalán nem vallottam vele szégyent. Olyan fürge volt, mint a legszívósabb gyík, és a maga módján harcias is, akár egy anyatigris. Egyszer tanúja voltam, amikor megfutamította az öreg Peterka félvak kandúrját, pedig az igazán alattomos dög. De az én Moserkám mégis nekiment... és az a gonosz állat vinnyogva menekült... Egy idő után nem is mert senki ártó szándékkal a közelébe menni. Egészen múlt hétig, amikor...

Mivel már a szeme is vészesen csillogott, nyugtatólag megveregettem a kézfejét.

- Higgadjon le, Mr. Mlnar, ami megtörtént, azon már nem lehet változtatni. Semmi értelme a múlton rágódni. Az a hör...

Lesly L. Lastex

Moserka biztos elcsatangolt, s összefuthatott valami erdei vad-dal, amelyik nem ismerte még a hírét. Ez lehetett a veszte.

- No és a kitépett szív? Azt hogy magyarázza?

Töprengtem egy darabig, de be kellett látnom, hogy a fogadós megfogott. A történetnek ez volt az egyetlen olyan pontja, ami a realitások talajára helyezve jócskán sántított. Bár azt is nehéz elképzelni, hogy egy aranyhőrcsög csak úgy kísétál a mínusz húsz fokba, és a negyven centis hóban élve eljut a sífelvonóig - mégis tegyük fel, hogy így volt. Ám ettől függetlenül ki tudná megmagyarázni, mit keresett ott, és mi okozta a halálát? Mert ha csak egy szőrösomó marad utána, vagy valami kitekeri a nyakát, akkor némileg kevesebb a rejtély. De így... Aztán egy pillanatra mintha villám cikázott volna végig kusza gondolataim útvesztőjén.

- Nincs magának véletlenül haragosa?

- Nekem? - nyúlt meg a férfi ábrázata, de úgy, hogy azonnal láttam: ez olyan kérdés volt, mintha arcul ütöttem volna. - Ember, hiszen itt szinte mindenkinek hitele van! A favágóknak minden hajnalban én főzöm a forralt bort, s ha nagyon sok a munkájuk, kiszaladok hozzájuk az ebéddel. A faluban is fele-részben én támogatom a hegyi mentőszolgálatot, amelyik tavaly kihúzta abból a szurdokból Jovan Barinacet, a polgármester-helyettes fiát. Miért haragudna rám itt bárki is?

Logikusnak tűnt a kérdés, s én csak valami olyasmit tudtam rá válaszolni, hogy szerencsétlen balesetek mindenhol előfordulhatnak. A fogadós heves reakciója őszintén meglepett.

- De nem itt! Ez Pozor, és bár sokan szeretnék elfelejteni, a Dér farkas most úgy tűnik, mégis visszatért. Egyelőre még odakinn lapul valamilyen föld alatti, sötét jégveremben, de ha eljön az idő, mindenki biztos lehet benne, hogy a bosszú teljes lesz. Vér fog folyni nemsokára Mr. Lastex, meleg, gőzölgő vér, és észre sem vesszük, amikor majd ránk szakad a sötétség, és időtlen feketeségbe burkolózva egy ocsmány, középkori rém surran be a házainkba...

A férfi szavai úgy kongtak, mint a rég elfeledett kínzókamrák mélyén dörmögő hóhér hangja. Hallatán önkéntelenül is megborzongtam, s bár nagyon szerettem volna valami vigasztalót mondani, egy halk sóhajra sem futotta az erőmből.

- Maga ezt nem értheti, Mr. Lastex - vágott egy iszonyú fintort a fogadós. - Maga csak egy brit turista, aki elvetődött a világnak ebbe a távoli és koszos zugába, s ha lát is majd itt va-

A Dérfarkas bossúja

---

lamit, bármikor hazamehet, hogy aztán az egészet elmesélhesse az istenverte klubjában egy pohár istenverte whisky mellett, melyben közben gondtalanul csilingelnek azok az istenverte jégkockák... S ahogy elmondja, mindez csak holmi kelet-európai misztikumká fakul. De ha most veszi a fáradságot, és egy picit is belegondol a mi helyzetünkbe, akkor rádöbbenhet, hogy nekünk nincs hová elmenni! Itt kell élnünk egy múlt századi panoptikum díszletei és játékszabályi között, s könnyen lehet, hogy ebbe az egzotikumba kell beledöglünk!

- Maga rettenetesen kikészült - állapítottam meg, és belső zsebemből előhúztam a végszükség esetére tartogatott üveget: egy palack kitűnő évjáratú Old Pipe Line 101-es whiskyt. Akár a pókerjátékos a nyerő lapot, úgy csúsztottam a minden ízében remegő fogadós elé. - Tessék, húzza ezt meg! Egy korty, és holnapra már Dérfarkas-menüt fog tervezni a vendégeinek.

A férfi halványan elmosolyodott, és tétován az ajkához emelte a nemes itókát. Láttam, ahogy orra gyengén megremeg, s a következő pillanatban úgy döntötte le torkán az aranysárga nedűt, hogy azzal az erővel az egészet akár a Niagara vízesésbe is önthettem volna. A végén azért, becsületére legyen mondva, visszafogta magát, és az ital egyharmadát meghagyta, de a maradékot a továbbiakban már úgy nézte, mint bengáli tigris a dunsztos üvegbe zárt egeret.

- Látja, csak ez kellett - mosolyogtam rá. - Mindjárt színesebb a világ.

- Az itala pokolian jó, de egyébként sajnós téved - emelte rám bús, méla tekintetét Mlnar. - Ha a Dérfarkasnak valakivel is elintézni valója van ezen a nyomorúságos sárgolyón, hát az én vagyok. Pontosan én. Mit gondol, hogy hívták azt a legényt, aki háromszáz évvel ezelőtt túlélte a szörny első vérengzését?

- Ha jól emlékszem, valami Rubi... Rubiskának.

- Úgy van - állt fel az asztaltól a fogadós. - Csak hát család neve is volt a fickónak. Ha pedig kíváncsi az ábrázatára is, hát nézzen oda a pult mögé...

Azzal a férfi láthatatlan mázsás súlyokkal a vállán elballagott a bejárat felé üdvözölni egy hangosan berobbanó népes csapatot. Jobbra tőle, az italos állvány oldalán függő olajfestményről egy kackiás bajuszú dalia elégedett pillantással nyugtázta igyekezetét, bár ahogy jobban megnéztem, a szája szegletében mintha megrándult volna egy aprócska ránc. Egy villanásnyi időre az a határozott érzésem támadt, hogy az ismeret-

Lesly L. Lastex

---

len piktör szándékosan kente oda azt a sötét vonalat: aprócska bölcsőjét a félelemnek. Tudta, ki áll előtte, mint ahogy azt is, milyen sötét emlékek kísértének a derűs ábrázat mögött.

Fölemeltem a whiskys palackot, és bár tudtam, hogy a képmás eredetije legalább kétszázötven éve halott, azt a kortyot mégis az ő egészségére engedtem le.

Akkor úgy gondoltam, egyszer még talán jól jöhet Rubiska Mlnar túlvilági jóindulata.

10.

Pontosan éreztem, amikor a tüzes nyelet megérkezett a gyomromba. Háborgó bélbolyhaim mintegy varázsütésre megnyugodtak, s egy röpke másodpercig mintha a hátamon csápoló vöröshangyák szambabajnokságát is szüneteltették volna. Ennek ellenére, amikor kiballagtam a mellékhelyiségbe, az agyam továbbra is úgy zakatolt, akár egy megvadult telefonközpont. A legkülönbözőbb információk szikráztak fel és kapcsolódtak össze, s én megpróbáltam felfedezni valamiféle rendszert a kusza összevisszaságban.

Adva van egy falusi legenda, amelyet talán nem is kellene komolyan venni, ha nem sorjázna mögötte néhány figyelemreméltó véletlen: a fogadós brutálisan lemészárolt aranyhőrcsöge, a rejtélyes ős, Rubiska Mlnar, aki miatt az ükunoka most úgy retteg, hogy kis híján ideg-összeroppanást kap... Beléptem a fehér csempéjű kabinba, és pipámat szinte automatikusan a fogaim közé harapva megoldottam nadrágszíjamat. Szinte észre sem vettem, hogy a fogadó beszűrődő zaja egykedvű zsongássá enyhült. Nemsokára - áttépve idő és távolság vékony fátylát - idős mesterem, Li Lu-L'e hangja kezdett zengeni a fejemben.

„Ne feledd, Lesly szan: ha valaha is Szlovákia felé tévedsz, kerüld a démonokat! Nincs undorítóbb, mint... mint teszem azt, egy Dérfarkas! Ha nem figyelsz, észre sem veszd, és máris belekeveredsz egy sötét ügybe, amiről a fene sem tudja, meg tudod-e oldani. Kérlek, hallgass rám! Ha valaha is egy szlovák fogadóba vetődsz, és valaki megpróbál ilyesmibe rángatni, te csak állj fel, sétálj ki a poprádi repülőtérre, válts egy jegyet a British Airways Londonba induló járatának első osztályára - vigyázz, a turistaszakaszon csak egyszeri étkezés

A Dérfarkas bosszúja

---

*van! - simogasd meg a stewardess fenekét, és repülj haza!
Hidd el nekem: így jársz a legjobban! De most hagyj magam-
ra... Érzem... ismét jön a roham..."*

Megrázkódtam, és miután végeztem, a mosdóhoz léptem. Kézszáritás közben akaratlanul is megtapogattam a zsebemben fészkelő muslincát. Annyira valóságosnak tűnt a húsz évvel ez-
előtti emlék, hogy szükségem volt erre a mozdulatra, amely vég-
gül is visszazökkentett a valóságba. Úgy döntöttem, minél
előbb biztonságba helyezem a becses példányt. Amikor tehát
visszaballagtam az asztalomhoz, átmenetileg egy üveg pohár
alá csúsztattam szerzeményemet, és már épp inteni akartam a
fogadósnak a felajánlott szoba kulcsáért, amikor két árnyék ve-
tődött a kockás abroszra.

Az egyik akkora volt, hogy akár azt is hihettem volna:
maga a Lomnic akar leülni az asztalomhoz. A másik viszont
épp hogy csak elérte a terítő szegélyét.

Lopva felpillantottam, és sejtésem beigazolódtott. Két fickó
állt közvetlenül mellettem. Még ha akarom, sem tudtam volna
őket elégánsan kikerülni.

S mivel mindig is adtam a látszatra, úgy döntöttem, egyelő-
re maradok.

11.

Bármilyen feszült is voltam azokban a percekben, kis híja
volt csak, hogy nem nevettem el magam. A két férfi szinte min-
denben egymás ellentéte volt. A hozzám közelebb álló leg-
alább két mázsát nyomhatott, s alulról nézve úgy tűnt, a meny-
nyezet alatti alacsony keresztgerendák komoly gondokat okoz-
hatnak számára a közlekedésben. Az arca láttán az az érzése
támadhatott bárkinek, hogy őt már eleve ezekkel a vonásokkal
emelték ki a bölcsőből - s ez közvetetten minimum a félárva-
ság szomorú bélyegét is homlokára nyomta, mivel ebben az
esetben szülőanyjának első reakciója egy kiadós infarktus lehe-
tett. Karfiolfülei a fejéhez simultak, orrát és homlokát pedig
mintha egyetlen masszív tuskóból faragták volna ki. Ezt a lát-
szólagos tömörséget csak enyhén eltátott szájának bamba vona-
la törte meg, miközben elbámult fölöttem a levegőbe. Az óriás
szemmel láthatóan cseppet sem törődött velem. Átsuhant a fe-

Lesly L. Lastex

---

jemen, hogy valószínűleg ugyanezzel az egykedvű pillantással nézne maga elé akkor is, ha történetesen nem egy szlovák fogadóban, hanem az Empire State Building tetejének korlátja mellett állna - természetesen kívülről.

A mellette ágáló törpe viszont annál több figyelmet szentelt szerény személyemnek. Az első másodpercekben úgy tűnt, mintha a nyakamba akarná vetni magát, de aztán valószínűleg megláthatta vészes gyorsasággal hónom alá csúszó jobbomat, mert elállt ettől a szándékától. Apró, ravasz arcát csúnya ráncok barázdálták, stöpszli orra pedig úgy trónolt keskeny bajuszával koronázott széles ajkai fölött, mint egy különösen ronda kabalafigura, amelyet a gyerekek elkorcsosult krumplik közül szoktak kiemelni. Kopasz fején gúnyolódva szánkázott a közeli lámpa imbolygó fénye, az ajka fölött pedig izgatottan ugrándozott egy szemölcs. Amikor meglátta, hogy felnézek, elvigyrodott, és a mennyezet felé lökte a kezét.

- Nahát, ezt a meglepetést! Mr. Lastex! Ugye leülhetünk ide Herbie-vel? Ne mondja, hogy nem emlékszik rám!

Kénytelen voltam elkéséríteni, mivel hogy ez volt az igazság. Az orra ugyan valahonnét ismerősnek tűnt, de nyolc hónapja volt egy ügyem, amikor legalább két tucat összevert képű, oszlásnak indult hullát halásztunk ki a Temzéből, így nem voltam benne biztos, hogy nem keverem össze valamelyikükkel. Az apró fickót ennek ellenére cseppet sem törte le a beismerés, mert meg sem várva beleegyezésemet, máris lehuppant velem szemben. Epp oda, ahonnét Francisek Mlnar nemrég felállt.

- Sebaj, a lényeg, hogy én azonnal kiszúrtam magát. Ül le te is, Herbie... Szóval tényleg nem dereng semmi? Pedig nem is olyan régen nagyon sokat beszélgettünk! Akkor én még a Los Angeles Pigs csapatánál dolgoztam. Maga folyton a klubházunkban kutakodott. Emlékszem, még a legbüdösebb tréningcsukákba is beleszagolt...

- Mintha rémlene valami... - dörzsöltem meg a halántékom. Mélynövésű asztaltársam erre csaknem kiugrott a nadrágjából.

- Na látja! Maga derítette ki, hogy a szertárosunk, Lowell csapkodja agyon a popcorn árusokat egy súlyos patkóval.

- Pszichopata volt... - bólogattam, mert közben lassan oszlanlani kezdett a homály. - Maga meg a csapat menedzsere.

- Na ugye, hogy emlékszik rám! Tán még a nevem is beugrik, nem? Nem. Na jó, akkor megmondom: Jim Parkinson.

A Dérfarkas bossúja

Tudja, mint a kór. Hehe... Ez a benga majom itt mellettem pedig az évszázad legnagyobb boksztehetsége, Herbert Summerfield. Köszönj szépen Herbie!

Az évszázad leghatalmasabb tehetsége négy ujjával tétován integetni kezdett az üveg pohár alján tanyázó muslincának. Parkinson elnézően vigyorgott.

- Na, hát ebből maga is láthatja, miért vagyunk most itt. Egy éve faképnél hagytam a baseballt, és átnyergeltem a profi ökölvívásra. Az igazat megvallva eleinte sokkal egyszerűbbnek tűnt. Egy csapat helyett csak egy emberre kell figyelni, a pénzem pedig ugyanannyi maradt azzal a különbséggel, hogy nem kellett folyton a hátam mögé néznie, attól tartva, hogy valami idióta szertáros kiveri a fejemből a tudományt. De aztán kiderült, hogy itt is vannak problémák csőstül. Kezdődött a szponzorokkal. Velük tulajdonképpen addig nincs is semmi baj, amíg csak a pénzt lapátolják. A gondok akkor kezdődnek, ha valamelyiküknek eszébe jut, hogy a számokon kívül mást is mondjon. Néha még én is meglepődtem, mennyire nem értenek ehhez a sporthoz. A legtöbbjük például meg van róla győződve, hogy a kedvező adottságok ma már nem elegendőek a sikerhez. A hülyék!

Igyekeztem értelmes őket vágni a szóáradathoz, ám éreztem, nem sok eredménnyel.

- Attól tartok, hogy nem egészen...

- Pedig a dolog pofonegyszerű - tornászta feljebb magát Parkinson a széken. - Nézzon csak rá erre a sráca. Egy istenáldotta génius, egy őstehetség. Erre mit csinálnak vele odaát azok a töketlenek? Telenyomták mindenféle anabolikus szteroiddal meg hormonkészítménnyel. Ha nem lenne ilyen bivalyerős, már rég feldobta volna tőlük a talpát. No, mindegy... Kész csoda, hogy ilyen jól viseli. Pedig ha a póre igazságot nézzük, Herbie ma már egy két lábon járó doppingtabletta. - Csettintett kettőt az ujjával az óriás rezzenetlen tekintete előtt. - Hé, Herbie, figyelsz ránk?

Summerfield arca, akár egy fagyos tó zajlás idején, fölengedett, s a lassan terjedő mosoly úgy terült szét az ábrázatán, mint amikor a felhők közül kibukkan a napsugár. Vastag, tömpe ujjával rábökött a már régóta szemlélt muslincára.

- Ciccccaaaa... - gügyögte mély és kissé rekedtes hangján, miközben gyermeki kíváncsisággal közelebb hajolt. Parkinson felsóhajtott.

Lesly L. Lastex

- Látja? És ez még az enyhébb dolgai közé tartozik. Tulajdonképpen akkor borult ki végleg a bili, amikor a legutóbbi meccsére gyalogkakukknak öltözve futott ki, és százezer néző előtt egy olajos hallal a kezében felkergette a bírót a legmagasabb zászlórúdra. Képzheti. A fején valami bóbíta lengedett, a fenekéből tollak álltak ki, és büzlött attól az avas szagú konzervheringtől. Szerintem valami kiárúsításon vette, tudja, ahol lejárt szavatosságú árukat sóznak rá az emberre, de azt is el tudom képzelni, hogy egy kukából túrta ki. Herbie-nek az utóbbi időben már elég furcsa szokásai voltak, ha érti, mire gondolok. Szóval ott állt ez a barom a kijáró ajtajában, és ahogy lépett még kettőt, valami eszement operatőr egészen közelről rásvenkelt. Valamennyi kijelzőablán őt lehetett látni. Azt hiszem, ez volt Herbie életében az első és utolsó alkalom, hogy százezer embert egyszerre el tudott némitáni. A nézők csak álltak, és nem akartak hinni a szemüknek. És akkor ez a benga állat elvigyorodott, pontosan bele a kamerába, azt mondta, hogy "bip-bip" - de tisztára úgy ám, mint az igazi gyalogkakuk! - és elkezdett a bíró felé futni, aki már ott állt a szorító mellett. Csórikám egy ideig úgy nézte, mint vízisikló a rátámadó anyamongúzt, de aztán szerencsére bekattanhatott nála valami, mert az utolsó pillanatban kapcsolt, és ő is felkötötte a nyúlcipőt. Mivel azonban a küzdőteret biztonsági okokból széles árok választotta el a nézőtértől, csak körbe tudtak futni. Az ötödik kanyarnál már kezdtem komolyan aggódni, látszott a bírón, hogy nem bírja sokáig, de végül győzött az életösztön, és az utolsó pillanatban sikerült felkúsznia tizenöt méter magasra, a jamaikai lobogó mellé. Ugyanis aznap Herbie ellenfele épp egy suvickos képű lett volna. Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor a nagyokosok is belátták, a fiúnak pihenésre van szüksége. Intenzív kikapcsolódásra egy teljesen ismeretlen környezetben. Szlovákia ebből a szempontból elég nyugalmas terepnek látszott. Rajongók sehol, pontozóbíró egy szál se, és a levegő is olyan tiszta, hogy harapni lehet. Így hát most itt vagyunk, várjuk a jobb napokat, és én vigyázok a fiúra.

A menedzser szóáradatát követő csend olyan hirtelen zuhant közénk, hogy szinte megriadtam. Ha televízióban nézem a fickót, valószínűleg közvetítési hibára gyanakszom, ahogy hirtelen megmerevedett, és csak nézett rám, kivillantva hibátlan, ötezer dolláros mosolyát. Egy valószínűtlen pillanatig az is megfordult a fejemben, talán épp most merült le benne az

A Dérfarkas bossúja

---

elem, s talán arra vár, hogy valamilyen rejtett nyíláson belökjek egy új készletet, hogy folytatni tudja pergő monológját.

Végül aztán, hogy időt nyerjek a hallottak megemésztéséhez, áthidaló megoldásként rendeltem a fogadóstól három bögre teát. Miközben letette elénk a gőzölgő italokat, láttam Mlnar tekintetében az apró, nyugtalan kérdőjeleket, de kisebb gondom is nagyobb volt annál, hogy válaszoljak is rájuk. Ehelyett inkább fölemeltem a forró italt és belekortyoltam, remélve, hogy a fogadós harmadjára már nem felejtette ki belőle a cukrot.

Talán mondanom sem kell, ez volt életem egyik legnagyobb tévedése.

12.

A két amerikai egyszerre kóstolt a teába. Parkinson már az első korty után összerázkódott, és gyorsan a fény felé tartotta a bögréjét, úgy pislogott bele.

- Utoljára egy laborban láttam ilyesmit, de azon a kémcsőn az állt, hogy pozitív.

Summerfield nemes egyszerűséggel visszaköpte az egészet az abroszra. Gyorsan a pult felé pillantottam, de Mlnar szerencsére nem vette észre az esetet. Hogy mentsem a helyzetet, eléjük löktem az Old Pipe Line 101-es flaskáját. A bokszoló lelkesen kinyújtotta érte a karját, ám Parkinson éles kiáltást hallatva gyorsan ajkához emelte az üveget. Szem nem győzte követni, úgy járt az ádámcsutkája. Amikor visszaadta az üveget, belesandítottam, aztán felsóhajtottam. Ha létezik Liliput, és dolgoznak ott takarítónők, egyikük akár ki is porolhatta volna a belsejét. A menedzser észrevehette meghökkenésemet, mert megrázta a fejét, és közelebb hajolt.

- Ne haragudjon, Mister Lastex, és ne vegye nevetlenségnek, de... tudja, Herbie egyelőre mindenféle káros szenvedélytől el van tiltva. Nagyon figyelnem kell rá, ugye érti? Mindenképpen meg kell akadályoznom, hogy bármiféle mérgező anyagot vegyen magához. Nem könnyű feladat, elhiheti. Igazából ennek is én iszom meg a levét.

- Észrevettem - jegyeztem meg savanyúan, miközben átfutott az agyamon, vajon hogy a fenébe szerzek én Szlovákiában

Lesly L. Lastex

---

még egy üvegnyi, hasonlóan jó whiskyt. Parkinson diszkrétén csuklott egyet.

- A látszat... izé... csal. Higgye el, nem jó ez nekem. Csak úgy lehet biztonságban a fiú, ha mindent elpusztítok előle. El sem tudja képzelni, mi áll már mögöttem. Mielőtt a fiú mellé szegődtem, szinte teljesen absztinens voltam. Egy kis pezsgő szilveszterkor meg Hálaadás napján, de semmi több. Most meg amióta elindultunk, kábé háromszor vagy négyszer kellett totálisan lerészegednem, és ha jól emlékszem, volt egy röpke kábítószert-elvonókúrám is.

- Sebaj - veregettem meg együttérzően a karját. - Vigasztalja, hogy egy idő után minden rendbe jön. Summerfield, hála a maga önfeláldozásának, felépül, és többé rá sem tud nézni az olajos halra. Gondoljon erre, és legyen erős.

Legnagyobb meglepetésemre Parkinson szinte felnyűszített.

- A fenébe is, Mr. Lastex... nem megy! Baj van. Igen nagy baj.

- Ezt meg hogy érti? - kérdeztem óvatosan az egykedvűen dúdoló Herbie-re pislantva. Egyelőre semmi jelét nem mutatta ámokfutási szándékának. A menedzser kapkodva megtörölte fénylő homlokát.

- Igazából nem is tudom mire vélni a dolgot. Tisztában vagyok vele, hogy súlyos az állapota. Amikor például először megpillantotta a sífelvonót, azt hitte, itt így jár a metró... de mégis... Ez a legutóbbi eset határozottan nyugtalanít. Azt hiszem, Herbie kezd egyre veszélyesebbé válni.

- Ezt meg hogy érti? Megfenyegetett valakit?

- Eh! - legyintett a kis pasas. - A fenébe is, valakinek úgyis el kell mondanom... De ígérje meg, hogy amit most mondok, az köztünk marad!

Megesküdtem az összes megírt és kiadóban lévő könyvemre. Parkinson idegesen a köztünk árválkodó üvegre sandított. Láttam rajta, hogy szívesen maga felé fordítaná a nyakát, de keserves arckifejezéséből ítélve az is kiderült, hogy rájött: abban a butéliában maximum a sivatagi show stúdiófelvételeit lehetne leforgatni – no persze, miniben.

- Az a helyzet - kezdte kissé vontatottan -, hogy Herbie tegnap eltűnt.

- Ez olyan nagy baj? Lehet, hogy csak a szlovák lányokra volt kíváncsi.

A Dérfarkas bosszúja

- Hááát... először én is valami ilyesmire gondoltam. Nem is izgultam különösképpen, mivel rögtön a megérkezésünk után végiglátogattam a falu összes kocsmáját meg zugpálínkafőzőjét, és kemény százasokat hagytam náluk Herbie fényképével, hogy még véletlenül se adjanak neki semmiféle alkoholt. Gondoltam, ezzel a módszerrel talán sikerül néhány szabadnapot adnom a májajamnak... Szóval egészen nyugodt voltam, amíg be nem köszöntött az este.

- Herbie meg sehol - bólintottam.

- Ahogy mondja. Ekkor már kezdtem egy picit aggódni. Ültém a szobámban, és egyre csak az járt a fejemben, hogy egy huszonötmilliót érő fickó talán épp most csap fel havasi embernek...

- Valóban nyomasztó lehetett - biccentettem és lopva újra Summerfieldre sandítottam. A jelek szerint tudomást sem vett rólunk, szórakozottan morzsolta a kockás abrosz sarkát. Parkinson felsóhajtott.

- Kilenc óra is elmúlt már, amikor úgy határoztam, megkeresem. Felvettem a legvastagabb bélelt dzsekimet, és belevetettem magam a koromfekete éjszakába. Még szerencse, hogy innét csak egyetlen ösvény vezet le a faluba. Egy idő után eltűntek a fények, és szinte nyomasztó súllyal nehezedtek rám az éj árnyai. Ezt a mondatot még valahol idefelé jövet, Taskent környékén olvasta fel nekem egy könyvből a kijózanító orvos, hogy felvidítson, mert marhára fáj a fejem. Szóval valami ilyesmit éreztem én is akkor, bár ez a szókép állítólag ugyanazt jelenti, mintha azt mondanám, hogy kurva sötét volt. No mind egy... Szóval caplattam lefelé, emlékszem, talán egy disznótelep mellett vezethetett az út, mert úgy éreztem magam, mintha az ördög alsónadrágjában vándorolnék. Épp elkanyarodott az ösvény, amikor egyszer csak mormolást hallottam.

- Ugy érti, valaki beszélt?

- Hát... tulajdonképpen igen. Csakhogy ez olyan volt, mintha az illető mindig ugyanazt ismételné. Képzelterti, hogy berezeltem abban a lélekdermesztő feketeségben. Ennek ellenére mintha valami vonzott volna a hang forrása felé. Összeszedtem hát a maradék bátorságomat, és félrehajtottam a legközelebbi bokor ágait. És tudja, mit pillantottam meg? Soha nem találná ki, milyen látványban volt részem!

- Gondolom, Herbie-re bukkant - tippeltem. Parkinson szét-tárta a karját.

Lesly L. Lastex

- No persze...! Na de hogy nézett ki!? Egy tisztás szélén ült a hóban, nyakig mocskosan, és véres volt a szája. Azaz... nem... Rosszul mondtam. Az egész arca úszott a vérben! Csak a fogai csillogtak hófehéren, s néha egy-egy kövérebb vércsepp az álláról az ölébe hullott. És... ne nevessen ki, de így volt... Közben... énekelt!

- Úgy érti, hogy dalolt? - kérdeztem meghökkenve. A menedzser kétségbeesetten forgatta a szemeit.

- Naná... Persze nem kell mindjárt Elvis Presley színvonálára gondolni, meg aztán nem is volt nagyon hangos. Éppen csak zümmögött. Mindenesetre nagyon furcsa ének volt.

- Ezek szerint felismerte?

- Hogy a fenébe ne... nem kellett hozzá zenei zseninek lenni, hogy az ember rájöjjön, miről szól az a dal. Szerintem bárki felismerte volna, aki gyerekkorában egy-két nyarat cserkész táborban töltött. Mi legalábbis rengeteget szajkóztuk. Valahogy így hangzott: nem félünk a farkastól, nem esz meg csak megkóstol...

Úgy éreztem, mintha lassan megfagyna körülöttünk a levegő. Ránéztem a békésen üldögélő Herbert Summerfield péklapát nagyságú kezeire és megborzongtam. Arra gondoltam, vajon ezek az ujjak képesek lennének-e farkasmancsokként összezárulni egy mit sem sejtő aranyhörcsög körül.

A pult fölött lógó falióra megfontoltan tízet ütött. Odakint egy erősebb szélroham rezegtette meg az ablaktáblákat. Nagyt sóhajtottam és hátradőltem. Rövid tűnődés után ugyanis rájöttem, hogy ennél hatásosabb befejezést ennek a fejezetnek ezúttal keresve sem tudnék találni.

13.

Parkinson feltűnő idegességgel húzogatta az orrát, miközben módszeresen kiürítettem a pipámat. Nem kellett sokáig várnom, hogy megtörje a csendet. Az asztal szélébe kapaszkodva följebb tornászta magát, miközben szaporán pislogott.

- Nézze, Mr. Lastex. Magának már van némi gyakorlata az ilyesmiben. Észreveszi az apróságokat is, miegymás. Véleménye szerint mi történhetett?

Szakértő módjára a szemem magasságába emeltem a pipát, és néhányszor a tenyeremhez ütöttem.

A Dérfarkas bossúja

- Úgy érti, Herbie-vel?
- Naná, majd Kennedyvel! Róla beszélünk, nem?
- Nos... szerintem egyszerűen elkóborolt a fiú, aztán pedig nem talált vissza.
- Na és a vér? Herbie szinte fürdött a vérben! Az arca, a kezei...

Egykedvűen vállalt vontam.

- Talán valahol kisebb baleset érte. Elesett és lehorzsolta magát vagy... Mondja csak, a védencének soha nem volt még olyan készítetése, hogy belekössön egy aranyhörcsögbe?

- Az ég szerelmére... soha! Herbie csak és kizárólag a nagy meccseken szokta elveszíteni a fejét, de akkor is gyorsan lehiggad. Egyszer fordult csak elő, hogy két menet között a közeli magasvasút zaja megzavarta a koncentrációban, de abból sem csinált nagy ügyet. Kiment, megállította a szerelvényt, lepofozta a masiniszta meg az első kocsiiban utazó japán kung-fu válogatottat, aztán visszajött és kész. Részéről ezzel el volt intézve a dolog. Amúgy abszolút nem haragtartó. A hétköznapi életben kifejezetten békés fickó, a légynek sem tudna ártani.

- Na látja, talán épp itt a megoldás. Elképzelhető, hogy még nem ürült ki teljesen a szervezetéből a káros anyag, ezért Herbie-nek hallucinációi támadtak. Mondjuk pontozóbírónak nézett egy havasi rigót... A többi már olyan sima, akár a Csorbátó jege. A fiún újra erőt vett a mászási kényszer, utánaeredt a madárnak, de egy fagyott ág nem bírta el a súlyát, letörött alatta, ő pedig jól bevverte a fejét. Az ő állapotában ez már csak hab lehetett a tortán. Könnyen előfordulhatott, hogy az ütés hatására újra visszarepült a gyerekkorába és elkezdte énekelni azt az együgyű nótát. Ilyen egyszerű!

Olyannyira büszke voltam logikus okfejtésekre, hogy szinte sajnáltam, miért nem két példányban létezem. Ebben az esetben ugyanis megérdemelten szoríthattam volna kezemet magammal, a hátba veregetésről már nem is beszélve. Annál is inkább, mert Parkinson láthatóan szinte remegett a dühtől.

- Úgy... szóval maga szerint minden világos!
- Ahogy mondja - bölintottam. - Alapelvem, hogy ne keressünk ott is rejtélyt, ahol nincs.
- Akkor mivel magyarázza azt, Mr. Nagyokos, hogy Herbie nem csupán énekelt, hanem közben egy véres húscsapatot is rágcsált?

Lesly L. Lastex

- Talán mégis utolérte azt a rigót... - eresztettem tűnődve egy különlegesen jól sikerült füstkarikát. A kis emberke csaknem a plafonig ugrott.

- Maga egyszerűen nem hajlandó figyelembe venni a tényeket, Mr. Lastex! De várjon... ez még nem minden! Herbie korántsem volt egyedül!

- Remélem, nem a helyi vegetáriánus klub elnökével kapta rajta?

- Haha... ez egyáltalán nem volt vicces. Legalábbis ami engem illet, cseppet sem örültem, amikor megláttam azt... azt a másikat.

- Kiről beszél?

- Hát... ízé... nem akarom, hogy bolondnak nézzen. Mondja, vannak errefelé farkasok?

Úgy ért a kérdése, mintha fejbe kólintottak volna. Letettem a pipám, és mélyen Parkinson szemébe néztem.

- Csak nem azt akarja mondani, hogy egy farkas volt ott? Ugye farkast mondott?

A menedzser arcáról olyan hirtelen olvadtak le a tehetetlenség dühének ráncai, mint amikor a tavaszi nap első sugarai elsimítják a tó jegének fagyott hullámain.

- Nézze, Mr. Lastex, semmi értelme tagadni. Elmúlt éjszaka csak hánykolódtam az ágyamban, és egyfolytában attól rettegtem, hogy megbolondultam. Pedig még most is olyan élesen él bennem az a kép, mintha csak egy kimerevített fotó lenne. A hó fehéren szikrázott, mert a hold épp akkor bújta ki a felhők mögül. Herbie a tisztás közepén üldögélve rágcsálta azt a véres mocsingot, s ahogy az előbb már mondtam, halkán énekelte azt a gyermekded marhaságot. A farkas pedig nem messze tőle, a tisztás szélén egy befagyott tócsán szteppelt.

- Micsoda? - a meglepetéstől kis híján beestem az asztal alá. Parkinson azonban csak biccentett, a tréfálkozásnak még a nyomait sem sikerült felfedeznem komor pillantásában.

- Nem hibáztatom. A maga helyében én is arra gondolnék, hogy meghülyültem, vagy legalábbis jól beszívtam azon az estén. Nos, esküszöm önnek az összes eddigi és jövőbeni jutalomra, hogy olyan tiszták voltak a gondolataim, mint a frissen hullott szűz hó. Ha most pisztolyt ránt vagy megfeszít, akkor sem tudok mást mondani, mint hogy az a farkas igenis ott szteppelt és... - elcsuklott a hangja - és miközben kopogtak a karmai, tisztán hallottam, hogy közben jódlizik!

A Dérfarkas bosszúja

Alaposan megnéztem magamnak az apró figurát, hátha sikerül fölfedeznem rajta az örület valamelyik sajátos jegyét. Ám akárhogy is figyeltem, csak a belőle áradó szintiszta félelmet éreztem. Egy darabig némán néztük egymást, aztán - hogy oldjam a nyomott hangulatot - igyekeztem egy saját szabadalmú füstkarikát fűjni.

Őszintén szólva nem éppen az a forma sikerült. Az asztal fölé terülő gomolyag furcsa alakot öltött.

Herbie-t is beleértve némán néztünk a tovalibbenő farkasfej után.

Amely egyébiránt szemérmetlenül röhögött.

14.

Elegendő volt egy pillantást vetni Parkinsonra, hogy nyilvánvalóvá váljék: röpké percek alatt éveket öregedett. Éreztem, hogy itt határozottságra van szükség, különben nemsokára kitör rajta a hisztéria. Megragadtam tehát a karját, és erősen megszorítottam.

- Hé, jóember, nehogy elhagyja magát! Inkább próbáljon meg gondolkodni, talán ki tudunk sütni valamit. Törje a fejét! Nem jut eszébe semmi, ami magyarázatot adhatna? Minden apró részlet fontos lehet.

Rám nézett, s mintha hályog hullott volna le a szeméről. Pillantásába visszatért az élet.

- Oké, oké... már minden rendben van. Tényleg. Ígérem, nem fogok összeroppanni. Csak segítsen megfejteni, mi történni lehetett.

- Ez a beszéd - csaptam az asztalra. - Tehát ott tartottunk, hogy süttött a holdvilág, Herbie énekelt, és valami véres húsdarabot rágcsált, a farkas pedig szteppelt és jódlizott. Nem hagytam ki semmit?

Bágyadtan biccentett.

- Kábé így volt.

Elégedetten csettintettem, majd biztatóan megpaskoltam a kézfejét.

- És mondja... lakkcipő nem volt rajta?

Mintha valami megcsillant volna a tört fényű tekintet mögött. Parkinson lassan kinyitotta a száját, vonásaira kiült az értetlenség.

Lesly L. Lastex

- Lakkcipő? Kin?

- Hát a farkason.

Emberem megvakarta a fejét.

- Jól sejtettem, mégiscsak hülyének néz. Na jó, hagyjuk...

Minden lelkiemre szükség volt, hogy ne emeljem fel a hangom.

- Semmi kedvem bolondozni magával, Parkinson! Higgye el, ez roppant fontos lehet.

Néhány végtelennek tűnő másodpercig nem voltam benne biztos, hogy sikerül meggyőzőnöm. Am szerencsére és határtalan megkönnyebbülésemre becsukta a száját és vállat vont. Úgy látszott, erősen töpreng. Eltelt egy kis idő, mire végre megszólalt.

- Nem, nem volta rajta lakkcipő. Ezt biztosan tudom. Továbbá mielőtt megkérdezné, csokornyakkendő és cilinder sem. A fehér sál is hiányzott...

- Engem csak a lába érdekel. Ugye a hátsó kettőn állt?

- Pontosan. És csak a csupasz karmai kopogtak a jégen. Tisztára, mint Fred Astaire, csak... épp farkasbundában. Ha nem a saját szememmel látom, el sem hiszem.

- Biztos, hogy farkas volt? Az előbb valami bundát említett. Nem lehetett mondjuk egy élethűen kimaszkírozott emberalak?

Parkinson hevesen rázta a fejét.

- Kizárt dolog. Bár New Yorkban nőttem fel, kiskoromban a nagybátyám számtalanszor elcipelt az állatkertbe. Tudom, milyen egy farkas. Olyan vékony és pici ember nincsen. Ez egy valódi állat volt, nekem elhiheti.

- No de azt is mondta, hogy jódlizott. Igazi farkasban ritka az ilyesmi.

- Ūhüm. Azaz... ebben azért nem vagyok olyan biztos. Valamiféle hangot kiadott, erre mérget mernék venni. De ez nem a megszokott morgás vagy ugatás volt, hanem valamiféle furcsa szűkülés. Tudja... hirtelen váltogatta a hangtartományokat, mintha skálázna. Talán emiatt is jutott eszembe a jódli. És ami azt illeti, egyáltalán nem látszott vidámnak.

- Hát, a farkasok ritkán mosolyognak...

- Nem úgy értem... tudja, olyan érzésem volt, mintha mindezt csak kényszerből csinálná. Valamilyen felsőbb parancsra, ha érti, mire gondolok.

Nem értettem, de ráhagytam.

A Dérfarkas bossúja

- No és utána mi történt?

- Feltámadt a szél és a hold elbújt egy jókora felhő mögé. Amikor újra előbukkant, az állat már nem volt sehol.

- No és Herbie?

A menedzser furcsa fintort vágott.

- Látja, ez a másik félelmetes momentum. Hiába szólongattam, nem is vett rólam tudomást. De nemcsak velem volt így - mintha az egész Magas-Tátra levegő lett volna a számára.

- Nem lehet, hogy belötte magát valamivel?

- Egy fe... már megbocsásson. Herbie magától soha semmit sem venne be, a mostani állapotát is csupán néhány hülye orvosnak köszönheti. De hogy megnyugtassam, elárulom, hogy a zseblámpámmal megnéztem a pupilláját. Olyan normálisan szűkült és tágult, akárcsak a magáé vagy az enyém. A fiú fiziológiai szempontból teljesen rendben volt. Csak épp nem engedte magához a világot. Mintha ő lett volna egyedül az egész univerzumban.

Mivel erre már nem tudtam mit mondani, mindketten mély hallgatásba burkolóztunk. Parkinsonon látszott, hogy valami még kikíváncozna belőle, s én jobbnak láttam nem siettetni a dolgot. Egy ideig csak sóhajtozott, majd körbekémlelt, mintha tartania kellene valamitől. Szapora pislogásának eredménye valószínűleg meglepődéssel tölthette el, mert egy idő után átnyúlt az asztalon, és megráncigálta a zakóm ujját.

- Nézze... ha már ennyi mindent elmondtam, nem hallgathatom el egy szörnyű gyanúmat.

- Ki vele! - biztattam. A kis emberen látszott, hogy roppant zavarban van. Tenyerével megdörzsölte hatalmas orrát, majd hirtelen előrehajolt.

- Szerintem az a húscafat, amit Herbie rágott, az... szóval emberhús volt.

Akárhogy is próbáltam, nem tudtam titkolni meglepődésemet.

- Maga szerint a bokszolója megevett egy embert a Bahledova lábánál? - néztem rá kérdően. Parkinson lazított egy kicsit az ingnyakán.

- Én... én már nem gondolok semmit. Talán nincs is merzem hozzá. De az biztos, hogy azóta Herbie-t mintha kicserélték volna. Mintha valami... megszállta volna. Ma reggel sikerült elszundítanom egy csöppet és mit gondol, mire ébredtem?

Lesly L. Lastex

Ott ült az ágyam szélén és azt hajtogatta: dezoxiribonukleinsav. Hát normális dolog az ilyen?

Nem tehettem mást, mint csendesen emlékeztettem a menedzsert, hogy épp emiatt jöttek kikapcsolódni a világnak ebbe az eldugott zugába. Parkinson azonban dühösen a levegőbe csapott.

- Nézze, Mr. Lastex, bárhogynézzük, itt valami nagyon nincs rendjén. A legszívesebben már most felpakolnék, hogy elhúzzunk innét a fenébe, de sajnos a szövetség három hétre előre kifizette az összes költséget, így hát maradnunk kell. Azt azonban jól jegyezze meg: ha netán nyom nélkül eltűnnék, cipelje el gyorsan Herbie-t egy alapos gyomorröntgenre. Nem szeretnék úgy járnival, mint az a...

Olyan gyorsan pattant fel az asztaltól, mintha rugó lökte volna ki. Még elköszönni sem tudtam tőle, bár volt egy olyan érzésem, hogy a jelenlegi állapotában cseppet sem rázzák meg az efféle apróságok. Szederjes arcán látszott, hogy komoly rosszulléttel küzd, s ha nem kerül gyorsan útjába egy diszkrét hangszigetelt mosdó, menthetetlenül közszemlére bocsátja a Mlnar fogadós által kínált aznapi menüt. Summerfield egykedvű arccal, némán baktatott a pánikszerűen távozó Parkinson után, vonásain nyoma sem volt semmiféle érzelemnek.

Amikor már mindketten eltűntek a láthatáron, azon kezdtem tünődni, vajon kinek a sorsát akarta elkerülni az apró természetű menedzser.

15.

Hazudnék, ha azt mondanám, Mlnarral madarat lehetett volna fogatni, amikor nyomatékosítottam, hogy kiveszem az általa könnyelműen felkínált szobát. Am becsületére legyen mondva, egyetlen apró szemrándulástól eltekintve semmi jelét nem adta rosszallásának, amiért éltem a fogadás során nyert lehetőséggel. Némán megtörölte mosogatástól nedves kezét, tért-fordult, s nemsokára kezemben volt a kulcs, rajta a hatalmas fagolyóval, melybe becslésem szerint gondos kezek már akkor belevésték a 6-os számot, amikor ez a szerszám még nélkülözhetetlen kelléke volt a lovagi tornáknak. Visszatérve asztalomhoz előkotortam az üveg pohár alá tett muslincát, s azonmód bele is csúsztattam a zárható fedelű csapdába. Azután is-

A Dérfarkas bosszúja

---

mét felmarkoltam a kulcsot, s a golyóbis súlya alatt rogyadozva már épp fordultam volna, hogy birtokba vegyem lakomat, amikor valami a vállamnak csapódott, s a következő pillanatban a fülemtől néhány centiméternyire megszólalt egy légvédelmi sziréna.

Kis híja volt csak, hogy nem dobtam el azonnal mindent: muslincacsapdát, kulcsot, fagolyót, lélekjelenlétet. Mivel mindkét kezem foglalt volt, hagyományos típusú védekezésre nem is gondolhattam. Li Lu-L'e mesterem minden bizonnyal elismerően csettintett volna, ha látja, milyen gyorsan harapom ki hónom alól 76-os Smith and Wessonomat, amit mellesleg még annak idején saját kezűleg barkácsoltam össze két megbízható 38-asból. Nyelvemmel a pillanat tört része alatt kibiztosítottam, állkapcsom kiugratásával pedig célra tartottam a stukkert, s csak eme elengedhetetlen óvintézkedések után engedhettem meg magamnak, hogy az ármány szeme közé nézzek.

Amely mellesleg nem volt más, mint a legcsinosabb lány, akit valaha is láttam. Legalábbis eddig. Amióta... szóval, amióta utoljára... szóval értik, ugye?...

16.

A felismerést követő másodperceket a változatosság kedvéért újabb felismerést követő másodpercek követték. Rövid időn belül kiderült, hogy amit én légvédelmi szirénának hallottam, az tulajdonképpen egy elhaló sikoly volt, amellyel az ismeretlen lány a keblemre omlott. Szerencsére volt időm alaposabban szemügyre venni, miközben zsebeimet használva kapaszkodóul, tétován igyekezett visszanyerni egyensúlyát. Szempillái sűrűn rezegtek, ami nagyjából érthető is volt, mivel teknőckeretes szemüvege épp akkor koppant a padlón, amikor a muslincacsapdát szorongató balommal felfogtam a lány további esését. Szőke haja még a viszonylag gyér fényben is aranyló zuhatagként omlott a vállára, s bár vastag, kék-sárga síruhát viselt, meg kellett állapítanom, hogy ilyen alakom tán még nekem sincs.

- Elnézést... - rebegette, miután visszanyerte egyensúlyát. - Úgy látszik megbotlottam valamiben és... izé... köszönöm. Csak épp a szemüvegem... Te vagy az, Michael?

Lesly L. Lastex

Mivel úgy gondoltam, a nyilvánvaló tévedésre a legkézenfekvőbb didaktikusan rávilágítanom, kidomborítottam széles mellkasomat. Ettől kis híján ismét lement hídba. Amíg újra mászott, úgy döntöttem, taktikát változtatok. Morogtam valamit, ami Tibetben igen súlyos sértés lett volna egy gurka serpa számára, ám az adott helyzetben a lány ezt úgy is érthette, hogy az a bizonyos Michael mentette meg egy komolyabb hanyatt eséstől. Ovatosan kitapogatta azt a széket, amelyen nem olyan rég még Herbert Summerfield üldögélt, és lassan leereszkedett. En szintügy, pontosan vele szemben.

- Izé... Michael... Nem adnád vissza szemüvegemet? Azt hiszem, valahol itt lehet a padlón.

Most, hogy eltűnt belőle az ijedelem, kellemesen csilingelt a hangja. Bár valószínűleg nem látta, azért igyekeztem megnyerően mosolyogni, miközben vasalt csizmám tétován időzött a vékony szemüvegkeret fölött. Aztán dűnnyögtem néhány nazális orrhangot, amivel a megbokrosodott jakokat szokták lecsendesíteni, ám ha volt füle hozzá rájöhett, hogy még keresem a szemüvegét.

- Nem tudom, helyes-e már holnap elindulni - sóhajtott a fejét csóválva. - Nem kellene megvárunk, amíg alábbhagy a hóvihar?

Válaszképp valami olyasmit mormoltam, hogy számomra semmi sem jelentene nagyobb élvezetet, mintha kéz a kézben belevethetnénk magunkat egy kiadós hóviharba. A lány pislogott néhányat, és hunyorogva közelebb hajolt.

- Biztos te vagy az Michael? Olyan... más a hangod!

Nem tehetek róla: önkéntelenül is gúnyosan ciccegetem egy sort. Hisz jól is néznénk ki, ha mindenféle jöttment Miskának olyan hangja lehetne, mint nekem! Végül nagylelkűen úgy döntöttem, hogy felveszem a földről a lány szeme világát. Amikor átadtam és föltette, kis ideig újra hallhattam a légvédelmi szirénákat.

- Jézusom! Hiszen maga... nem is Michael!

- Jacksont várta? - köszörültem meg a torkomat azzal a föltett szándékkal, hogy ha kell, hát ezen a téren is bizonyítok. A lány távolabb húzódott, angyali arcára pedig tanítónős szigor költözött.

- Hol van Michael?

Megcsóváltam a fejem, mivel az általa boncolgatott témák valahogy nem akartak a kissé már unalmas mederből kicsapni.

A Dérfarkas bossúja

- Nem mindegy? - kérdeztem, felvillantva egy Vanity Fair címloldalra kíváncszó mosolyt, miközben kiforgattam zsebeimet. - Michael volt és nincs. Valahol elkóborolt. Tudja, a hegyek között gyakran előfordul az ilyesmi. Az is előfordulhat, hogy már vissza se jön. Ilyenkor, párzási időben a jegesmedvék roppant dühösek minden közelükbe tévedő emberre...

A lány mérgesen megrázta szőke loboncát.

- Szlovákiában nincsenek jegesmedvék.

- A párzási idő viszont stimmel... - vigyorogtam gonoszul.

A lány elvörösödött.

- Disznó!

- Lastex - nyújtottam a kezem. - Lesly L. Lastex.

Legnagyobb meglepedésemre nem lökte el magától a férfias jobbot, hanem belesimította a sajátját. Érintése nyomán mintha felszikkasztott volna a bőröm.

- Jessica Widgeon... - mutatkozott be kissé zavartan. - Ne haragudjon, hogy az előbb olyan udvariatlan voltam magával, de... szóval azt hittem, hogy a tanítványomba botlottam. Michael Charlton a neve, nem látta?

Férfiasan beismertem, hogy miközben megmentettem őt a gravitáció fondorlataitól, elmulasztottam létszámot ellenőrizni a környezetében. Azt viszont már csak magamnak vallottam be, hogy ha Michael az asztal alatt feküdne, semmi esetre sem venném le a lábam a nyakáról.

A lány kezdett ideges lenni.

- Ezerszer megmondtam neki, hogy ne kószáljon el mindenfelé! Ha valami baja esik, mehetek a dutyiba. Márpedig akkor lótték a napidíjammak.

- Miért, mivel foglalkozik?

- Síoktató vagyok.

- Maga itt csúszkálni tanítja az embereket?

- Bizonyos embereket - nézett rám jelentőségteljesen. - Egészen pontosan olyanokat, akik meg tudják fizetni az ügynökségünk tarifáját. Ennek fejében hegyi vezetőként és síoktatóként is felelek a rám bízott tanuló testi épségéért. Na most már tudja, miért vagyok ideges!

- Hol vesztették el egymást?

- Még a recepciónál - intett az étterem túlsó sarkában húzódozó ajtó felé, mely mögött a fogadó emeletére vezető lépcső is rejtőzött. - Ő elindult a vécé felé, én közben a kulcsokat kér-

Lesly L. Lastex

---

tem a fogadóstól, s mire megfordultam, már sehhol sem volt. Tíz perce keresem, és most már kezdek egy picit félni.

- Szerintem felesleges nyugtalankodnia. Bár nem ismerem a szerződését, úgy sejtem, a hegyi vezetés a legkritkább esetben terjed ki a mellékhelyiségekre is. Ezen felül kétlem, hogy a tanítványa képes lenne menthetetlenül eltévedni két piszoár között.

Jessica olyan arccal legyintett, amitől felderült a lelkem.

- Maga nem ismeri Michaelt. Ő még a tulajdon szobájában is képes lenne órákig bolyongani. Roppant szórakozott. És ráadásul makacs, akár az öszvér. Igazából most is attól félek, hogy hirtelen gondolt egyet, és visszament a hegyekbe.

Kipillantottam a fogadó ablakán, de ezzel az erővel akár a saját csizmámba bámulhattam volna. A sűrű feketeségben egy szentjánosbogárnyi pislákolást sem lehetett felfedezni. A különbség talán csak annyi volt, hogy a csizmámban nem tomboltak metsző, szelídhíthetetlen szelek.

- Legyen nyugodt, épeszű ember ilyenkor már nem merészkedik a hegyekbe, pláne nem síelni. Semmi értelme nem lenne.

A lány dühösen fújt egyet, amitől néhány rakoncátlan tincs azonnal visszamenekült a homlokára.

- Ha nem Michaelről lenne szó, én is nyugodt lennék. De mint mondtam, ő roppant furcsa fickó. Mindene a kényelem, a televízióról például képtelen lemondani. Tegnap délelőtt is, amikor elindultunk, a hóna alá csapott egy kis tranzisztoros készüléket.

- Azt akarja mondani, hogy még síelés közben is tévét nézett?

- No, azért annyira még nem profi... De ragaszkodott hozzá, hogy két lesiklás között megmásszuk a Bahledovát, mert a közeli Hranica beárménykolja az adást! Pedig itt csak a pozsonyi adót lehet fogni. Ezeröttszáz métert kapaszkodtunk felfelé, csak hogy Michael megnézhesse a Rumcájsz kalandjait!

- Ennek ellenére még mindig nem értem, miért akarna a védenice éjnek évadján a legnagyobb hóvihár közepette visszamenni a hegyekbe. Csak nem most van az ismétlés? Amikor bejöttem, úgy rémlik, mintha láttam volna a fogadó tetején egy antennát.

- Ne is emlegesse... Michael visszafelé valahol elhagyta azt az istenverte készüléket, és azóta mintha besózták volna. Állandóan nyaggat, hogy menjünk vissza, és keressük meg. Hiába

A Dérfarkas bossúja

magyarázom neki, hogy odakint már kis híján mínusz hús fok van, mintha a falnak beszélnek... De hála az égnek, mégis itt van... Nézze, ott jön! Michael! Hé, Michael!

A recepcióhoz vezető ajtó felől nyurga, égimeszelő kinézetű fickó közeledett. Arcát és kezét apró horzsolások díszítették, rendetlenül összegereblyézett szénakazalra emlékeztető barnásvörös üstöke alól bizalmatlanul tekingetett körbe. Olyan ember benyomását keltette, aki idegen helyen járva állandóan ugrásra kész. Csak akkor engedett fel kissé, amikor megpillantotta a lányt.

- Hova a fenébe tűntél Jess? Az egész épületet tűvé tettem utánad, és ha a kocsmáros nem világosít fel, hogy itt lenn találok, kénytelen lettem volna... izé... erőszakot alkalmazni a szobám ajtajával szemben. Ugye nálad vannak a kulcsok?

- Tessék, Michael, de szó sem lehet róla, hogy ma mgé.

- Jess, ki ez a fickó? Az ügynökség küldte?

Kissé felemelkedtem és kezet nyújtottam.

- A nevem Lesly L. Lastex. Turista vagyok, akárcsak ön.

A szemem sarkából láttam, hogy Jessica némileg elvörösödik.

- Michael, az úr volt olyan kedves, és az előbb segített nekem.

- Nocsak - élénkült fel az aranyifjú. - Én Michael Charlton vagyok. Talán megtalálta a tévémet?

Sajnos ki kellett ábrándítanom. Felvilágosítottam, hogy csak egy egyszerű muslincológus vagyok, aki csupán akkor foglalkozik televíziókkal, ha azok fénye a környékre vonzza a rovarokat.

- Hát, az én tranzistorosom garantáltan molymentes volt - jelentette ki a lelombozódott fiatalember kissé bosszúsan, miközben órájára pislantott. - Te jó ég! Én itt csak beszélgetek, miközben már javában megy a Furfangos Nyesztyerka legújabb epizódja. Ha megbocsát... Jess, nézz be hozzám úgy fél óra múlva a holnapi útitervvel! Ja, igen... és lehetőleg iktasd be a mai főbb állomásokat is, hátha ráakadunk arra az átkozott tévére...

Azzal nehézkes hótaposóiban elviharzott. Jessica is fölállt, és kezet nyújtott.

- Nos... akkor én mennék. Tudja a kötelesség. A holnapi út tervében minden apró részletnek szerepelnie kell, nem lehet csak úgy találomra összeütni. Michael nagyon pedáns.

Lesly L. Lastex

Biztatóan megszorítottam vékony kezét és biztosítottam, hogy lesz még alkalmunk alaposabban elbeszélgetni. Aztán a következő pillanatban már csak enyhe parfümillat, meg némi olvadt hólé jelezte az asztal lábánál, hogy itt járt.

Úgy döntöttem, előbbi elképzelésemmel ellentétben üldögélek még egy kicsit. A szobám megvár, viszont nekem gondolataim nagy rétvén volt mit összegereblyézni. Az első mindjárt egy állandóan visszatérő mondatfoszlány volt, ami nem is olyan régen csilingelt egy ingerlően piros ajakról.

"Hiába magyarázom neki, hogy odakint már kis híján mínusz húsz fok van..."

Kis híján mínusz húsz. Ez pedig annyit jelent, hogy...

Úgy gondoltam, jobb, ha ennek a fejezetnek itt van vége.

17.

Nem tudom, mennyi ideig bámulhattam magam elé elmélázva, az viszont biztos, hogy ezekben a percekben lélekben igen messze jártam. Jurták csipős, ám furcsamód mégsem kellemetlen füstjének illata lengett körül, s amikor jobban hegyezni kezdtem lelki füleimet, meghallottam a pásztorok éles rikoltását is, amint fejhangon nógatva a csordát, terelték hazafelé állataikat.

Sokáig csak üres tekintettel néztem magam elé, átadva egész lényemet az emlékeknek, amikor hirtelen, mintha csak egy óriási szellemkéz tépte volna le a múltat a jelentől elválasztó vékony függönyt, felrémlt előttem Gurga, a mongol sámán arca. Láttam magam előtt reszketeg, megfeketedett körmű kezét, amint az aranycsinálás rejtelseibe próbál beavatni s észrevétlenül elérzékenyültem. A jó öreg lókötő Gurga! Utoljára Dalanszargában, egy Interpol-dossziében láttam a fényképét csupa jó nevű pénzhamisító portréja mellett. No és persze a többi jó barát: Rikandzö, a serpa guru, akinek még a nagyapja mutatta meg a csúcsokra vezető legrejtettebb ösvényeket. Sajnos az öreg már nem bírta igazán a ritka, hegyi levegőt, oda-fönn mindig rosszul lett, így aztán mindig helikopterrel kellett lehozni. Ennek megfelelően Rikandzö az egyetlen hegyi vezető Tibetben, aki csak fölfelé ismeri a járást, lefelé mindig találmokra jön. Istenem, hány sikeres expedíciót tartóztattak már le emiatt a Kínai Népköztársaságban, amint teljesen összefagyva,

A Dérfarkas bossúja

és zavarodottan épp a legközelebbi New Yorkba induló járat után érdeklődtek! Legutolsó információim szerint Rikandzö a Jarlhasampo csúcán elmélkedett ama problémán, hogy ha a négy égtáj felé négy szédítő szakadék zárja el az utat, akkor ő vajon hogy a fenébe került oda... Vagy Sen Ki-Se, a japán harcművész, akivel még a II. világháború után is sokáig a legnagyobb ellenségek voltunk. Ó, hogy szeretem most ezt a sárga kis embert! Egy hónappal ezelőtt csomagot hozott a posta. Azonnal tudtam, hogy csak ő küldhette: a feladó helyén a királynő londoni címe szerepelt kandzsi írásjelekkel, argentin irányítószámmal, és az egész doboz veszettül ketyegett. Kifizettem a portót, ráírtam Sen Ki-Se yokohamai lakcímét, és visszaküldtem. Azóta nem jelentkezett. Vagy Li Lu-L'e mestere a katmandui elmeszanatórium B épületében... Hányszor rántottak már ki a végzet karmai közül az ő bölcs tanításai!

Hatalmas dörrenés tépte szét álmodozásom lenge pókhálóját. Először fel sem fogtam, mi történt, csak tétován megráztam a fejem, és úgy néztem fel, mint aki mély álomból ébred. Egy akkora férfi állt az asztalomnál, aki talán még Summerfieldnek sem lett volna kis falat. Hatalmas, egész estét betöltő tenyere még mindig előttem pihent, s csak azt csodáltam, hogy a maszszív fa nem repedt meg iszonyú csapása nyomán. A férfi képe borostás volt, ruhájából pedig gyors hullámokban áradt az izzadságszag. Apró malacszemeit sűrűn hálózták be a vékony hajszálerek, amikor pedig megszólalt, ajkáról habos nyál röp-pent.

- Ne... em hallod? Iggy... gyá' velem!

Ekkor vettem csak észre, hogy jobbában valószínűleg a földrész legnagyobb korszóját szorongatja. S bár az ő kezében ez csupán szolid kávéscsészének tűnt, nem kerülte el a figyelmemet, hogy az illata alapján csordultig lehet Becherovkával. A fogadó, mintegy varázsütésre elnémult. Az emberek egy része mintha elszivárgott volna a padló résein keresztül, akik pedig maradtak, igyekeztek úgy tenni, mintha az én asztalom az univerzum másik felében lenne.

- Sajnálom, uram - kezdtem kimérten, mint egy jó nagyfröccs. - Attól tartok, nem tudok eleget tenni az ön szívélyes invitálásának. Édesanyám mindig arra tanított, hogy idegenektől ne fogadjak el pálinkát. Egyébként is elveimmel merőben ellenkezik ismeretlen egyének által felajánlott magas szesztartalmú párlatok közös ivóedényből való elfogyasztása.

Lesly L. Lastex

Az óriás láthatóan megingott. Jó pedagógiai érzékkel megvalogatott szavaim valószínűleg úgy érthették, mint egy-egy példásan kivitelezett övön aluli ütés. Eltátotta a száját és sűrűn pislogni kezdett.

- Mi... heha? - kérdezte szapora fejrázás közepette. - Ho... heha?!

Ekkor már észrevettem a mögötte szaporán integető Mlnart. A fejét ütögette és mutatta, hogy fogadjam el a kínálást. Lélekben vállat vontam, mert magamban már szilárdan eldöntöttem ezt a kérdést.

- Úgy értem, miszter - igyekeztem érthetően artikulálni -, hogy nem iszom magával. Sem most, sem máskor. Érti? Nem!

A fickó arca földerült. Öröm volt látni, ahogy az értelem halovány sugara, akár a 20th Century Fox filmek főcímének reflektora, végigpásztáz tudata sötét alagútjában.

- Akkó'... megdöglesz!

A fogadós kínosan elvigyorodott, és közelebb lépett.

- Ugyan Mózsi, hagyj békén az urat. Majd én iszom veled egy pohá...

Nem tudta befejezni, mert az óriás hátranyúlva akkora pontfont adott neki, hogy ha nyitva van az ablak, a visszhangjának háromszor kellett volna fordulnia Lengyelországból. Mlnar eszméletlenül zuhant a szomszédos boksza és nyöszörögve elájult. Mózsi újra elém lökte a korsót.

- Mon'... tam... iggy... gyá!

Nem tehettem mást, mint újfent megráztam a fejem. A következő pillanatban elsötétült előttem a világ. A fejemben színes petárdák durrantak, fogaim pedig érzésem szerint megkezdtek körmérkőzésüket a bennmaradásért. Megpróbáltam ugyan kábán a stukkerem után tapogatózni, ám ezt hamar megbántam, ugyanis kis híján tőből kiszakadt a kezem. Pálinkától bűzös lehelet csapott az arcomba, majd közvetlenül utána ugyanoda érkezett egy szőrös ököl. Ha az előbbi lefejeléstől nem is, ettől már meglegyintett az öntudatlanság sötét köpenyének durva szegélye. Homályosan még láttam magam előtt Mózsi állatias, vigyorgó arcát, s úgy döntöttem, hogy addig kell cselekednem, amíg rendelkezem az ehhez megfelelő öntudattal. Összeszorítottam lazuló fogaimat, és minden erőmet beleadtam egy megsemmisítőnek szánt jobbegyenesbe.

A következő másodpercben már tudtam, hogy ennél nagyobb baklövést akkor sem követhettem volna el, ha legádá-

A Dérfarkas bossúja

---

zabb ellenségeimtől kapom a tanácsot. A pokoli erejű jobbos csak úgy érte a dühöngőt, mint őrvölgő rinocéroszt az okvetetlenkedő szúnyog csípése. Az óriás megrázta a fejét, arcára hitetlenkedő kifejezés költözött. Csak a szemébe kellett nézni, hogy tudjam, elvesztem. Erre aztán olyasféle mérhetetlen nyugalom szállt meg, mint azokét a felfedezőket, akik tisztában vannak vele, hogy ők mindent megtettek, s csupán rajtuk kívülálló tradicionális és szociális okok miatt kell mégis egy kannibál törzs uzsonnajaként végezniük. A beletörődés melankóliájába csupán egyetlen tény lopott némi keserű ízt: hogy így kell mindennek befejeződnie. Egy szlovák kocsmá kétes tisztaságú abroszán, óriásmuslincával a zsebemben és a dühöngő Mózsi izzadó mancsával a nyakamon...

Behunytam a szemem, és felkészültem az utolsó, mindenre pontot tevő csapásra. Ám ahelyett, hogy az acélkeménységű ököl lesújtott volna, furcsamód enyhült a szorítás. Maradék életösztönömből erőt merítve kinyitottam kevésbé bedagadt bal szememet, és kis híján felkiáltottam meglepetésemben. Nem törődve kínjaimmal, hevesen megragadtam az asztal peremét és feljebb húztam magam. Az élém táruló látvány minden kétséget kizáróan megérte az erőfeszítést.

Mózsi a fogadó közepén feküdt, mégpedig a hátán, mint valami túlméretezett őskori bogár. Oszlopvastagságú karjaival tétován kapálózott, s szemmel láthatóan igyekezett feltápaszkodni. Ám a következő pillanatban valami olyasmi történt, ami alapján csak egy különlegesen jól sikerült keleti varázslatra tudtam tippelni. Fehérség villant, egy tompa puffanás hallatszott, és a dühöngő visszazuhant apadóra. Fogcsikorgatva kísérelte meg felmérni, honnét érkezett a váratlan támadás. Egy ideig pihent a padlón, sunyi szemei azonban szünet nélkül kémlelték a fogadót. Aztán hirtelen felugrott, ám még mielőtt fel is egyenesedhetett volna, fojtott puffanással ismét nekicsapódott valami. Még a fogadó falai is megremegtek a hatalmas zuhanás nyomán, Mózsi pedig fekvé maradt. Ezúttal már a szája sarkából is elindult egy keskeny vérpatak, de ő nem nyúlt oda, hogy letörölje. Óriás teste mozdulatlanul feküdt, szemmel láthatóan magához ölelte a jótékony sötétség.

Jóformán még felocsúdni sem volt időm, amikor három, hófehér ruhás férfi lépett az asztalomhoz. Az, amelyik középen állt, aggódva hajolt fölém.

- Remélem, még időben érkezünk, senior.

Lesly L. Lastex

Intettem, hogy lássák: egyelőre még ilyen kunsztokra is képes vagyok. Aztán csak eltátottam a számat. Sosem hittem volna ugyanis, hogy egyetlen mozdulatom ekkora sikert arathat. A három férfi kis híján táncra perdült. A hozzám közelebb álló feltartotta mindkét tenyerét, a másik kettő pedig szinte gyermeki bakugrások kíséretében belecsapott a markába.

- Három R, a rettentő, jön s ha kell: életmentő!

Elérkezettnek láttam az időt egy régóta esedékes ájulásra.

18.

Arra eszméltem, hogy homályos árnyak mozognak körülöttem, a fejemben pedig mintha egyszerre ezer majom akart volna leülni egy székre. Kinyújtottam ólomnehézségű karjaimat, és az asztal pereme után tapogatóztam. A következő pillanatban azonban feleslegessé vált minden erőfeszítés, mert valaki megfogott a hónom alatt, és félig fekvő állapotomból határozott mozdulattal ülő helyzetbe húzott.

- Csúnyán elbánt magával az az állat... Mit akart?

- Pálinka... - motyogtam az aggódva hozzám hajoló legkisebb, s ugyanakkor legkövérebb fehér ruhás fülébe. - Inni...

Elhaló szavaimat társa is meghallhatta, mert azonnal felkapta az asztalról az alélt óriás korsóját, és ellentmondást nem tűrően a számhoz emelte.

- Hát persze, miszter, egy kis pálinkától mindjárt rendbe jön! Hé, hó! Nagyon kikészülhetett, fogjátok le fiúk, még mindig kapálózik!

Hiába tiltakoztam, belém tukmálták az utolsó cseppig. Érdekes módon nem lettem tőle rosszabbul, sőt. Az első percekben ugyan az ital tüzes lávafolyamként vágatott keresztül-kasul ereimben, ám kis idő múltán megszeliődött, így nemsokára azon kezdtem tűnődni, hogy esetleg mégis az élők közé kelle-ne magam sorolnom. Megkockáztattam egy halvány mosolyt, miközben tétova mozdulattal helyel kínáltam a három férfit.

Am ők előbb gyorsan egymás mellé álltak és szertartásosan meghajoltak. Elsőnek a legsoványabb, akinek ritkuló éjfeke-te haja, s vékony, spanyolos bajusza volt.

A Dérfarkas bossúja

- Engedje meg, senior... A nevem Riccardo.

Csak ezután ült le. A mellette álló, szőke, göndör hajú fickó hasonlóképp biccentett.

- Radovan...

- Rasputin... - pukkedlizett tréfásan utoljára a kis kövér, ám amikor ő is lehuppant, neki már csak az asztal sarkánál jutott hely. Megvártam, amíg az abrosz szélén kánkánzó helyes kis fehér egerek befejezik produkciójukat, aztán diszkréten csuklottam egyet és bemutatkoztam.

- Leslaslex... Les... ly L. Lastex...

- Tehát angol - állapította meg a sötét képű Riccardo, és Rasputinhoz fordult. - Hé, hallod? Honfitárs a láthatáron.

- Tudtommal a Rasputin nincs az angolszász nevek toplistáján - jegyeztem meg. A köpcös férfi elégedetten felvihogott.

- Tisztában vagyok veled, Mr...

- Lastex.

- Mr. Lastex. Természetesen a nevem csupán művésznév. Akárcsak a társaimé. Mi vagyunk a három ördögi "R". R, mint rettenthetetlenek.

- Vándorszínészek?

Bár a kérdést elhaló hangon tettem fel, a három férfinél mégis óriási sikert arattam vele. Riccardo és Rasputin felkacagott, még a hűvös északi benyomást keltő Radovan is elmosolyodott.

- Hát... úgy is mondhatjuk. Egy cirkuszi társulattal érkezünk, és a plakátokon csak harcművészekként jelölnek minket.

- Cir... kusz? Itt?

- Miért ne? - tárta szét a karját Rasputin, mintha ezzel keblére tudná invitálni Szlovákia összes cirkuszmádóját. - Ebben az évszakban is meg kell élnünk valamiből! Itt pedig legendásan sok a pénzes külföldi. Egészen biztos, hogy a legtöbbjük nem sajnálja a pénzt egy kis esti szórakozásra. A fiúk a völgyben nemsokára elkészülnek a sátorral. Majd meglátja, milyen pompás kis produkciót kerekít itt néhány nap alatt a Mad Wolf társulata! Még oroszlánunk is van, néhány lovunk meg tevénk, két óriáskigyónk...

Egészen kivörösödött, úgy beleélte magát a reklámozásba. Ám amíg ő folyamatosan beszélt, nekem már megszólalt a leltemben egy óriási harang. A vészebbik fajtából.

- ...három idomított makimajom, két zebra-pinty, nyolc-tíz göte, olvasni tudó galambok, kerékpározó mókusz...

Lesly L. Lastex

- Azokat megettük - szúrta közbe csendesen Riccardo. Radovan megütközve bámult rá.

- Tegnap az a leves... mókusból készült?

- Roppant érdekes - tette hozzá Rasputin. - Ugyanis nekem a szárnya jutott.

Riccardo megcsóválta a fejét.

- Én a galambokról beszéltem.

- Ja, az más...

- Elnézést... - emeltem fel a mutatóujjam. - Csak egy kérdés. Az előbb azt hiszem, nem jól hallottam. Mi is a cirkuszuk neve?

Feszülten figyeltem, mert tudtam: ha beigazolódik a sejtésem, fel kell készülnöm a legrosszabbra. A három férfi néhány másodpercig hallgatott, majd Riccardo vállat vont.

- Nem raktuk még ki a plakátokat, de nem titok. Mi mindhárman a Mad Wolf Világjáró Társulathoz tartozunk. Jó név, mi? Általában tódulnak rá a népek. Olyan... hangzatos. No, hé, mi van magával? Kérjünk még egy kis Becherovkát?

Nem szóltam, csupán a fejemet ingattam. Hiába magyaráztam volna nekik, hogy a jelen helyzetet tekintve nem is választhatnak volna hatásosabb elnevezést. A fenébe is! Mad Wolf...

Vagyis: Örült Farkas.

19.

Egy darabig tűnődtem, beavassam-e őket Pozor legendájába, de ahogy végignéztem rajtuk, inkább úgy döntöttem, nem kavarok bele a sors levesébe. Elvégre meglehet, hogy az egész csak egy fatális véletlen. Különben is volt mire figyelni, zajlott az élet a fogadóban.

Először Mlnar nyögött fel a szomszédos bokszban. Értetlen arccal állt talpra, és sokáig úgy imbolygott, mintha nem is egy hegyi fogadót, hanem a Titanic éttermét kellene vezetnie. Tisztuló pillantásán látszott, hogy csak lassan sikerül összeraknia a történeteket emlékezetének puzzle darabkáiból. Am amikor Mózsi is megmozdult, a fogadósnál láthatóan minden a helyére került, mert ugrott egy tisztességeset, és három gyors lépéssel eltűnt a konyha ajtaja mögött.

A Dérfarkas bossúja

A padlóról felkászálódó óriás pislákoló energiáját néhány percig maximálisan az kötötte le, hogy arcának bambaságát a tej alvadási szintjéig tökéletesítse. Aztán ránk nézett, s szinte hallható nyikorgással lendültek mozgásba a fejében szunnyadó fogaskerekek. Először tett egy tétova mozdulatot az asztalunk felé, ám egyikünk figyelmét sem kerülte el, hogy Rasputin azonnal megmarkolta az asztalon árválkodó üres korsót. Tekintetük egymásra kapcsolódott, s az óriás kelletlenül bár, de meghunyászkodott. Csak egy sötét pillantást vetett felénk, aztán morogva kicsörtetett az éjszakába. Riccardo elgondolkodva csóválta a fejét.

- Vele már egyszer összefutottunk a völgyben. Akkor is erős akart lenni, úgy látszik nem tanult a leckéből.

- Pedig egy hőembert is építettünk köré, hogy lehiggadjon - szúrta közbe a hallgatag Radovan. Elérkezettnek láttam az időt a helyzet tisztázására.

- Izé... Ebben a... cirkuszban önök is fellépnek?

- Mi az hogy! - csapott az asztalra Rasputin. - A fókák és az oroszlánok után mi vagyunk a fő szám. A három harcművész.

- Először csak kunsztokat mutatunk be - szólalt meg Riccardo. - Felhecceljük a királytigrist, aztán egyenként két vállra fektetjük, meg ilyesmi... Ezek mind begyakorolt figurák. Aztán ha a nézősereg kellőképpen kivisongta magát, jön az igazi hecc. Az egész aznapi bevételünket felajánljuk annak a helybélinek, aki bármelyikünket legyőzi. Ez legtöbbször Rasputin magánszáma.

- Persze, mert a legtöbb izomagyú úgy gondolkodik, hogy engem lehet a legkönnyebben padlóra küldeni - kacarászott a dundi férfi. - Először nem is értik, miért teszek ki a porond szélére egy piros masnit. Pedig eddig még mindig szükség volt rá. A végén ugyanis azzal szoktam átkötni az összecsomagolt erős legényeket, amikor visszaadom őket a menyasszonyuknak. Ennél az attrakciónál nem a méretek számítanak, inkább észre van szükség...

- Vele is így bántak el? - intettem a bejárat felé. Riccardo elhúzta a száját.

- Nem volt nagy kunszt. Bedobtunk nála egy kis dzsiudzsi-cut némi aikidóval fűszerezve. Egyébként fél füllel úgy hallottam, hogy ő itt a falu bolondja és erős embere egyszerre. Azt mondják, ha rossz napja van, minden idegenbe beleköt. Ebből

Lesly L. Lastex

---

a szempontból talán jót is tett neki a verés, mert eddig nemigen szokhatott hozzá.

- Mindenesetre elképesztő volt látni, amit műveltek - bólintottam. - Megvallom, először azt hittem, valódi démonok keltek a segítségemre.

Rasputin elkomorodott.

- Nem szerencsés dolog a démonokat emlegetni. Ha elfogad egy tanácsot, maga sem teszi, miszter. Higgye el, a tapasztalat beszél belőlem.

- Felvilágosult világjáró létére csak nem babonás?

- Nem, ez egészen más - szólalt meg váratlanul a szőke Radovan. - Megvan rá a jó okunk, hogy ne kacérkodjunk bizonyos túlvilági erőkkel.

- Igazából nem is erről van szó - vágott közbe hirtelen Riccardo. - Tudja, a cirkuszosok zárt világa mindig is elvarázsolt-nak tűnt a kívülállók szemében. Talán ennek az elszigeteltségnek köszönhető, hogy a legtöbb társulatban még mindig él egy-két évszázados hiedelem, amiben egyesek igen komolyan hisznek. Ez a démon dolog is ilyen. Egyszer, még fiatal manézs-segéd koromban tanúja voltam, amikor egy öreg bohócot szinte teljesen szétmarcangolt egy leopárd. Az egyik próba ideje alatt történt, amikor mindenki a porondon gyakorolt. Én egy másik fiúval éppen hátul az elefánt alól almoztam ki, amikor meghal-lottuk az ordítást. Észvesztve rohantunk a hang irányába, s mi bukkantunk először a szerencsétlenre. Az a vadállat szinte teljesen letépte mindkét lábát. A társam azonnal elrohant segítsé- get hívni, én viszont ott maradtam az öreggel. És tudja mire lettem figyelmes?

- Mire?

- Hogy a leopárd be van zárva a ketrecébe. Igaz, a bohóc a rácsok mellett feküdt, de a ragadozó még így sem érhetne volna el. Persze, akkor sokkal nagyobb volt az ijedelmem, sem hogy ez feltűnjön, de amíg a karjaim közt tartottam a haldoklót, ő mondott valami igen furcsát. Valahogy úgy hangzott, hogy ha az ember a démonokat hívja, talán megjelennek, de az egészen biztos, hogy végül nem azon az ajtón mennek majd vissza, mint amelyiken bejöttek.

- Elgondolkodtató bölcsesség - helyesltem. Riccardo söté- ten rám pillantott.

- Persze, mint mindig, ekkor is lefolytattak egy vizsgálatot. A hivatalos verzió végül az lett, hogy a bohóc elővigyázatlanul

A Dérfarkas bossúja

---

bement a vadállat ketrecébe, ahol az ingerült állat halálra sebezte. Csak épp azt felejtették el megemlíteni, hogy egy széttépett lábú ember miképp tudja még maga után bezárni a lakattal biztosított vasajtót. Ráadásul a vérnyomok is arra utaltak, hogy a küzdelem kívül, a ketrec előtt zajlott!

- És ezt ön a rosszindulatú cirkuszi démonokkal magyarázza?

Riccardo vállat vont.

- Nézze, ez régen volt, semmi okom, hogy ennyi év távlatából elkezdjek kombinálni. Egy biztos. A férfi, mielőtt ez az eset történt, épp egy új számot gyakorolt. A történet arról szólt, hogy ő fel akar öltözni, de egy szellem mindig kicseréli a ruháit, amiből rengeteg mulatságos helyzet kerekedik. Mivel a történet a manézs közepén játszódott volna, senki sem tudta, hogyan tudja majd megoldani, hogy a nézők a trükkökből semmit se vegyenek észre. A bohóc ugyanis ezt a jelenetet teljesen egyedül akarta előadni! És hát... szóval a pletykák szerint ezért olyan eszközökhöz folyamodott, amiket nem lett volna szabad alkalmaznia.

- Ugy érti, hogy egy valódi szellem segítségét kérte? - kérdeztem megorzongva. A langaléta harcművész hirtelen maga elé kapta mindkét kezét, mintha attól félt volna, hogy már a szavaimmal is megsebezhetném.

- Maga mondta, nem én! Mindenesetre azóta én óvakodom megsérteni a túlvilág erőit.

- És maguk? - néztem a másik kettőre. Rasputin összereszt.

- Mindenkinek megvan a maga története. És nem szívesen beszélnek erről. Inkább azt ajánlom, látogasson ki holnapután a sátorhoz. Garantáltan vidámabb szórakozásban lesz része, mintha a mi történeteinket hallgatná.

- Ahogy gondolják - tártam szét a kezem. - Apropos: előfordulnak önöknél muslincák?

A három férfi mintegy vezényszóra összenézett. Radovan szólalt meg elsőként.

- Ugy érti... idomítottak?

- Nem. Én teljesen hétköznapi, vadon röpködő muslincákra gondoltam.

- Őszintén szólva eddig nem figyeltünk rájuk - mondta óvatosan Rasputin. - Miért, maga szerint itt inkább ilyesmire buknak a népek?

Lesly L. Lastex

- Szó sincs róla - nyugtattam meg őket. - Csupán arról van szó, hogy speciális érdeklődés köt a muslincákhoz.

- Ja, vagy úgy... - Riccardón látszott, hogy jócskán megkönnyebbült. - Hát, akkor mi mennénk is.

Egyenként felkászálódtak, én pedig kezet nyújtottam nekik. Elsőként Rasputin ugrott közelebb, hogy belecsapjon, ám mozgulata félúton megtört. Mint ahogy az én jobbam is azonnal lehangyatlott.

Odakintről, a sötét éjszakából ugyanis szívet tépő sikoly harsant.

20.

Mivel eddigi kalandos életem során sokfelé megfordultam, azonnal megéreztem, hogy a hang csak olyasvalakinek a torkából jöhet, aki körömszakadtáig küzd az életéért. Hallottam már a csapdáéba esett emu kiáltását, megsebzett hópárduc bömbölését, hangyabolyba lépett nága fejdázók veszett üvöltését, sőt, egyszer tanúja voltam, amikor Fidel Castro szakállát becsípte egy havannai szálloda forgóajtaja, ám ez a mostani sikoly minden eddigi tapasztalatomon túltett. Mély, torokból jövő kiáltással indított, majd pazar akkordváltással átcsapott fortisszimóba, hogy a végét egy meglepetten nyekkenő sündisznóra futott autógumi bágyadt szisszenésével zárja le.

Tán mondanom sem kell, hogy a fogadóban tartózkodó vendégek közül mindenki megmerevedett a hallatán. Kivéve persze engem. Én ugyanis ezt a műveletet - hála Li Lu-L'e mesterem tanításának - rekordgyorsasággal letudtam, s így a jelenlévők közül a leghamarabb kapcsoltam. A halálhörgés tán még mindig ott rezgett a dobhártyánkon, amikor az ajtóhoz ugrottam, és egyetlen határozott mozdulattal feltéptem. A beáradó jeges szél szerencsére elnyomta a fogadós bágyadt megjegyzését.

- Kifelé nyílik...

Engem azonban ekkor már a legkevésbé sem érdekelték a szétszaggatott ajtó maradványai. Megmarkoltam stukkerem, és belegázoltam a bejárat előtt tornyosuló hókupacba. Koromfeketé éjszaka volt, a hideg szinte a csontomig hatolt.

A Dérfarkas bosszúja

Hirtelen egy kéz nehezedett a vállamra. Megpördültem és kis híja volt, hogy nem húztam meg azonnal a ravaszt. Radvan volt az.

- Mi a fene...

Visszafordultam és szótlanul lemutattam a hóra. Az előbb még oly higgadt harcművész elborzadva felkiáltott. Néhány lépésnyire tőlünk ugyanis egy ember hevert. A fogadóból kiszűrődő fény épp az arcára esett, így tisztán láthattuk a holttest nyitott szemébe költözött iszonyatot. A tépett szélű halálos sebet a torkán csak akkor fedeztem fel, amikor közelebb hajoltam. A felszakított verőérből még egy utolsót buggyant a vér, s mintha csak valami gyerekes játékon kaptuk volna, a halott vörösen csillogó arcát apró, fehér tollpihék borították. Ovatosan közelebb léptem és egyenként lefűjtam őket a hóra.

Az óriás Mózsi hullája feküdt előttünk.

Hulla pelyhes...

1.

Arra riadtam, hogy a feltámadó szél már jókora darabot lefagyasztott a fülcimpámból. Megráztam magam és körülnéztem.

Úgy kéttucatnyi ember tolongott a fogadó bejáratánál. Rémult és kíváncsi arcok villantak fel egy-egy pillanatra ott, ahol a sötétségbe maró fény útját nem takarták el az izgatottan tipródó emberek. Oldalt léptem, hogy jobban lássák, ám azonnal beleütköztem valakibe. Mlnar kétségbeesett arccal tördelte a kezét.

- Mi történt... édes istenem... Mi ez?

Válasz helyett letérdeltem, és beledugtam mutatóujjam a halott nyakánál vöröslő tócsába. Aztán ismét odébb húzódtam, hogy ne zavarjam sürgős elfoglaltságukban az alétan aláhanyatló hölgyeket. Amikor megszólaltam, hangomból nem hiányzott az ilyenkor már-már szokásos feddő szigor.

- Azt hiszem... hm... itt gyilkosság történt.

Tompa, távoli puffanások jelezték, hogy azok a nők is meghallották ércesen zengő kijelentésemet, akik eddig szerencséjükre bent rekedtek a fogadóban. Valaki lehuppant mellém a hóra. Rasputin hangja mintha egy feneketlen kút mélyéről érkezett volna.

- Nem lehet, hogy... egyszerű baleset?

Kihúztam a mutatóujjam az időközben már megfagyott vértócsából, és az orra alá dugtam.

- Ha ez baleset, akkor Hasfelmetsző Jack volt minden idők legnagyobb természeti katasztrófája. Ide nézzen... ennek a fele sem tréfa. Látja a nyakát?

- Jézusom... El... vágták?

- En inkább úgy mondanám, hogy elharapták - töröltem a nadrágomba a kezem. - Nézze meg a seb szélét! Magának konyítania kell a vadállatokhoz... Ilyen nyomot csak nagyon éles fogak hagynak.

Valaki meglökte az oldalamat. Kopaszodó, szemüveges férfi guggolt le mellettünk, még a vastag bunda sem tudta eltakarni fölös kilóit. Nagyokat szuszogott, és úgy vöröslött az orra, akár egy stolámpa a Picadilly sarkán.

A Dérfarkas bossúja

- Elnézést, hogy csak úgy ide rontottam - nyújtott kezét. - Malicka vagyok, a falu orvosa. Poprádról jövet beugrottam egy snapszra. Gondoltam...

- Lesly L. Lastex a nevem - biccentettem. - Azt hiszem, itt a maga tudományának már nem sok hely maradt.

Miközben ezt mondtam, a férfi szenvtelenül megvizsgálta a halott pupilláját, és megadóan bólintott.

- Meghalt...

- Ahogy mondja, doki. - Rasputin hangja kissé remegett. - Mi fedeztük fel. Csak néhány perce történt... Még az is lehet, hogy a... az a valami, ami megölte, még itt ólálkodik.

- Maga rendőr? - tápázkodott fel a doktor. Elfogadtam segítő jobbját, és én is felálltam.

- Nem, azaz... mondjuk úgy, hogy előfordul néha egy-egy speciális ügy, amikor a segítséget kérik, de semmi több. Tudja, kell valami hobbi.

Malicka halványan elmosolyodott.

- Nem kell magyaráznia, én is így vagyok ezzel. Ilyenkor napközben kilószám írom fel az aszpirint, de amint kizöldül a rét, fogom a lepkehálómat és...

- Csak nem...?! - ragadtam meg a karját. - Ismeri a barbizoni csuklyás pillangót?

- Naná! - emelte fel mindkét kezét a doki. - De azért a galíciai mintás se kutya! Budéjovicében sikerült egyet szereznem, két halálfejest adtam érte cserébe...

- Viszont a galíciai poros nyomába sem léphet a brazíliai rabszolgalepkének...

Ekkor vetett közénk magát Rasputin.

- Ha még egy szó esik itt lepkékről, maguk is halottak!

Sóhajtottunk egyet, és egyszerre legyintettünk. Malicka doktor újra négykézlábra ereszkedett.

- Az... előbb mintha... valami furcsát láttam volna - matattott egy darabig, majd fölegyenesedett, és úgy térdelt, mintha a végítélet arkangyalát várná. Elegendő volt egy pillantást vetni az arcára, hogy lássam: itt valami nem stimmel.

- Világos... - mormolta alig hallhatóan. - Tökéletesen világos.

- Valami elharapta a torkát, nem? - a mögülünk érkező hang gazdája Riccardoé volt. Malicka doki lassan arra fordította a fejét.

- Tulajdonképpen... nem ez okozta a halálát.

Lesly L. Lastex

- Hát micsoda? - kérdeztem összeszoruló torokkal, miközben közelebb léptem. A férfi sóhajtott egy hatalmasat és föllebentette Mózsi szétmarcangolt ingét.

- Ez, uraim... Látják?

Már hogyné láttuk volna. Az összeszabdalt mellkason baljósan sötélt valami véres, mócsingszerű gombóc.

Az óriás csonttá fagyott szíve.

2.

Döbrent moraj hullámzott végig a mögöttünk topogó sokaságon. Messze alattunk a völgyben pislákoló fények nagy része már kihuny, mintha a körülöttünk örvénylő láthatatlan, gonosz erővel együtt a sötétség ura is megérkezett volna. Rasputin komor arccal álldogált mellettem, Ricardo és Radovan szinte észrevétlenül csatlakozott kis társaságunkhoz. Mlnart is ide sorolva úgy álltunk a még mindig térdelő doktor fölött, mintha csak egy középkori inkvizíciós tárgyalást kéne minél hatásosabban színre vinnünk.

- Ugye maga tudta? - Riccardo szavai hidegen koppantak, mint a koporsó fedelére dobott göröngyök. Kinyújtotta a kezét és a dokira mutatott. - Maga kezdettől fogva tisztában volt vele, mi okozta a fickó halálát!

Malicka levette a szemüvegét, és nehézkesen feltápaszkodott. Senki sem nyújtotta a kezét, hogy segítsen neki. Amikor már állt, rálehel az okuláréjára, és úgy kezdte dörzsölni, mintha csak attól függne a jövője, hogy életre tudja-e azt kelteni.

- Szó sincs róla - szólalt meg kis idő után, és egyenesen Riccardóra nézett. - Inkább... mondjuk úgy, hogy... hmm... bizonyos körülményekből már sejtettem, milyen jellegű tragédia történt.

- A fenébe is, miről beszél? - fakadt ki Rasputin. - Errefelé talán mindennap zsigereinek?

A ritkuló halántékú férfi szomorkásan elmosolyodott.

- Dehogy. Inkább... mondjuk úgy, hogy errefelé fölöttébb speciálisak a körülmények.

- A fene essen magába, nem tudna érthetőbben beszélni?

- Khm... hát, ami azt illeti, elmondhatom, amit tudok. Kis falu a miénk, ennek megfelelően immáron tizenöt éve nemcsak körorvos vagyok, hanem állatorvos is.

A Dérfarkas bosszúja

- Ha most elkezd mesélni az élettörténetét, istenemre neki-megyek - heveskedett Rasputin. Mivel sejtettem, mi következik, elérkezettnek láttam az időt egy kis nyugtatásra.

- Hagyja - fogtam meg a karját. - Hátha megtudunk valamit.

A doki hálás pillantást vetett rám, azután folytatta.

- Szóval nem vagyok már mai gyerek, kívülről tudom mindenki nyavalyáját. Ideértve persze az állatok bajait is. Alig egy hete furcsa eset történt...

- Csak nem oroszlánt ellett a tehén?

- Nem. Az egyik páciensemét kitépett szívvvel megtalálták egy sífelvonó tövében.

A három harcművész szinte egyszerre tátotta el a száját.

- Úgy érte... hogy valaki már előtte is meghalt? - mutatott Mózsira Radovan. Malicka megrázta a fejét.

- Hát... nem szó szerint. Mint mondtam, én állatorvos is vagyok. Az áldozat pedig...

- Egy állat! - csapott a homlokára Rasputin. - Oké, értem már! Csak egy állat.

Egyedül én figyeltem fel rá, hogy a hátunk mögött mintha egy hurrikán ébredezett volna. Mlnar vörös képpel csörtetett az apró harcművész elé és a meglepett harcművész orra alá dugta az öklét.

- Ha még egyszer állatnak nevezi Mozerkát, velem gyűlik meg a baja!

- Mozerka ugyanis egy aranyhőrcsög - tettem hozzá gyors felvilágosításként.

- Csak volt... - sóhajtott a fogadós. - Amíg meg nem gyilkolták.

- Úgy érte - szólalt meg óvatosan Radovan -, hogy neki is kiharapta valami a szívét?

A doki megadóan bólintott.

- Eltalálta. Miután rábukkantak, azonnal hozzám hozták, én pedig alaposan szemügyre vettem.

- És? Mire jutott?

- Nagyjából ugyanaz volt a szituáció, mint most - intett a halott felé Malicka. - Mozerkáéna is ki volt tépve a szíve, ráadásul... - töprengve elhallgatott, mintha tünődne valamin. Mlnar nem sokáig bírta.

- Mondja már... talán rájött valamire?

Lesly L. Lastex

- Nem tudom - hümmögött a doki. - Mozerka szíve fagyott volt, amikor behozták. Akkor, mivel az... hmm... áldozat valószínűsíthetően már több órája a szabadban feküdt, ennek a körülménynek nem is tulajdonítottam különösebb jelentőséget. De most... Azt mondják, Mózsi közvetlenül azelőtt halt meg, mielőtt kirohantak volna ide?

- Még hallottuk is a sikolyát - erősítette meg Riccardo. - Mondhatom, borzalmas volt.

- Ebben az esetben fel kell hívnom a figyelmüket egy furcsaságra - dörzsölte meg a homlokát a doktor. - Várjanak, előbb félreállok, így... Nos, észrevesznek valami érdekest a hullán?

Rasputin kiköpött.

- Most még nem, de ha sokáig kell nézmem, lesz mellette egy vacsora is...

- A szívére koncentrálnak - tanácsolta Malicka. - Így sem tűnik fel semmi?

- Meg van fagyva - szólaltam meg, s szavaim nyomán döbent csend támadt. Jelentőségteljesen körülnéztem, megjegyezve minden egyes arcot. - Mózsi holtteste még meleg volt, amikor rábukkantunk. A szíve ennek ellenére már ekkor fagyos volt, hisz a doktor csak néhány perccel később érkezett, s ő hívta fel a figyelmünket rá. Ilyen kevés idő alatt, főleg egy friss hullánál nem fagyhat kőkeményre egyetlen testrészt sem.

- Pontosan erre gondoltam én is - helyeselt a doki. - Ezen kívül pedig felhívnam még a figyelmüket ezekre a tollpíhékre itt. Az aranyhő... akarom mondani Mozerka holttestén is hasonlókát fedeztem fel.

- Ezek szerint egy őrült gyilkos jár közöttünk? - az egyik akcentussal beszélő szállóvendég fogai hallhatóan összekocantak. A testes férfi megvakarta a feje búbját.

- Nem hinném, hogy ilyen egyszerű lenne a dolog. Én inkább amondó volnék, hogy... ne értsék félre, nem őrültem meg, de... hallottak már a Dérfarkas legendájáról?

3.

A Dérfarkas bossúja

Míg a doki vázlatosan előadta az általam már ismert történetet, látványosan megcsappant a csődület. Először csak néhányan krákoztak sokat mondóan, majd egyre szaporábbak lettek a köhögések és szipogások. Úgy tűnt, rövid idő alatt mindenkinek gyors inhalálásra van szüksége. Alig telt el öt perc, s szinte minden szállóvendég felszívódott. Lelki füleimmel szinte hallottam az ajtóknál megforduló kulcsok diszkrét kattanásait.

- Izé... akkor most értesítenünk kellene a rendőrséget? - Mlnar hangja rémülten elcsuklott. Malicka doktor jelentőség-teljesen rám nézett a szemüvege fölött. Én a három harcművészre pillantottam, de ők elgondolkodva rugdosták a havat. Megköszörültem a torkom.

- Ki a rendőr a faluban?

- Peterka. Milos Peterka a neve. - válaszolt a doki helyett a fogadós. - Telefonja is van. Felhívjam?

Bólintottam, mire Mlnar remegő lábakkal elbotorkált. Megdörzsöltem borostától hersegő államát, és Malicka felé fordultam.

- Most már csak azt kellene eldöntenünk, mit csináljunk a hullával. Itt ugyanis semmiképp sem hagyhatjuk. A legtöbb vendég már így is kis híján frászt kapott.

- Ami azt illeti, valóban bevihetnénk - tűnődött a doki. - De nem tüntetjük el ezzel a nyomokat?

- Itt? - mutattam körbe. - A letaposott hó alapján legfeljebb azt tudnák megállapítani, hogy errefelé fölöttébb ritka jelenségként néhány elefánt üzekedett a fogadó előtt.

A doktor megadóan felsóhajtott.

- Nos, ebben az esetben, mint igazságügyi szakértőnek semmi kifogásom, hogy a hullát... hmm... kevésbé forgalmas helyre szállítsuk.

- Van a fogadónak hűtőkamrája?

- Oda... akarja vinni?

- Hát, a grillsütőbe mégsem tehetjük...

- Persze, persze... Természetesen van egy hűtött helyiség, ahol a mirelit árukat tárolják. A konyhából vezető folyosó végén balra... Legalábbis úgy emlékszem...

Ha egy burleszkkfilm rendezője történetesen úgy dönt, hogy a következő néhány percet rögzíti, mindenféle vágás nélkül első osztályú anyagot kapott volna. Először is, hogy jó példával járjak elől, megragadtam a halott lábait, ám ahogy megrántottam, a következő pillanatban a kezemben maradt a cipője.

Lesly L. Lastex

- Kezdődő hullamerevség - magyarázta Malicka. Rasputin öklendezve félre fordult.

- Szerintem inkább a gázok dobták le... Jézusom, Lastex, húzza vissza a lábára, mert mindjárt kidobom a taccsot!

Eleget tettem a kérésnek, s másodjára már elővigyázatosabban, a bokájánál ragadtam meg az óriás jobb lábát. Malickának jutott a bal, míg a három harcművész igazságosan osztozott a maradék végtagokon, beleértve a fejet is. Utóbbi Riccardo tartotta, miközben a fogadó asztalai között meneteltünk.

- Hé, doki! - kiáltott. - Maga ugye minden állatot ismer?

- Nagyjából - válaszolt óvatosan a mellettem lihegő férfi. - A Loch Ness-i szörnyet például még nem láttam.

- Ne hülyéskedjen már... Meg tudná mondani, hogy ez a rengeteg francos toll miféle szárnyasé lehet?

Csendes zihálás volt a válasz. Közben azon tűnődtem, hogy ez a kérdés már nekem is eszembe jutott, csak épp korainak láttam feltenni. Ettől függetlenül a doktor rövid idő múlva megszólalt.

- Ha... jól láttam, egyszerű... liba. Libatoll... semmi más.

Riccardo felhős arccal rántott egyet Mózsi nyakán, hogy csaknem az egész holttest kicsúszott a kezünkből.

- Akkor nekem mostantól minden liba gyanús... - morogta. Társai hasonlóan komor arccal bólogattak. Nemsokára kitarul előttünk a hűtőkamra füstölgő, hideg szája. Mózsi hullája öt végtelennek tűnő perc után két karton fagyasztott tojás közé került.

A váratlanul betoppanó Mlnart Radovan pofozta életre.

4.

Amikor visszamentünk a kiürült étterembe, már csizmát lehetett volna akasztani a csöndre. Malicka doktor nemsokára fel is ment az emeletre, mert egy hölgy állítólag rosszul lett az átélt izgalmaktól. Mlnar a konyhában feltett melegedni egy kannányi tejet, majd visszajött, és viaszsárga arccal ereszkedett le az egyik székre. Amikor megszólalt, egy olyan vértanú fájdalom csengett ki a hangjából, akinek útban a máglya felé még a hóhér számara is a nagylábujjára hágott.

A Dérfarkas bossúja

- Uraim, nekem lóttek, becsukhatom a boltot! Holnap reggelre innét még az egerek is elköltöznek!

- Hát, ha van abszolút holtsezon, akkor ez az - bólogatott együttérzőn Riccardo.

Öt perc gyászszünet következett. Odakint ismét feltámadt a szél, az ablakokra pedig újabb és újabb jégvirágokat rajzolt a fagy kíméletlen ujja. Ha a szemközti óra percmutatója nem rója szorgalmasan a köröket, olyan érzésem támadt volna, hogy megállt az idő.

Rasputin elégelte meg elsőként a sóhajtozást. Akkorát rikantott, hogy a polcokon is megcsörrentek az üvegek.

- A fenébe is, én már semmit sem értek! Mit búslakodunk? Elpusztult egy aranyhő... jó, jó, szóval Mozerka ugyan meghalt, viszont ez a kötekedő tahó biztos nem hiányzik senkinek. Valószínűleg olyasvalakivel kezdett, aki még nála is erősebb volt, és csak azt kapta, amit már amúgy is régóta megérdemelt. S ami a fő: vendégek közül még nem halt meg senki!

Mlnar erre szó nélkül lecsúszott a székről. Fél liter Beche-rovka és néhány saját szabadalmazású pofon kellett, míg úgyahogy magához tért. Ekkor már a három harcművész felváltva veregette a vállát.

- Na igazán... nem olyan nagy dolog... Ilyesmi a legjobb helyeken is előfordulhat! Elvégre két hulla még nem a világ... Legyen már férfi, az istenit magának, hiszen ez még csak a második volt!

A fogadós elkínzott arcán ádázul csatáztak a ráncok. Amikor felnézett, a homlokán apró verejtékcseppek gyöngyöztek.

- Maguk csak ne vigasztaljanak - nyögte ki végül. - Hiszen ezzel a cirkuszuknak is befellegzett! Gondolják csak végig... Ki fog ezek után beülni a nézőtérre, hogy megnézze a maguk műsorát? Most... amikor már ingyen is borzonghat bárki...

Szavait döbrent csend fogadta. A három férfi segítőkész mozdulatai megfagytak a levegőben.

- Hmm... - mondta Radovan.

- A fene egye meg! - tette hozzá Riccardo. A kis növésű Rasputin feje pillanatok alatt céklavörösre lilult.

- Na álljon csak meg a menet! - emelte fel ökölbe szorított kezét. - A gyilkosság itt történt, a fogadó előtt. Fenn vagyunk a hegyekben, ennek az egésznek tehát semmi köze a faluhoz! Ráadásul mi csak nemrég érkeztünk, tiszták vagyunk, mit a ma

Lesly L. Lastex

---

született bárány... Ez a maguk rohadt gesztenyéje, kaparják ki együtt! Minket hagyjanak ki belőle!

Mlnar keserűen felkacagott.

- Úgy látszik, nem fogta fel, hogy mit mondtam! Jobb, ha tőlem tudja, hogy valamennyien nyakig benne vagyunk a szószban. Ahol valami szétmarcangolja az összes útjába eső torkot...

- Pardon - emeltem fel a mutatóujjam. - Az eddigi két áldozatnak először kitepték és megfagyasztották a szívét, és csak utána jött a torok...

- Kösz - emelte felém a becherovkás üveget Mlnar. - Szóval egy dúvad lóstat közöttünk, egy vadállatba bújó démon. Ezt holnap reggelre nagyjából mindenki tudni fogja. Odalent is - intett az üveggel a völgy felé. - Ha pedig ezek után még valaki kíváncsi lesz a maguk pitiző fenevadjaira, hát megeszem a sísapkámat... - rövid hallgatás után még hozzátette - Pedig ahhoz előbb vissza kellene vennem attól a medvétől, amelyik öt évvel ezelőtt a pozsonyi állatkertben leverte a fejemről...

Radovan szótlanul bámult maga elé, Riccardo is csak hümmögött. Valószínűleg érezhették, hogy lehet valami a fogadós okfejtésében. Csak a méregzsák Rasputin nem nyugodott meg.

- Mondok én magának valamit! - penderült hadonászva Mlnar elé. - Minket nem fog megfutamítani egy ostoba babona, érte? Megtartjuk az előadást és kész! Még ha cigánygyerekek potyognak az égből, akkor is! - azzal tüntetően kimasírozott az éjszakába.

A következő pillanatban a fejére zuhant a poprádi száztagú cigányzenekar.

5.

Az, hogy egy valóságos rajkózenekar temette maga alá Rasputint, természetesen csak később derült ki. A zuhanás után a legelső, amit megpillantottunk, egy kétségbeesetten ágáló alak volt a fogadó előtti nagy fehérség közepén. A törekeny, sötét ruhás nő szabályos időközönként aprókat sikkantott, ami pedig a mozdulatait illeti, tisztára úgy nézett ki, mint a tehetetlenség életre keltett szobra. Ahogy a szinte követhetetlenül nyüzsgő apró figurák körbefogták, rögtön látszott, hogy olyan messze

A Dérfarkas bosszúja

---

van tőle a helyzet magaslata, mint egy Holt-tengerben fürdőző zarándoktól a Bahledova csúcsa.

- Elnézést... - csipogta riadtan. - Telefonálhatnék innét? Ez itt... meg ott... no és emitt... a poprádi rajkózenekar. Besztercére igyekeztünk fellépni, de lerobbant a buszunk, és minket várnak, és... nagyon kérem, segítsenek!

Úgy látszott, azonnal elsírja magát. Pergő hangzavar töltötte be a levegőt, a purdék egymás hegyén-hátán visongtak, pedig az időközben magához térő Rasputin szapora kézzel oszto-gatta maga körül a pofonokat. Ennek ellenére a fogadó enyhe lejtésű tetején még mindig ugrált néhány ördögfióka. Mlnar emiatt néha a hajába markolt és berohant megnézni, hogy ép-e még a konyha plafonja, Riccardo és Radovan úgy álltak, mint-ha sóbálványá dermedtek volna. Elérkezettnek láttam az időt a közbeavatkozásra. Komótosan előkotortam 76-os mordályomat, kibiztosítottam, és igyekeztem átszellemült arcot vágni, miközben megcéloztam a tetőt.

Az eredmény nem váratott sokáig magára. A rajkók fél perc múlva halálos csendben, szoros takarással, egysoros oszlopban sorakoztak a hátam mögött. Közelebb léptem a nőhöz, aki hálás pillantással jutalmazta pedagógiai érzékemet.

- Izé... nem is tudom, hogyan köszönjem meg...

- Semmiség - legyintettem. - Szóval mintha az előbb azt mondta volna, hogy lerobbant a buszunk.

- Így van - erősítette meg. - Vagyis hát... tulajdonképpen lecsúsztunk az útról. Nem messze innét történt, a völgy bejáratánál, a híd előtt. A sofőrünk félrerántotta a kormányt, és hát... felborultunk.

Ekkorra már rájöttem, hogy valami nyugtalanít, amióta csak megpillantottam. Volt egyfajta rejtett remegés a hangjában, ami határozott óvatosságra intett. Úgy éreztem, ez több mint rémület. Inkább valami homályos, elborzadó segítségkérés, amit egyáltalán nem indokolt a buszbaleset. Az újra visszatérő Mlnar siránkozása szerencsére kellően lefoglalta a három harcművészt, így észrevétlenül távolabb húzódhattunk. Mivel a bal kezemben még mindig ott volt a Smith and Wesson, a purdék egyetlen lépésemet sem tévesztve, tyúklépésben csoszogtak utánam.

- Szóval azt mondja, Miss...

- Maria... Maria Houdubek.

Lesly L. Lastex

- Szóval a busz egyszer csak felborult? Minden előzmény nélkül?

Úgy nézett rám, mintha szellemet látna.

- Nem... De honnan tudja...

- Nem tudok semmit, éppen ezért szeretném, ha mindent a legrészletesebben elmesélne.

- Nem is tudom... - kezdte ismét tördelni a kezeit. - Annyira hihetetlen az egész...

- Azért próbálja meg elmondani - bátorítottam. - Talán a végén még segíteni is tudunk.

- Annyira kínos, de... végül is mindegy - adta meg magát egy nagy sóhaj kíséretében. - Néhány órája indultunk csak Poprádról, egy kéthetes koncertturnéra. Először csak Szlovákia, majd Csehország, Németország és vissza... Sajnos pont akkor kezdett el újra havazni, amikor rákanyarodtunk a hegyi útra. Emlékszem, a gyerekek valamennyien a hátsó ablakhoz tódultak, csak én maradtam elől Romannal.

- Roman...?

- Roman a sofőrünk. Szóval ő az utat figyelte, én meg azért izgultam, nehogy megcsúszunk a friss havon, amikor a kanyarban... a híd karfáján... ott volt!

Megragadtam a vállát és csak kis híja volt, hogy nem ráztam meg alaposan.

- Mi történt? Mit látott a hídon?

- Nemcsak én, hanem Roman is! A többi olyan hamar történt... Félderántotta a kormányt, utána a csattanás...

Úgy éreztem, szétrobbanok a felgyülemlett feszültségtől.

- Az előbb azt mondta, valami volt a hídon...

A lány fölemelte a fejét. Meleg, barna őzikeszemei könnyben úsztak.

- A híd karfáján... ami miatt felborultunk... ne nevéssen ki, de... egy farkas táncolt!

6.

A lány szipogott néhányat, azután gyorsan megtörölte az arcát. Am a szeme körül ráncokba rendeződött aggodalmat nem tudta eltüntetni.

A Dérfarkas bosszúja

- Ugye... most bolondnak hisz?

Úgy nézett rám, mintha az üdvössége függne a válaszomtól. Sójájtottam egyet és megvakartam a tarkómat.

- Furcsa egy történet, az már biztos - böktém ki végül. - Most mindenesetre azt ajánlom, vegyenek ki itt néhány szobát, mert ilyen időben úgysem számíthatnak gyors segítségre. Ha szűkösen is, de talán el fognak férni.

- Annál is inkább - lépett mellém Mlnar -, mert nem működik a telefon.

- Micsoda? - bámultam rá elképedten. - Az előbb ezt nem mondta!

- Mert akkor még nem volt rá okom. Szerencsére Peterkának tudtam szólni, s ő azt mondta, hogy azonnal indul.

- Peterka... - csettintettem. - Ugye ő a rendőr?

- Rendőr... - visszhangozta döbbenten a lány, de a fogadós szerencsére nem hagyta szóhoz jutni.

- Persze, hiszen Malicka doktor is... No de mindegy. A lényeg, hogy amikor most felmentem a szobámba, már süket volt a vonal. Ilyenkor télen ez gyakran előfordul. Biztosan valamelyik fenyő rázuhant a vezetékre és elszakította. De az is lehet, hogy a hó...

A homlokomra csaptam és ismét a lányhoz fordultam.

- A sofőrük... hogy is hívják?

- Ez az! Ő most hol van?

Úgy nézett rám, mint a gyengeelméjűekre szokás, amiért ilyet kérdeztem.

- Természetesen a buszban maradt! Hol lenne máshol? Vigyáz a járműre és megpróbálja felmérni, hogy történt-e valamilyen meghibásodás, amikor a busz megfeneklett.

Csaknem hanyatt esetem a lelkemben megkonduló harangok eszeveszett lármájától. Néhány másodperc múlva már éreztem, hogy a metsző hideg ellenére lángol az arcom. Szorosabbra markoltam a stukkert, és megragadtam a lány karját.

- Menjenek be az épületbe mind! Nem hallja? Egy percig se maradjanak kint!

- No de miért...

- Jézusom! Ne kérdezzen semmit, inkább tegye, amit mondok! Mozogjanak már, a szentségít!

Alighogy ezt kimondtam, olyan rossz érzés fogott el, mint még ideérkezésem óta talán soha. A fejem fölé emeltem a pisztolyt és hirtelen megpördültem a tengelyem körül. A száztagú

Lesly L. Lastex

---

rajkozózenekar egy emberként puffant a hóban. Beleszimatoltam a bőrömet éles pengéként végigkarmoló szélbe, és kis híján felkiáltottam.

- Mlnar - intettem a fogadónak. - Rosszat érzek. Remélem, tévedek...

A harcsabajuszú fogadós szemei óriásira nyíltak, és én azonnal tudtam, hogy megértett. Arcára piros foltokat rajzolt a fagy és az eszelős borzalom.

- Mr. Lastex - nyöszörögte. - Ugye nem...?

Bármennyire is vérzett érte a szívem, ezúttal sajnos kénytelen voltam bölintani. A biztonság kedvéért azért még egyszer beleszimatoltam a levegőbe, de ez is csak megerősítette sejtésemet.

- Legyen erős, ember... Miközben mi itt kint... szóval... azt hiszem, a konyhában odakozmált a tej.

Három perc múlva kétszáz szorgos rajkókéz súrolta a fekértére égett edényeket.

7.

Csak annyi időre rohantam vissza a fogadóba, amíg magamra kaptam vastag jetibundámat. Riccardónak a lelkére kötöttem, hogy amíg vissza nem jövök, senkit se engedjenek távozni, majd betámasztva magam mögött a kitépett ajtót, belevettem magam az éjszakába.

Szerencsére épp telihold volt, így a fenyves mellett vezető keskeny ösvényt el sem téveszthettem volna. A fagyos levegő milliányi apró tűszúrással kínozza tudómet, s az örült rohanásban sokszor csak egy csenevész bokor nyújtotta kapaszkodó mentett meg a nyaktöréstől. Egy idő után már összefolyt előttem a fehérség, és úgy éreztem, mintha én vezetném a mezőnyt a grönlandi szuper maratonin.

Dicsekvés nélkül állíthatom, rekordidő alatt értem oda, ahol az ösvény kettéágazott. A hold kerek tányérja, mint minden titkok néma őrzője, gúnyosan mosolygott le rám a Bahledova csúcsáról. Morogtam felé néhány démonúzó átkot, és sarkamat egy hókupacba vágva folytattam hajmeresztő ereszkedésemet arra, ahol a falu ritkás fényeit sejtettem. Nemsokára összeborultak fölöttem az ágak, s nekem úgy rémlett, mintha már órák

A Dérfarkas bossúja

óta kísérténem a sorsot a jeges lejtőn. Szinte el sem akartam hinni, amikor csúszkálva és botorkálva megpillantottam a hegyi szerpentin itt-ott sötétebb aszfaltját. Megtorpantam a viszonylag szilárd talajon, és úgy szedtem a levegőt, mint fürge kezű botanikus a hóvirágot. Bár egy ideig még apró, színes buborékok pattogtak a szemem előtt, a panorámabuszt azonnal észrevettem. Félig az oldalára dőlve úgy támaszkodott a híd korlátjára, mint egy elkésztő eredménnyel megszondáztatott óriás. Egy kis képzelőerővel messziről halálosan sebzett őskori lénynek is vélhette volna az ember. Megdörzsöltem kopogásra fagyott orrom és elindultam felé.

Az már az első pillanatban látszott, hogy nem egy bizalomgerjesztő látvány. Szinte tapinthatóan áradt belőle a gonoszság, s én éreztem a vonzását. Néhány lépés után meg is kellett állnom, hogy kivonjam magam a hatása alól.

- Hahó! Van itt valaki?

- ...alaki... laki... - felelt gúnyosan a visszhang. Áttemtem a stukkert a jobb kezembe és újra elkiáltottam magam.

- Hé, Roman! Itt van valahol?

Mivel ismét csak a hegyek válaszoltak, úgy döntöttem, hogy alaposabban körülnézek. A süket csöndben lépteim nyomán szinte fülsértően ropogott a frissen hullott hó. Legnagyobb meglepetésemre a busz ajtaja az első könnyebb rántással kinyílt. Ormótlan hótaposóimmal az első lépcsőfokra hágtam.

Valami mintha mozdult volna odabent. Mivel valahogy nem kedvelem a sötétben mocorgó árnyakat, jobbnak láttam megszaporázni lépteim. Elsőként a sofőrülés mögé kukkantottam, ám onnét csak kedvenc Old Pipe Line 101-es whiskym üvegének ikertestvére csillogott vissza szomorúan. Az ő bánatánál valószínűleg csak az enyém volt nagyobb, mivel látni valóan egy csepp ital sem volt már benne. Sőhajtottam egy nagyot, és mivel a vékony kesztyű alatt teljesen elgémberedtek az ujjaim, a hozzám legközelebb eső ülésre dobtam a stukkert, hogy megmasszírozhassam jéggé dermedt kézfejem. Miközben buzgón lehelgettem, a szemem sarkából észrevettem a padlón valami fényeset. Lehajoltam és füttyentettem egyet.

Az indítókulcs volt az.

Néhány percig azon töprengtem, vajon be tudnám-e indítani a buszt, ám az ablakon kikukkantva világossá vált, hogy a mélységgel kacérkodó két hátsó kerék meghiúsítana minden ilyen irányú próbálkozást. Ennek ellenére mégis a vezetőülésbe

Lesly L. Lastex

---

huppantam, és becsúsztottam a kulcsot a helyére. Ha elindítani nem is tudom, az elektronikus fűtés talán még működik!

Lezser mozdulattal hátranyúltam, hogy újra magamhoz kaparintsam az első ülésen heverő pisztolyt. Először csak hanyagul, majd egyre gyorsabban tapogatóztam. Hiába. Ott, ahol egy remekbe szabott 76-osnak kellett volna lennie, ujjaim csupán a szövetet simították végig újra és újra.

Amikor pedig egy szőrös mancs tapadt a torkomra, rosszalóan köhintettem.

Valami azt súgta, nem vagyok egyedül.

8.

A kéz gazdája érezhetően nem sietett. Bütykös ujjai hosszasan időztek az ádámcsutkámon, mintha csak azon tanakodnának, hogy ilyen esetben vajon milyen folytatás lenne a legcélravezetőbb. Az igazat megvallva őszintén reméltem, hogy gazdájuknak nincs nagy gyakorlatuk e téren, bár valami azt súgta, hiábavalóan áltatom magam. A hideg lassan végigkúszott a gerincemen, átjászotta magát a csigolyáimon és a fejem búbján feszes vigyázzt vezényelt a hajszálaimnak. Forró leheletet éreztem a nyakszirtemen.

- Csak semmi trükk, ne mozduljon! Maradjon így, ahogy van!

Természetesen eszemben sem volt felelőtlenül mocorogni. Annál is inkább, mert ekkor már tudtam, miért kerestem hiába jó öreg 76-osomat. Öblös csöve veszettül nyomta a halántékomat és a karcos hang sem ígért semmi jót.

- Szálljon ki az ülésből! Lassan... úgy... És most forduljon meg!

Bár néhány pillanatig egyáltalán nem éreztem a stukkert, óvakodtam a hirtelen mozdulatoktól. Eltartottam mindkét kezem, és úgy fordultam meg, hogy a másik is lássa: nem tervezek semmiféle csacsкасágot.

- Mit kerestél, te szemétláda?

Alacsony, ám láthatóan igen erős férfival álltam szemben. Sötét, már-már kreol arcából gyűlölködve villant felém a fekete szempár. Kedvenc stukkerem cseppet sem megnyugtatóan táncolt a kezében. Pontosan a gyomrom előtt.

A Dérfarkas bossúja

- Ide figyeljen... - próbálkoztam vigyázva, hogy ne tegyek egyetlen elhamarkodott mozdulatot sem. - Azt hiszem, maga összetéveszt valakivel. Az én nevem...

- Nem érdekel a neve! - csattant fel ingerülten. - Maguk a világ minden táján egyformák! Átkozottak...

Erős akcentussal beszélte az angolt, ráadásul felindultsága még érthetlenebbé tette a mondanivalóját. Erről eszembe jutott valami, amitől halvány reménysugár lopózott egyelőre még sötéten komorló jövőm alagútjába.

- Izé... Magát ugye Romannak hívják? Ugye maga a sofőr? - böktem feltartott hüvelykujjammal a hátam mögött üresen árvalkódó vezetőülés felé. A férfi rám vicsorgott.

- Talált, süllyedt... A te neved pedig nemsokára varjújeled lesz!

Éreztem, hogy hidegen gyöngyözni kezd a homlokom.

- Nézze, Roman... Nem tudom, mitől ilyen ideges, de hallgasson végig. Fönről, egy fogadóból jöttem, és éppen magát keresem. A kolléganője már fenn van a gyerekekkel, de nem működik a telefon, és így...

- Maga ismeri Mariát?

- Mondtam már, hogy valamennyien fent vannak, és én azért jöttem, hogy maga ne várjon itt hiába...

Ami azt illeti, nem ez volt a legsikerültebb védőbeszédem, de ennek ellenére a fickó mégis gondolkodóba esett. Legalábbis erre utalt az a tény, hogy hevesen rágni kezdte a szája szélét, és a stukker sem nyomta már olyan határozottan a köldökömet.

- Mit is mondott, hogy hívják magát?

- Lastex. Lesly L. Lastex a nevem.

Néhány másodpercig kutatóan nézett az arcomba, majd teljesen váratlanul ledobta az ülésre a stukkert. Diplomáciai érzésem szerencsére megakadályozott, hogy azonnal utánakapjak. Amikor újra megszólalt, hangjában már nyoma sem volt az előbbi gyűlöletnek. Inkább ólmos fáradtságot véltem megbújni szavai mögött.

- Szóval... magát küldték abból a fogadóból?

- Pontosan - biccentettem. - Mostanra valószínűleg már az egész zenekar az igazak álmát alussza. Én vállaltam magamra azt a nemes feladatot, hogy lejövök, mielőtt kopogásra fagyna. Mivel nem működik a telefon, és éjszakára hóvihart jeleztek, valószínűleg kellemesebb lesz odafenn.

Lesly L. Lastex

Az utóbbi néhány óra izgalmairól egyelőre jónak láttam hallgatni. A férfi lassan megfordult, és kísértelt a hóba. Ezt az alkalmat használtam fel, hogy a 76-ost észrevétlenül visszaüllyesszem a zsebembe, azután követtem a hallgatagon bandukoló sofőrt. Csak akkor szólaltam meg ismét, amikor rákanyarodtunk a fölfelé vezető keskeny ösvényre.

- Mondja... izé... Roman... Miért támadt rám odalenn?

A sofőr lefricskázta az útjába kerülő fenyőágról a havat, és csak utána válaszolt.

- Tudja, ez afféle rossz beidegződés. Még abból az időből, amikor kamionon dolgoztam. Sok rázós utam volt, főként az araboknál. Egy szó, mint száz, megtanultam, miképp kell viselkedni, ha az ember gyanús alakokat lát ólálkodni a járgánya körül.

- Hmm...

- Amikor maga beljebb ment, és megtalálta az indítókulcsot, én pedig az első ülésen a stukkert, hát kivert a víz. Ne csodálkozzon, ha egy picit elveszítettem a fejem.

Szót fogadtam, és valóban nem csodálkoztam. Ám egy másik kérdés nem hagyott nyugodni. Amikor megszólaltam, kínosan ügyeltem rá, hogy ne remegjen a hangom.

- Ezek szerint maga rutinos róka. Hogy sikerült mégis ilyen csúnyán fejre állnia?

A férfi a hóba vágta a csizmája orrát és megfordult. Amikor rám nézett, a szeme sarkánál megrándult egy apró izom.

- Maria nem mondta?

- Egy kukkot sem - hazudtam szemrebbenés nélkül. Roman vállat vont, és egy fenyő kérgét kezdte babrálni.

- Nos... szóval mindennek az a kurva farkas az oka.

- Farkas? - kíséreltem meglepett arcot vágni. - Úgy tudom errefelé igen ritkán látni.

- Márpedig ez itt volt. Bár... ilyen állattal még én sem találkoztam, pedig volt néhány fuvarom Szibériába is. Egyszerűen hihetetlen...

- Valami furcsát vett észre rajta?

- Még hogy furcsát? Ember, ha nem a saját szememmel látom, kiröhögtem volna, aki ilyet állít!

- Maguk elé futott?

- Nem futott az. Inkább nagyon is egy helyben állt. S ha azt mondom, hogy állt, hát azt értse úgy, mintha emberre monda-

A Dérfarkas bossúja

nám. Mert a két hátsó lábán egyensúlyozott az a rohadt dög, és közben egyfolytában szambázott a híd karfáján!

- Ezért borultak majdnem a szakadékba?

- Naná, majd jókedvünkben...

- Nem lehet, hogy csak a szemük káprázott? Nehogy félreértsem, hiszek magának, de... ez olyan hihetetlen. Elképzelhető, hogy tényleg volt ott valami állat, csak éppen a szürkületben már rosszul látták...

Roman úgy nézett rám, mintha az őseit szidtam volna.

- Nem tudom, a maga szeme hogyan működik a félhomályban, de én kilenc évvel ezelőtt még a vadászpilótáknál szolgáltam. Egyike voltam az egység legbiztosabb kezű lövészeinek. Ezért hát ha azt mondom, hogy az egy farkas volt, akkor az farkas volt. Nem egy rajzfilmfigura, nem is utánzat, hanem egy igazi, megtermett dúvad! És bármennyire is hihetetlen, de valóban táncolt. Még a lába alatt porzó havat is tisztán meg tudtam figyelni.

- Ühüm.

- Azóta már gondolkodtam ezen, és tudja mire jutottam?

- Nem. Mire?

- Hogy biztos nem bolondultam meg, hiszen mindketten ugyanazt a marhaságot láttuk. Ennek ellenére ez az egész a legnagyobb baromság, amivel valaha is találkoztam és jól tőköm kéne rúgni, aki ezt így megrendezte. Merthogy Maria is ugyanazt látta, aztán felsikoltott, én pedig ösztönösen félrerántottam a kormányt...

- És megfeneklettek - fejeztem be. A sofőr komoran biccentett.

- Nos igen, felbo... Jézusom!

- Mi az? - kérdeztem riadtan. Roman a fejéhez kapott.

- A benzintank! Teljesen elfelejtettem, hogy szíváro. És ott van az a forró cső is.

- Mi?

- A fenébe! - csapott a levegőbe. - Amikor maga felbukant, teljesen elfeledkeztem róla. Miután Maria elindult a gyerekekkel, átvizsgáltam a buszt és kiderült, hogy a benzintank egy helyen megrepedt. Csak a jó ég tudja, miért nem robbant fel eddig, hiszen az üzemanyag éppen egy felforrósodott alkatrészre csöpög... Azt hűtöttem eddig... Feltétlen vissza kell mennem, hogy megnézzem, mert ha ez a több millió koronás miskulancia a levegőbe repül, fizethetem életem végéig!

Lesly L. Lastex

Az utolsó szavakat már futtában kiáltotta. Kinyitottam a számat, és tettem egy tétova mozdulatot, ám ebben a pillanatban a hold egy terjedelmes felhőtakarót húzott sápadt arca elé. Az addigi szikrázó fehérséghez képest egyiptomi sötétség szakadt a tájra.

Mire felocsúdtam, Romannak már híre-hamva sem volt.

9.

Néhány másodpercig úgy álltam ott, mint akit fejbekólintottak. Az első percekben erős volt a kísértés, hogy egyedül menjek vissza a fogadóba, de aztán eszembe jutott Havasi Kopár hűtőkamrájában heverő Mózsi, és azonnal kivertem az ötletet a fejből. Romannal kell visszatérnem és passz.

A szél újra feltámadt, és a még megtermettebb fenyők ágai is fülsértő hangot adva hajladoztak. Volt valami ismerős a jajongásukban, ezért megmarkoltam a stukkerem és fülelni kezdtem.

Nem kellett sokáig várnom. Valahonnét nagyon messziről, áttépve a tér és az idő örökkévalóságból font ködfátylát, idős tanítómesterem rikácsoló hangját véltem hallani.

„Ereszd el annak a pandának a farkát Lesly szan, és figyelj rám... Előfordulhat olykor, hogy úgy érzed, teljesen magadra maradtál. Ilyenkor csak az ösztöneidre hagyatkozhatsz. Jól jegyezd meg: Természet ősanánk sohasem hazudik, s ha te megfigyeled a jelzéseit, máris találtál egy segítő-társat. Hunyd be a szemed! Szólj, ha érzed... Nem, ez még csak a tea volt! Ezerszer mondtam már, hogy csukott szemmel ne tölts! Add a kezed, itt egy törlőrongy... Hallgass! A pillantás és a szó éppen a lényegről vonná el a figyelmed. Fülelj! A természet mindig segít megtalálni a helyes utat, csak ki kell tárnunk előtte a lelkünket. Mondok néhány példát. Ha csak mélységes csendet hallasz: nagy baj van. Valaki meg fog halni. Ez a gyász előjele. Ám az is előfordulhat, hogy suttogással telik meg a környék, vagy halk sikolyok röpdösnek a levegőben. Emlékszem, egyszer a New York-i metróban, áramszünet idején... de ez most nem fontos... A lényeg, hogy nyitott légy és fülelj! Ha türelmes vagy, meg fogod hallani a neked szóló hangot. Onnét kezdve már csak egy lépés, hogy eldöntsd, mi a helyes tennivaló...”

A Dérfarkas bossúja

Míg a belső hangot hallgattam, éreztem, hogy izmaid fokozatosan elernyednek. A homlokomon kövér izzadságcseppek kezdtek gyöngyözni, miközben egész valóm szédítő sebességgel fogadta magába az összes benyomást. Ott, azokban a percekben nagyon erősen kívántam, hogy bárcsak megtudhatnám, mi az erdei ösvény nekem szóló üzenete. Talán még egy halk fohász is elröppent az ajkamról.

Aztán minden olyan hirtelen jött, hogy meglepődni sem volt időm. Amikor már-már feladtam, egyszer csak megéreztem, hogy beteljesedik Li Lu-L'e mesterem tanítása. Úgy ahogy mondta: körbeölelt a semmi, s mintha csak egy óriási stadionban lettem volna, hihetetlen erővel harsant fel az üzenet. Egyértelmű volt és világos, mint a nap. A faágak baljós recsegése, a titokzatos kaparászások, a felriadt vadak csörtetése és a megroggyanó hó huppanása egyetlen tisztán érthető hangsorba állt össze.

Az egész természet rajtam röhögött.

10.

Miután kellőképpen kidühöngtem magam a faragatlan ösvény véleményén, fejcsóválva Roman nyomába ereszkedtem. Recés talpú csizmámnak köszönhetően csak két olyan gyakorlatot kellett bemutatnom, amelyekre ha történetesen egy jégpályán és korcsolyával a lábamon kerül sor, holtbiztosan a maximális tíz pontot kapom. A második után pihentem is egy kicsit a hóban, s bár semmi kedvem nem volt a fenyves szélén kockára fagyni, egy megmagyarázhatatlan érzés mégis arra kényszerített, hogy tovább is nyitva hagyva egy esetleges lábtörés kérését, újra felálljak és a völgy felé vegyem az utam.

Lehet, hogy az ösvény nem csupán szórakozott velem? Hogy idős mesterem mégsem csak a rizspálínkától delirált, amikor a természet nyelvére tanított? Mert ha az a nevetés valóban nekem szól...

Megszaporáztam lépteim és közben arra gondoltam, hogy még néhány ilyen forduló, és elszegődhetnék a környékre hegyi vezetőnek. Az utamat szegélyező borókabokrok erre olyan lelkesen bólogattak, mintha csak helyeselték volna ezt az elhatározásomat, a hold pedig ismét előkukkantott felhőpalástja mögül. Lihegve lehajoltam, hogy leverjem csizmámról a rára-

Lesly L. Lastex

---

kódott havat. A völgyben már minden ház ablakszeme lecsukódott.

Ekkor hallottam meg az üvöltést.

Mi tagadás, váratlanul ért. Főleg az, hogy a borzalmas hang a nevemen szólít. Ez utóbbi hallatán örömteli bizsergés járta át egész lényemet, tán még az is lehet, hogy egy picit jobban kihúztam magam. Lehet, hogy Schwarzenegger unja, ám ennek ellenére számomra mégis van abban valami felemelő, ha az embert mindenhol felismerik.

- Segíít... Les... Las... Aaaaahh!

A sikoly apró elhajásaiban hajszálnyi türelmetlenséget véltem felfedezni. Nem emlékszem, hogyan került újra a markomba a pisztoly. Még az is elképzelhető, hogy magától ugrott ki a nadrágom korcából.

Ha őszinte akarok lenni, a legszívesebben ekkor már én is ezt tettem volna.

Ráadásul a következő másodpercben egy iszonyú robbanással megindult alattam a föld.

11.

A történeti hűséghez persze hozzátartozik, hogy valójában nem a föld csúszott ki a lábam alól, hanem az addig tömörnek hitt vastag hóréteg. Még a fülemben csengett az iszonyú kiáltás, majd az azt követő detonáció hangja, de én ekkor már nadrágféken szánkáztam lefelé az ösvényen. Talán csak az élet-ösztön tette, talán valami más, de ez alatt a néhány másodperc alatt kénytelen voltam megállapítani, hogy akármelyik olimpiai bobversenyző megirigyelhetné a technikámat. Szédítő sebességgel száguldottam a szűk katlanban, s egy-egy élesebb kanyar után már az is felrémlt bennem, hogy talán meg sem álllok Pozorig, amikor egészen váratlanul valami puhának ütköztem.

Nem volt kellemetlen a becsapódás, sőt ellenkezőleg. Áldottam a jó szerencsém, hogy nem valamelyik barátságtalan lucfenyőt vetette elé a sors. Egy darabig lehunyt szemmel pihentem, s képzeletben abszolút igazságosan megajándékoztam magam a Magas-Tátra tiszteletbeli lavinája megtisztelő címmel. Aztán gyorsan felkászálódtem, mivel bármennyire is elégedett voltam kényelmes nyugalmi helyzetemmel, a derekamat

A Dérfarkas bossúja

---

sütötte a jeges hódara. Amikor végre sikerült feltornásznom magam, sajnos meg kellett állapítanom, hogy kezdeti örömöm korainak bizonyult. Jó kedvem egy pillanat alatt úgy elpárolgott, mint a fél percre magára hagyott kocsmai kisüsti.

Közvetlenül a lábam előtt ugyanis egy mozdulatlan ember feküdt.

Természetesen azonnal letérdeltem mellé, és alaposan szemügyre vettem. Bár csak a hátát mutatta nekem, ez nem akadályozott meg abban, hogy belefűjjak a fülébe.

Semmi reakció. Megcsóváltam a fejem, majd kis töprengés után újra közel hajoltam hozzá, és halkán elénekeltem neki életem leghamisabb altatódalát.

A szerencsétlen még erre sem moccant. Nagy sóhaj kíséretében megragadtam és megfordítottam.

Amint az várható volt, emberem semmivel sem volt eleve-nebb, mint a British Museum kétezer év óta aszalódó múmiái. Persze, a hasonlat kissé sántított, hiszen én még egyetlen bebalzamosított tetemmel sem beszéltem a halála előtt.

Márpedig a kezeim között a nemrég még egészen fürge benyomást keltő Roman hullája dermedt.

Velem együtt.

12.

A réműlet első hulláma még végig sem vágatott a hátamon, amikor már a legközelebbi fa mögött dekkoltam, és átkoztam a holdat. A kíváncsi, kövér égitest ugyanis szeszélyes nőszemély módjára elkezdte változtatni felhőruháját, s ezzel a legkülönfélébb árnyjátékokat varázsolta a híd előtti tisztásra. Valamilyik fellepköntös a nagy igénybevételtől ki is szakadhatott, mert sűrű, tömött pelyhekben elkezdett hullani a hó, a szél pedig olyasmit művelt, amit a tisztás közepén heverő Roman méltán irigyelhetett volna: feltámadt.

Kitöröltem szememből az első adag friss havat, s csak ekkor figyeltem fel rá, hogy az odafent sápadozó égi sajtkorongnak ideleln egy kis segítsége támadt. A tisztás túlsó szélén, akár-csak egy ókori pogány szertartáson, óriási máglya lobogott. Egy darabig néztem, aztán lassan melegem lett. No persze nem

Lesly L. Lastex

---

az általa sugárzott hőtől, inkább a felismerés forrósága öntött el.

- Jézusom... a híd! - suttogtam, ám ez egy kétségbeesett kiáltásnak is beillett volna. Mert a híd nem volt sehol. Mint ahogy a csinos Neoplan busznak sem láttam semmi nyomát. A máglya pontosan ott lobogott, ahol ezeknek lenniük kellett volna.

Óvatosan hasra ereszkedtem, és kúszni kezdtem a sofőr holtteste felé. A Nyomkereső című ifjúsági filmben ezzel nem vertem volna ki a biztosítékot, de számomra abban a percben csak a végeredmény volt a fontos. Amikor odaértem a hullához, félrekotortam a magam előtt tolt havat, és meglehetősen illetlen módon elkezdtem ráncigálni az elhunyt kabátját. Elsőként egy múlt havi Playboy került a kezembe, majd egy vászonba csomagolt kemény tárgy. Ez utóbbit zsebre vágtam, és tovább matattam. Sajnos, eredménnyel.

Úgy volt, ahogy sejtettem: miután sikerült lelöknöm a melléről a kezét, nem kellett a cipzárral bajlódnom. A vastagon bélelt dzseki két szárnya engedelmesen széttárult, s nekem elegendő volt egy röpké pillantást vetnem a mellére, hogy utána a lehető leggyorsabban visszafúrjam a fejem a megnyugtatóan hűvös hóba.

Roman szíve is ki volt tépve.

13.

Bár nem voltam hullanézegetős kedvemben, egy idő után mégis újra terepszemlélt tartottam a néhai Roman fölött. Rövid vizsgálódás után meg kellett állapítanom, hogy bár a halál elkepesztően kevés Miss World győztest produkál, a férfi hullájánál láttam már szebbet is. Gyorsan homályosuló szemére hópehelyek hulltak, vicsorgó ínyével pedig mintha még élete utolsó perceiben is a kaszást próbálta volna elűzni. Megvizsgáltam a mellén tátongó sebet, mely ugyanolyannak bizonyult, mint a fogadó hűtőkamrájában deresedő Mózsie. A szélét mintha körberágták volna, hogy azután egyetlen jól irányzott csapással átörve a bordákat, hozzájuthassanak a szívhez.

Nyeltem egyet és kesztyűs kezemmel megérintettem a vörösülő húscsomót. Szinte azonnal felszisszentem.

A Dérfarkas bosszúja

Fagyos volt, akár egy jégdarab. A nyitott mellkasú holttest még gőzölgött, de a szíve mintha már órák óta kint hevert volna. A tisztás túlsó szélén lángoló autóbusz felé néztem.

Valami nem hagyott nyugodni. A homlokomra szorítottam mindkét kezem, s megpróbáltam a gondolataimat ráncba szedni. Látszólag minden a helyén volt, de a fejemben egy hang azt üvöltötte, hogy egy aprócska körülmény mégis elkerülte a figyelmemet. Egy látszólag jelentéktelen, ám mégis igen fontos mozzanat. Ólmos fáradtság vett rajtam erőt és csak kis híja volt, hogy a sofőr mellett nem hengeredtem én is a hátamra, társául szegődve a halálban. Dühösen rántottam egyet a kapucnimon. Itt van a szemem előtt, csak észre kellene venni... A ki-tépett szív, az égő autóbusz, a leomlott híd...

Ha nem a hasamon fekszem, egészen biztos, hogy a homlokomra csapok. Hát persze! A nyaka! Hogy is kerülhette el a figyelmemet? Romannak teljesen ép volt a nyaka! Ez pedig csak egyet jelenthet: hogy a gyilkost, vagy Dérfarkast, vagy bárki is legyen az, megzavarhatta valami. Méghozzá egészen pontosan az autóbusz felrobbanása! Hiszen a férfi halálsikolya és a detonáció szinte egy időben hallatszott.

Még egyszer átkutattam a halott zsebeit, aztán megkezdtem a visszavonulást a fenyves felé. Lassabban haladtam, mint amikor befelé kúsztam, mivel ügyeltem rá, hogy a legkevesebb zajt csapjam. Ám ennek ellenére gondolataim egy örülten száguldó expresszvonat sebességével vágattak. A gyilkos tehát nem tudta befejezni művét. A robbanás valószínűleg őt is ugyanúgy zavarba ejthette, akárcsak engem. Hoppá... A híd!

Végre elértem az első fenyő fedezékét. Lihegve kucorodtam a tövébe, s kesztyűmet lerángatva megpróbáltam életet lehelni lilán dagadozó ujjaimba. Ha a híd leomlott, akkor mi is el vagyunk vágva a külvilágtól. Odafönt a telefon néma, s csak az nyújthat némi vigaszt, hogy a Mlnar által riasztott rendőr valószínűleg észreveszi az új helyzetet, és valamilyen módon segítséget hoz. De vajon az hány napba telik? Egy, kettő, netán több?

Nem messze tőlem, a jótékonyan takaró fenyőkön túl mint-ha fenyegető morgást dobott volna felém a szél. Akaratlanul is összébb húztam magam.

Akárhogy is alakulnak a dolgok, egy ideig magunkra vagyunk hagyatva.

Lesly L. Lastex

S mivel a Dérfarkasnak nincsenek szárnyai, az ő társaságába is bele kell nyugodnunk.

14.

Néhány percnyi gubbasztás után rájöttem, hogy a leghelyesebb, amit tehetek az az, hogy minél előbb értesítem a fogadóban rekedteket. Visszarángattam a kesztyűt a kezemre és egy halk sóhaj kíséretében felegyenesedtem. A közeli borókabokrok halkan susogtak, de hogy mit, azt már nem sikerült megértenem. Talán a háromszáz évvel ezelőtt megkínzott lányok lelkei rejtőztek kopár ágaikban, s most arra biztattak, hogy álljak bosszút értük.

Mérges arccal felálltam, s már épp azon voltam, hogy hátat fordítok a tisztásnak, amikor ismét meghallottam a hátborzongató morgást.

Kidugtam a fejem a bokrok közül és körbenéztem. A hang kétségkívül az autóbusz felől jött. Mély volt és dühös, mintha tulajdonosát a legkedvesebb elfoglaltsága közepette zavarták volna meg.

Ami természetesen lehetett akár elkóborló sofőrök szívének szakszerű eltávolítása is.

Gondolatban bocsánatot kértem újra dermedni kezdő ujjaimtól, és óvatosan négykézlábra ereszkedtem. Aztán úgy nekiiramodtam, hogy bármelyik díjnyertes agár elsápadt volna az irigységtől. Amikor újra felnéztem, a busz csupán néhány méternyire lángett tőlem. Alkalmi rejtekhelyemről, egy kidőlt fenyő mögül jól lehetett látni a híd alatt tátongó szédítő mélységű szakadékot. A köveken megtörő hegyi patak zúgása csak egészen halványan hallatszott, bár az is lehet, hogy a csobogás annál a néhány száz méternél jóval messzebből érkezett. Talán a Bahledova túlsó gerincétől, ahol még nem fagyott be a forrás környéke.

Morogtam valamit a teleszkópos nyak előnyeiről, és ismételten kidugtam a fejem a tisztásra. Roman hullája most már jóval távolabb feküdt, s innét úgy látszott, mintha csak leheveredett volna megszémlélni a kíváncsian bujkáló holdat. Azt, amelyik éppen akkor világított meg valami fénylően vöröset a

A Dérfarkas bossúja

---

mellkasán. Gyorsan elfordítottam a fejem és kis híján felkiáltottam.

Tőlem jobbra egy barnásvörös folt tarkállott a bokrok tövében. Bár majd' szétfeszített a kíváncsiság, hogy közelebről is szemügyre vehessem, türelmesen megvártam, amíg a fénylő égitest fátyoltánca oda is vetít némi világosságot. Amikor ez megtörtént, csendesen újra kibiztosítottam a stukkerem.

A holdsugár ugyanis egy széles, szőrös hátra esett.

Próbáltam megfelekedni az arcomat maró veritékről, csak az járt a fejemben, hogy ha közelebb merészkedek, ormótlan hótaposóim zaja egészen biztosan felriasztaná az egyelőre csak gubbasztó és morgó alakot. Egy rövid, eszelős percig azt is fontolgattam, hogy leveszem a csizmákat, de aztán elvettem az ötletet, mivel rájöttem: néhány lépés után úgylis összeesnék a hideg okozta fájdalomtól.

Már éppen dühöngeni kezdtem a tehetetlenség miatt, amikor hirtelen eszembe jutott a hó fölött járás varázslata. Eddig ugyan még egyszer sem próbálkoztam vele, de néhány esztendővel ezelőtt, az újév előtti ünnepen Vangpo kolostorában kívülről megtanultam az alkalmazásához szükséges varázsszavakat. Egy Tarzan képregényt keresve bukkantam a megfakult tekerésre. Akkor még nem sejtettem, hogy valaha is szükségem lehet erre a tudásra.

Összeszedtem minden bátorságom, és a fogam közé kaptam 76-osomat. Azután óvatosan felegyenesedtem és kitártam a karjaimat. Messziről azt hihette volna bárki, hogy a híres riói Cukorsüveg-hegy tetején álló Krisztus-szobrot utánzom.

Nekem azonban eszemben sem volt mozdulatlanra dermedni. Először is megmozgattam a nyakamat, hogy szervezetem megfelelően felkészülhessen az embert próbáló feladatra. Öt perc után már éreztem, hogy kezdek elernyedni. Ekkor vettem egy mély lélegzetet, s a tüdőmben tartottam a levegőt. Tudtam: ahhoz, hogy a varázslat sikeres legyen, először meg kell szabadulnom minden földi kötöttségtől, s ezek közé tartozik a lélegzés is. Amikor már apró lila buborékok pattogtak a szemem előtt, halkán kimondtam az eső varázsigét. Ettől furcsamód úgy megkönnyebbültem, mintha engedtem volna a tudómet préselő szorításnak, pedig lassan mozgó ajkaim előtt nem gomolygott párafelhő.

Elérkezettnek láttam az időt a varázslat beteljesítéséhez. Ujjaimat kétoldalt halkán pattogatni kezdtem és szinte milli-

Lesly L. Lastex

---

méterről milliméterre fölemeltem a bal lábam. Aztán lassan előredőltem és a jobb lábamat is elrúgtam a földtől.

Mennyei érzés volt. Mindkét lábam a levegőben lebegett, egyikük sem sértette a szűz havat. Megszűnt számomra gravitáció, s miközben ég és föld között ujjongtam, lelkemben halk, de diadalmas csengettyűszó csilingelt. Egy futó gondolat erejéig átsuhant a fejemben, hogy micsoda forradalmi újítást jelenthetne mindez a tömegközlekedésben. Felnéztem és arra gondoltam: bár örökké tartana.

Sajnos azonban csak egyetlen másodpercig tartott. Mert igaz ugyan, hogy fölemeltem mindkét lábam, ám az a mellékkörülmény sajnos elkerülte a figyelmemet, hogy ugyanabban a pillanatban meg is indultam a föld felé. Határtalan boldogságomban eleinte nem is tulajdonítottam túlzott jelentőséget a dolognak, ám sajnos hamarosan be kellett látnom, hogy a körülmények illetően semmibevétele beláthatatlan következményekkel járhat.

Én például akkorát estem, mint egy hamisítatlan pozori ólajtó.

15.

Amikor újra levegőt vettem, kis híján azonnal megfulladtam. A hasamon feküdtem, és az orrom meg a szám tele volt hóval. Dühösen kerestem a pufók, lila buborékokat, ám azok nyomtalanul elillantak. Az sem elképzelhetetlen, hogy ekkor már egy másik világban járták vidám táncukat.

Nehézkesen feltérdeltem, s míg szorgalmasan köpködtem a havat, erősen megfogadtam, hogy amint lehetőségem lesz rá, szigorúan elbeszélgetek azzal az illetővel, aki a hó fölött járás varázslatának leírását arra a bizonyos tekerésre elkövette. Gyakorlatias olvasóim erre persze azt mondhatnák, hogy a fickónak mit sem kell félnie, hisz minden bizonnyal már rég halott. Ám akkor engem ez cseppet sem izgatott, mivel tudtam, hogy a lelkünk egy másik újjászületésben még nyugodtan találkozhat. Mondjuk én víziló leszek, a fickó meg békanyál. De az is meg lehet, hogy az ő lelke egy légybe költözik, míg én pókként a hálóm közepén gubbasztok. S amikor majd sűrű fonatimba gabalyodik, nesztelenül odasurranok hozzá és halkán elsuttogom: „na, hogy is volt ott Pozorban azokkal a varázsszavakkal?”

A Dérfarkas bossúja

Elégedetten elvgyorodtam, ahogy lelki szemeim előtt megjelent lekonyuló szívócsöve, azután...

Ábrándozásomból egy minden eddiginél iszonytatóbb mordulás riasztott fel. Összerázkódtam és tenyeremet a homlokomra tapasztottam. A hang természetesen a tisztás szélén guggoló alak felől érkezett. Megráztam magam, és gyorsan feledtem legyet, pókot, varázslatot. Gondolataim közé visszaosont a Magas-Tátra rejtélye.

A hold kacéran ontotta sugarait a tisztásra, mintha csak arra biztatott volna, hogy én is fürdőzzek meg bőkezű ajándékában. Láthatatlan simítása nyomán szinte elvarázsolódott a táj. Egyszeriben közel jött minden: a karcolások a fák kérgén, a túlevelekre fagyott vízcseppek, a szőrös háton megpihenő hópihék...

Úgy döntöttem, hogy egy időre sutba dobom tibeti tudományomat, és egy Harlemben tanult varázslathoz folyamodom. Ennek az a lényege, hogy a varázsló kibiztosítja bűvös stukkerét, igéző baljával bemázol egy hatalmasat ellenfelének, s mielőtt az felocsúdhatna, beleereszt néhány természetfölötti golyót. Ennyi az egész, ezen kívül nem kell semmi hókuszpókusz meg ugrabugra. Már a gondolatára is elvgyorodtam.

Azt imádtam benne, hogy eddig mindig működött.

Mint ahogy most is.

A szőrös hát tulajdonosa iszonyút üvöltött, amikor rávettem magam. Én is, de ezt szerencsére meg ő hallotta. A következő pillanatban sújtóléggént is szabadalmaztatható bal kezem lágy részbe süppedt, és a farkas felnyögött. A szájalom legparányibb szikrája nélkül emeltem fel a Smith and Wessont és megcéloztam vele a fejét. Amikor azonban meghúztam a ravaszt, csak egy apró kattanás hallatszott. Elkeseredett ordítást hallottam, s ha lett volna a közelben egy tükör, akár a hang gazdáját is láthattam volna. Mivel a ragadozó ekkor már felgyenesedett és arra készült, hogy megforduljon, kénytelen voltam felrúgni a lovagiasság íratlan szabályait.

Bár az is kétségtelen, hogy a túlvilági démonokkal szemben az ember csak nagyon ritkán tartja magát a fair play szelleméhez.

Megragadtam tehát a mellső lábát, és egy kétségbeesett nekirugaszkodással beharaptam a hónaljába. Szó se róla, nem volt valami guszpusztos módszer, a szám például azonnal tele lett szőrrel, az avas íztől pedig a hányinger kerülgetett, de a dob-

Lesly L. Lastex

---

hártyprepesztő sikoly kárpótolt mindenért. Az ordas megrázkódott, s úgy kezdte magát dobálni, mintha csak egy rakoncátlan texasi musztáng lenne, én pedig egy nagyra nőtt pióca rajta.

Azzal a különbséggel, hogy piócák nem emelgetnek folyton egy ágyúnak is beillő stukkert.

Az én dolgomat például a vártnál sokkal jobban megnehezítette a Dér farkas kétségbeesett mozgékonyasága. Mindig a legalkalmatlanabb pillanatban ugrott félre, mintha csak megérezte volna, mikor kerül a koponyája a revolvercső elé. Ennek ellenére éreztem, hogy már nem bírja sokáig. Mivel nem voltam teljesen biztos benne, hogy a stukker másodszor már hibátlanul működik, a belső zsebemben lapuló svájci bicskám után tapogattam, s közben lazítottam egy kicsit a harapáson.

S ezt nem kellett volna.

A dög ugyanis azonnal megérezte a változást, és hatalmasat rúgott hátra. Lába épp a mellemet találta el, s előttem meglódt a világ. Aztán arra eszméltem, hogy repülök, a pisztoly végre elsült, s amikor földet értem, egy átlótt fejű, félig fagyott tátrai rigó puffant néhány centivel a fejem mellé, a hóba. Egyik élettelen szemében mintha némi szemrehányást véltem volna felfedezni. Talán azért, amiért ilyen értelmetlenül kellett elpusztulnia, ahelyett, hogy szép csendben csonttá dermedt volna.

A másik szeme viszont kárörvendően csillogott. Szavamra, olyan gúnyos volt az a nézés, mintha legalábbis ő szorongatta volna a stukkert, és én bámultam volna rá az égi fenyőágakon ülve, kilyukasztott kobakkal.

Néztem néhány másodpercig, majd nagyot sóhajtván mégis kénytelen voltam igazat adni neki.

Ekkor térdelt a hátamra a Dér farkas.

16.

Eleinte megpróbáltam fickándozni, de olyan érzésem támadt, mintha egy egész stadiont építettek volna a derekam köré. Hiába dobáltam magam, a súly túlságosan nagy volt ahhoz, hogy csak ilyen egyszerűen megszabadulhattam volna tőle. Annyit tudtam csak tenni, hogy kinkeservvel oldalt fordítottam a fejem, s bár ezzel a nyaktörő mutatvánnyal valószínűleg megkönnyítettem a kivédhetetlen végzet bekövetkezését, any-

A Dér farkas bosszúja

---

nyit legalább elértem, hogy egy formátlan, sötét folt került a látómezőmbé. Aztán megcsapta az orrom a farkas forró lehelete, s kénytelen voltam megállapítani, hogy háromszáz éves léteére példamutató módon követi a higiénés változásokat. Az illata alapján legalábbis ugyanazt a mentolos szájvizet használta, mint én. Aztán a következő pillanatban szertefoszlott minden illúzióm. Durva mancs ragadta meg az oldalam, míg egy másik a fejemet verte ütemesen a hóba. Meglódult velem a fehérség, hideg jégkása horzsolta fel az arcom, s hirtelen az jutott eszembe, milyen csúnya látvány leszünk Romannal, ha néhány nap múlva majd ránk bukkannak. Fekszünk a tisztás két szélén, kitépett, fagyos szívvel, ráadásul a nyakkendőm is félrecsúszott... Behunytam a szemem és vártam a halálos csapást.

- Mondja testvérem, magánál teljesen kiment a biztosíték?

Nem akartam hinni sem a fülemnek, sem a fejemnek. Ez utóbbi csapdosása ugyanis váratlanul abbamaradt, ami pedig a hangot illeti, a dög hibátlan angolsággal beszélt. Ráadásul a következő néhány másodpercben az is kiderült, hogy éppen azon munkálkodik, miként tudna lekászálódni a hátamról.

- Remélem ennyi elég volt... Ó, de fáj a kezem! A fenébe is, nem irigylen az ápolóit!

Megfordultam és kis híján felkiáltottam meglepetésemben. A farkas teljesen emberi benyomást keltett. Sárga köpenyét jakszőrös bunda borította – ezt véltem először farkashátnak. Csapzott, szürke haja csupán egyetlen rakoncátlan tincsben lógott a homlokába, egyébként tökkopasz volt, s ezt a tulajdonságát csak még jobban kiemelte horgas orra fölött összenőtt szemöldöke, mely alól gyanakvó, barna szempár méregetett. Az ajkai szokatlanul vastagok voltak, bár néhány lila folt alapján volt egy olyan tippem, hogy nem véletlenül. Aztán ez az arc fájdalmasan összerándult, s a férfi jobb keze villámgyorsan eltűnt a bal hóna alatt. Mindezt olyan gyorsan tette, hogy már nem volt időm a stukkerem után kapni. Szerencsére, amikor újra megpillantottam a tenyerét, nem volt benne semmi.

- Óhohó...! A Lótuszban Születettre mondom, magának egy bezárt szobában lenne a helye... Hujujuj, de fáj! Teljesen kiharapta az oldalam! Honnét szökött meg?

- Miből gondolja, hogy szökésben vagyok? - kérdeztem óvatosan, mert még mindig nem akartam elhinni, hogy a Dér farkas helyett valaki mással hozott össze a sors. A férfi fogai

Lesly L. Lastex

---

megcsikordultak, és kidörzsölt néhány kövér könnycseppet a szeméből.

- Na ne adja nekem a tudatlant! Biztos van itt valami diliház, ahol nyitva hagyták az ablakot. Normális ember ilyet nem csinál!

- Miért? - kérdeztem lassan dühbe gurulva. - Maga szerint buszokat felrobbantani szép dolog?

Úgy bámult rám, mintha japánul beszéltem volna.

- Miről gajdol maga, testvér?

- Erről itt - böktém a még izzó fémkupac felé.

A férfi ábrázata láthatóan megnyúlt.

- Ez, tényleg... ez mi volt?

- Szerintem egy ufó - jegyeztem meg pikírten. A fickó azonban nem vette a lapot.

- Uf... ufó? Sírva karjaira... akkor maga ezzel jött! - a tenyerébe temette az arcát és felnyögött. - Egek ura! Egy marsbéli elmebeteg...

Előhúztam a Smith and Wessont és a szeme közé céloztam.

- Ha ezt még egyszer kiejti a száján, odafektetem a másik mellé.

- Milyen... másik?

- Hát az ott - intettem Roman hullája felé. A férfi odabámult, majd legnagyobb megdöbbenésemre széttárja karját, és szótlánul térdre rogyott. Kissé hátrébb léptem, hogy láthassam az arcát. Vörös volt akár a rák és alig hallhatóan motyogott.

- Legyünk túl rajta testvér, legyünk minél előbb túl rajta...

Közel jártam ahhoz, hogy végleg elveszítsem a fejem.

- Mi a fenét morog itt össze-vissza? Maga ölte meg, nem?

- Én? - csuklott akkorát a férfi, mintha fuldokolna. - Kettőnk közül maga az iparos. Gyerünk, csinálja gyorsan! Ha van egy kis szíve, akkor vigyáz, hogy ne fájjon.

- Mi a francról beszél? Én nem akarom lelőni, csak azt szeretném, hogy értelmesen beszéljen. Ki maga? Mit csinált itt?

- Metid... menit... meditá... lok.

- A fenyvesben? Ennél azért jobbat is kitalálhatott volna!

- Higgye el, testvér, nem hazudok. Itt van valahol az imalmom is a hóban.

Most rajtam volt a sor, hogy eltátsam a számat.

- Imamalom? Ugye ez csak valami vicc? Szójáték vagy mi a franc, mint ahogy az ipafai papnak fapipája...

A Dérfarkas bossúja

- Nem! Ez valódi imamalom. Tekerni sem kell, mert elemmel működik. - Hirtelen lehajolt, és addig tapogatózott, amíg az egyik fa tövében rá nem talált egy kisebb dob alakú tartályra. Először győzedelmesen a magasba emelte, majd megcsókolta, és aggódva vizsgálni kezdte. - Remélem, nem ment tönkre, különben kereshetek egy szerelőt...

Csak néztem, mint aki megkukult. Aztán amikor a fejébe nyomta csuklyáját, és újra rám vigyorgott, meglódult velem a világ. Hitetlenkedve rámeredtem, és először futott át az agyamon, hogy talán mégiscsak jobb volt, amikor a hátamon térdelt.

- Maga... a fenébe, csak nem egy...?

Lehetett valami a nézésemben, mert olyan gyorsan kezdett bólogatni, mint a fagymenta tajgán száguldó terepjáró hátsó ablakába kitett plüsskutya.

- De igen, testvér. Öngyömböngyöm láma vagyok, és tegnap érkeztem Tibetből.

17.

Csak álltunk ott, mint akiket lebetonoztak, s bennem egyre inkább gyökeret vert az az érzés, hogy ez csak valami rossz álom. Egy idő után azonban sajgó lábujjaim figyelmeztettek, hogy szó sincs meggondolatlanul felfalt steakekról. A hold felkapaszkodott a Bahledova csúcsára és jóindulatúan figyelni kezdte a fölöttünk kergetőző felhők táncát. Nagy nehezen én is elhebegtem a nevemet, ám nem kelthettem megnyugtató benyomást, mert a férfi kutatóan az arcomba nézett.

- Valami baj van, testvér? Olyan furcsán néz. Ugye nem akarja a másik oldalamat is megcsócsálni?

- Ööö... nem. De ugye az előbb csak hülyéskedett?

- Mivel?

- Hát hogy maga... szóval hogy egy láma.

- Már miért tettem volna testvér? Hazudni bűn, és én nem akarok a fagyos pokolba kerülni. Erről jut eszembe: nem találkoztam véletlenül Bongyoróval?

Minél többet mondott, annál inkább meggyőződésemmé vált, hogy mégsem egy nyelvet beszélünk.

- Bongy... Ő kicsoda?

A szerzetes olyan képpel csóválta a fejét, mintha legalábbis azt kérdeztem volna, hogy ki Einstein.

Lesly L. Lastex

- Bongyoró láma természetesen a cellatársam.
- Aha, szóval együtt ültek.
- Én a Cangpo kolostorbéli cellánkra gondoltam - sóhajtott a férfi, és megigazított valamit az imamalmon. - Különbözik mindegy, majd előkerül. Mondja, mi történt itt?
- Semmi különös - mutattam körbe. - Csak felrobbant egy autóbusz, leomlott a híd, annak a férfinak kitépte valaki a szívét, én pedig lelőttem egy szerencsétlen rigót. Gyorsan hozzáteszem: ez utóbbi teljesen véletlenül történt.
- Úgy láttam, mintha kezdene újra kétségbeesni.
- No és a többi? Az is maga volt?
- Fáradtan legyintettem, és fellibbentettem bundámat, hónom alatt láthatóvá téve az elégedetten szunnyadó stukkert.
- Ha én tettem volna, maga már rég nem élne. De talán...
- Arra gondol, hogy én csináltam az egészet? - kacagott fel hisztérikusan Öngyömböngyöm. - Hiszen már mondtam az előbb, hogy meditáltam! Amíg maga testvér, a nyakamba nem vetette magát, én azt sem tudtam, hogy ez a tisztás a világon van!
- Azt akarja mondani, hogy nem látott és nem hallott semmit? - vakartam meg a fejemet. - Hogy csak a szférák zenéjét meg a többi más, efelé egyáltalán nem toplistás számot hallgatta?
- Pontosan. Hacsak...
- Hacsak?
- Arra gondoltam, hogy Bongyoró testvér talán észrevett valamit. Őt kellene megkérdeznünk.
- Talán kiabálhatnánk neki - javasoltam. A szerzetes azonban rosszállóan felvakkantott.
- Hogyisne! Ne felejtse el, hogy ő talán még mindig imádkozik. Az is lehet, hogy épp a tiszteletreméltó Jamantakához, aki a tévelygő lelkeket vezeti. Ha megzavarnánk, talán annyira megriadna, hogy esetleg már soha nem tudna visszajönni.
- Szelíden figyelmeztettem, hogy a dolgok jelenlegi állása szerint társának erre a legnagyobb csöndben is megvan minden esélye. A szerzetes elgondolkodott, és tanácstalanul körbenézett.
- Maga szerint veszélyben vagyunk?
- A lényegre tapintott - bólintottam. - Az az ember például, aki ott fekszik, nemrég még vidáman trappolt velem fölfelé. Aztán egyszer csak eltűnt, és már csak így láttam viszont.

A Dérfarkas bossúja

- Megölték?
- Enyhe kifejezés - legyintettem. - Valaki kimarcangolta a szívét,
- És maga azt hitte, hogy én voltam.
- Logikusnak tűnt - biccentettem egyetértőleg és a hátam mögé böktém. - Itt a hulla, ott ég a busz, emiatt meg egy szőrös hát vonaglik és morog. Maga mire gondolt volna?
- Az imamalom volt... - motyogta maga elé megsemmisülten. - Az szokott zümmögni. Hidegben mindig akadozik, és ráadásul lemerülőben van benne az elem...
- No, szóval ezután támadtam meg magát, és kis híján sikerült is a dolog.
- A pisztoly... - suttogta. Vállat vontam.
- Látja, ez volt az egyetlen szerencsés mozzanat. Az utolsó pillanatban csütörtököt mondott.
- A férfi a tenyerébe temette az arcát.
- Akkor ezek szerint elkezdődött. Pedig hogy reménykedtünk Bonyoróval...
- Miről beszél? - kérdeztem értetlenül. A szerzetes az ujjai között rám nézett.
- Hát a Mani-kőről, mi másról?

18.

Amíg a láma magában motyogott, megpróbáltam visszaemlékezni, vajon honnét ismerős számomra a név. Valami ugyanis felrémlt bennem, de minél jobban erőltettem az agyamat, az emlék annál gyorsabban fakult. Végül nem tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem, miről is van szó tulajdonképpen. Öngyömböngyöm vonakodott, de aztán mégis megeredt a nyelve.

- A Mani-kő egy ősrégi tibeti legenda. A szájhagyomány szerint először egy pásztor találta meg, miközben a kecskéit legeltette. A férfinak megfájdult a foga, s hogy csillapítsa kínját, egy apró fagyos követ tett a nyelve alá. A dolog fényesen sikerült...

- Gondolom ráharapott, s pont a rossz foga tört ki...

- Nagyot téved! Nemcsak a fájdalom múlt el azonnal, hanem a pásztor előtt megjelent egy apró, zöld növény, mely egy csupor tejbe hull.

- Biztosan nagyon éhes volt.

Lesly L. Lastex

- Eh, ne szakítson mindig félbe! A fickó egyből rájött, mit jelent ez az egész. Előtte ugyanis hosszú hónapokig törte a fejét, hogy miért kapósabb a szomszédja teje a városban, s miért nem viszik az övét. Ez a látomás aztán felnyitotta a szemét. Egy pillanat alatt világossá vált előtte, hogy a vetélytárs annak a hegyi kórónak a gyökerét áztatja a tejbe, amelytől aztán az nemcsak zamatosabb lett, hanem sokkal vitamindúsabb is.

- Azt akarja mondani, hogy mindezt az a kő súgta meg neki?

- Várjon, ez még nem a vége. A pásztornak ezután eszébe jutott, hogy az egyik kecske már napok óta nem eszik. Hiába szedte neki saját kezűleg a legzamatosabb fűcsomókat, az csak bánatosan mekegett, és napról napra fogyott, mint a holdvilág. A férfi ezért hát gondolt egy merészet, és óvatosan az állat szájába helyezte a követ. Nem fogja elhinni, mi történt!

- Gondolom, a dög végre nekiállt enni.

- Hohohó, nagyot téved! - emelte fel győzelmesen a mutatóujját Öngyömböngyöm. - A kecske a következő pillanatban dalra fakadt!

- Micsoda? - Úgy éreztem, a következő pillanatban minden szál hajam a barátságosan vigyorgó hold sápadt kobakjára kivanokozik. - Úgy érti, emberi hangon danászott?

A szerzetes legyintett.

- No persze nem szó szerint, de amit művelt, az nagyon közel állt az igazi énekhez. A pásztor erre persze halálosan megremült, kikapta a követ, hóna alácsapta a kecskét, és felrohant velük a legközelebbi kolostorba. Ott aztán előadta a kacsen lámának, mi is történt. Őszentséges ékessége meghallgatta őt, majd összehívta a gelong papokat, akik hosszas meditálás után kiderítették, hogy a kecske egy nagyon régen élt híres énekes újjászületése, aki már borzasztóan szenvedett az ebben a lét-síkban felvett alakjától.

Fázósan toppantottam néhányat, s magamban elhatároztam, hogy ha a szerzetes két percen belül nem hagyja abba a történetet, hátat fordítok, és visszamegyek a fogadóba. Öngyömböngyöm azonban észrevette türelmetlen pillantásomat, mert csillapítólag fölemelte a kezét.

- A többi már könnyedén kitalálható. A pásztort bőségesen megjutalmazták, a kecskének nyitottak egy külön cellát, a követ pedig maga a főpát vette gondozásába. Sajnos, amikor a kínaiak leigázták Tibetet, a kolostort is felgyújtották és a kő-

A Dérfarkas bossúja

nek nyoma veszett. Ám azóta is tartja magát a hiedelem, hogy a Mani-kő igenis létezik, s aki a nyelve alá rakja, választ kap élete összes kérdésére.

- S maguk ezt a követ keresik? - kérdeztem kételkedve.

Öngyömböngyöm komolyan bólintott.

- Úgy van, testvér. S addig nem is térünk vissza, amíg meg nem találtuk.

- De hát miből gondolják, hogy éppen itt van?

- Bongyoró láma megálmodta.

- Tessék? - Alig akartam hinni a fülemnek. - Azt mondja, hogy a maga barátja egyszer jól bevacsorázott, aztán ledőlt aludni, álmodott valami zagyvaságot, s amikor felébredt, már csomagoltak is, hogy kövessék az álom útmutatásait?

- Ha a tiszteletlen hangnemet leszámítjuk, így történt - vallotta be a szerzetes.

- No és mi volt abban az álomban, ha nem titok? - kérdeztem kissé gúnyosan. - Talán csak nem egy térkép, s rajta bekarikázva Szlovákia?

Öngyömböngyöm megrázta a fejét.

- Természetesen nem. Bongyoró lámát egy kóbor lélek segítette a Mani-kő nyomára bukkanni. Egyszerűen úgy érezte, hogy valaki kézen fogja, és a következő pillanatban már repültek is.

- Á la Tibet Airways...?

- Mondtam már, hogy felesleges élcélnie. A láma pontosan megjegyezte, merre vezette őt az ismeretlen erő, s amikor felébredt, első dolga az volt, hogy lejegyezze az útirányt. A hegyeket, a folyók kanyarulatait, egyszóval mindent. Utána már csak elő kellett venni egy földgömböt, és máris rábukkantunk a kérdéses helyre.

- Ami itt van - biccentettem. A láma kis fáziskéséssel ugyanezt tette.

- Pontosan. Bongyoró álmában ezt a helyet látta, s úgy emlékezett, hogy a kőnek egy barlangban kell lennie. Ezt keressük most.

- Hogy megtanuljanak maguk is énekelni?

Bár Öngyömböngyöm eddig roppant türelmesen magyarázott, most mégis úgy láttam, mintha valami fenyegetően felviláglant volna a szemében.

- Ostoba, tudatlan, európai ember! Miből gondolja, hogy magunknak akarjuk azt a követ? Nekünk nem számít a pénz,

Lesly L. Lastex

---

minket nem vakít el az arany csillogása! A mi célunk csupán egyetlen közös akaratban fejezhető ki!

- S mi légyen az? - kérdeztem kíváncsian. A szerzetes lebiggyesztette ajkát, és a távolba révedve elmosolyodott.

- Le szeretnék győzni Kínát.

19.

Először azt sem tudtam, sírjak-e vagy nevessek. Annyira valószínűtlen volt, amit mondott, s mégis annyira komoly képet vágott hozzá, hogy nem volt szívem kiröhögni. Ehelyett inkább belehuhogtam néhányat átfagyott tenyerembe és felsandítottam az égre. A hold ekkor már a Bahledova mögé keredzkedett, s úgy kukucskált elő mögüle, mintha csak bújócskázni hívott volna.

- Szóval az a tervük, hogy megtalálják ezt a... követ, és utána lerohanják Kínát? - kérdeztem óvatosan, mert emlékeztem még régi jó mesterem, Li Lu-L'e hisztériás dühkitöréseire a katmandui elmegyógyintézet kertjében, ha valamivel kapcsolatban meggyőződése ellenére szóltam. - No és hol akarják megindítani a támadást?

- Nem biztos, hogy harcolnunk kell - mondta komolyan Öngyömböngyöm. - Minden attól függ, mit mond a kő Tendar lámának.

- Ő kicsoda?

- Hát a küzdelem vezetője - felelte a szerzetes. - Nála jobban senki sem gyűlöli a kínaiakat. Érthető hát, hogy neki kell majd a szájába vennie a Mani-követ.

- S amit akkor ő majd lát, azt fogják maguk csinálni?

- Pontosan - csettintett elismerően Öngyömböngyöm. - Viszont sietnünk is kell, mert Tendar láma már igen öreg. Nem biztos, hogy megéri a következő tavaszt.

- Értem - mondtam elgondolkodva. - Most már csak egyet árujjon el. Hogyan fogják felismerni azt a követ? Mert hogy errefelé tudomásom szerint van egypár barlang...

A láma felsóhajtott, és széttárta a karját.

A Dérfarkas bossúja

- No látja, ez valóban fogas kérdés. Valószínűleg ki kell próbálnunk az összes számba vehető követ.
- Úgy érti, egyenként végigszopogatják az összes kavicsot?
- Alig tudtam megállni, hogy hangosan fel ne nevessek. A szerzetes viszont csak szomorúan bólintott.
- Ahogy mondja. Nem lesz valami gusztusos elfoglaltság, de ha ezen múlik, végignyáljuk az egész Magas-Tátrát. Nincs más választásunk. - Hirtelen körülnézett, s pillantásába mintha aggodalom költözött volna. - Viszont most már tényleg nem tudom, hol lehet Bongyoró testvér. Azt mondta, csak egy kis időre megy el a szomszédos sziklaszirtre meditálni. Akármilyen mélységig jutott, mostanra már vissza kellett volna jönnie.
- Talán talált egy barlangot, s már javában köpködi a kavicsokat - tippeltem. A szerzetes azonban megrázta a fejét.
- Nem hiszem, hogy így tenne. Világosan megbeszéltük, hogy csak együtt kezdjük el a keresést. A megegyezés szerint először meditálunk, s megpróbáljuk megkeresni azt a kóbor lelket, aki idáig elvezetett minket.
- Nekem van egy ötletem - mondtam félhangosan. - Mi lenne, ha elkezdenénk keresni a nyomait?
- Úgy érti, hogy kövessük oly módon az útját, mint a tolvajokét szokás? - nézett kutatóan az arcomba Öngyömböngyöm. - Maga aztán nem valami nagy jellem, testvér!
- De legalább gyakorlatias vagyok. Ja, és ne feledje: valaki itt nemrég gyilkolt.
- A szerzetes felszisszent, és jakszörös bundáját összebb húzta sárga palástján.
- Sívára, erről teljesen elfeledkeztem! Azt mondja, testvér, hogy a szerencsétlennek egyik pillanatról a másikra kioltották a gyertyáját?
- Valahogy úgy. De előbb ő is elcsatangolt.
- Akkor egy percet sem várakozhatunk tovább - hördült fel a láma. - Bongyoró testvér nem is sejti, mekkora veszélyben forog!
- Ha forog még egyáltalán - tettem hozzá. Öngyömböngyöm ekkor azonban már a fejébe csapta sárga süvegét és fűgén négykézlábra emelkedett.
- No lássuk csak... Itt kezdtem el meditálni, a testvér pedig erre sétált. Amott van egy nagyobb szikla...
- Sóhajtottam egy nagyot, és magára hagyva őt, újra nekivágtam a hegyi ösvénynek.

20.

Sajnos a hold úgy döntött, hogy ezen az éjszakán még korai lenne nyugovóra térnem, ezért gyorsan elbújt egy terebélyes felhőpaplan mögé. A tisztást már magam mögött hagytam, s tán mondanom sem kell, hogy annak rendje és módja szerint azonnal el is tévedtem a hirtelen lezuhanó sötétségben. Az ismerősnek hitt ösvény egyszer csak véget ért, s én ugyanolyan tanácsalanelen topogtam, mint akkor, amikor Romant kinyírták.

Felsandítottam az égre, ám a csillagok ezúttal mintha nem akartak volna tudomást venni szomorú helyzetemről. Olyan összevisszaság uralkodott az egyébként rendezett égbolton, hogy még a legtapasztaltabb asztrológus is megzavarodott volna tőle. Megpróbálkoztam ugyan a fák kérgéből tájékozódni, de azon kívül, hogy a szertelen mohapopulációnak köszönhetően öt különböző irányban fedeztem fel északot, ez kísérletezésem is teljes kudarcot vallott. Legyintettem hát egyet, és újra a völgy felé kanyarodtam.

Már jó ideje bandukoltam, amikor egyszer csak furcsa érzés kerített hatalmába. El kellett telnie egy kis időnek, míg rájöttem mi az. Komor csörtetésemet ugyanis egy még komorabb csörtetés zaja múlta felül. Tán mondanom sem kell, hogy azonnal halkabbra fogtam lépteimet, s miután bemértem magamnak a hang irányát, egy borókabokor alá kucorodtam. A magányos növény együttérzően borult a vállamra, s hálából a ritka társaságért, nyakamba csúsztotta hótól roskadozó ágainak jéghideg tartalmát. Nem tudom miért, de valami azt súgta, hogy még koránt sincs vége a mai szabadtéri programnak.

Két percet várhattam a legnagyobb csendben, amikor hirtelen szétnyílt előttem a szemközti sövény és egy sötét alak lépett ki a keskeny útra. Először csak óvatosan körülkémlelt, majd elővett egy zsebkendőt és megtörögette vele szemellenzős sapkával árnyékolt arcát.

Óvatosan előrébb csusszantam, s amennyire csak lehetett, kidugtam a fejem a bokor alól. Aztán a következő pillanatban vissza is kaptam, mert a vastag bundás férfi hirtelen megfordult, és gyanakodva tett egy lépést abba az irányba, ahol lapultam. Megmarkoltam a stukkerem és még a lélegzetemet is visszafafojtottam. Szerencsére azonban a fickó csak beleszimatolt a

A Dérfarkas bosszúja

---

levegőbe, majd elégedetten felnézett a bujkáló holdra és felmordult. Akaratlanul is megborzongtam a félelmetesen ismerős hang hallatán. Amikor lehajolt, láttam, hogy széles vállán szőr csillan.

A következő pillanatban egy gyermek nagyságú, hengeres tárgyat emelt ki az ösvényre. Méltatlankodó nyögése egyértelműen arról árulkodott, hogy az a valami nem tartozik a pille kategóriába. Porzott a hó, ahogy letette, majd a tompa puffanás után hirtelen felvetette fejét és szabályosan felvonyított. Egy keskeny fénysugár, mely a sudár fenyők ágai közt megtalálta az utat az ösvényig, pont az arcára esett, s én kis híján felkiáltottam. A férfi fogai fehéren csillantak, arcát a düh ráncai csúfították. Ugrott néhányat az elérhetetlenül vigyorgó sárga égitest felé, majd a torkából elötörő gurgulázó hang elenyészett a sötétben. Olyan közel volt, hogy ha akarom, könnyedén megragadhattam volna a nadrágszárát.

Nekem azonban eszem ágában sem volt ilyen örültséget csinálni. A következő pillanatban ugyanis ismét fehér fény borította be a tájat, s ez mintha megnyugtatta volna a férfit. Ráadásul odafönt egy óriási zsák is kiszakadhatott, mert lisztfínomságú hódara kezdett permetezni. Elégedetten felsóhajtottam.

Francisek Mlnar fogadós ugyanis a vállára dobta a súlyos gázpalackot, és lomha ügetéssel eltűnt a sűrűben.

21.

Második találkozásom Öngyömböngyöm lámával csak kevéssel bizonyult viharosabbnak, mint az első. Ahogy kikászálódtam ugyanis a bokor alól, valami a nyakamba zuhant, s én azt vettem észre, hogy kétségbeesetten próbálok megszabadulni a sárga lepel szorításából. Ráadásul röpke fél perc leforgása alatt tucatnyi ütést is kaptam a hátamra, s még csak nem is a leggyengédebb fajtából. Mindegyik úgy ért, mintha tüzes csalánnal vágta volna végig rajtam, aki pedig adta, érezhetően nem akart félmunkát végezni.

- Nesze, ez a tiéd, meg ez is, ez is... Pokolfajzat! - Hirtelen torz rikácsolás hallatszott, majd fülsértő ének harsant. - Gonosz lélek, térj vissza, oda, hol a vért issza, sok hozzád hasonlóóóó... hó... lohó...

Lesly L. Lastex

A dal vége görcsös zokogásba fulladt. Mivel az ütlegek egy időre abbamaradtak, nagy nehezen lehámoztam magamról a nehéz szövetet, és szemügyre vettem támadómat. Öngyömböngyöm egy közeli fának támaszkodott, kezéből épp akkor esett ki egy kettétört faág. Tétován az oldalához nyúltam és fel-szisszentem.

- A fenébe is, mi az ördög történt magával, ember? Revan-sot vesz? Mondtam már az előbb, hogy csak tévedésből...

- Hagyd abba a játékot, gonosz szellem! Végezz velem, vagy tűnj el örökre!

- Azt hittem, ezt a fejezetet már lezártuk - dörzsöltem meg sajgó vállamat. - Nem emlékszik? Lesly L. Lastex vagyok, nemrég találkoztunk.

- Bár elrohantam volna! - jajdult fel a láma és tenyerébe tette arcát. - Én is, meg... meg Bongyoró is.

- Valami baj van? - érdeklődtem rosszat sejtve. Öngyömböngyöm hisztérikusan felkacagott.

- Baj? Ugyan már... Csak ránk szabadította a túlvilágot!

- Ezt meg hogy érti?

- Ne adja itt nekem az értetlent! Tudja azt maga jól!

Fürgén lehajolt, és ismét fenyegetően felemelte a kettétört faág hosszabbik darabját. Jó reflexszel én is lebuktam, és felkaptam néhány méretesebb tobozt.

- Tőlem kezdhethetjük, aztán majd meglátja, mennyire vagyok ártó szellem! - mordultam rá támadóállásba helyezkedve. Furcsamód azonban ez egyáltalán nem tüzelte fel. Ahelyett, hogy nekem rontott volna, ismét nekidőlt a fának. Amikor pedig kinyitotta a száját, üresen koppantak a szavai. Mintha csak a pontos időt mondta volna.

- Bongyoró testvért megölték.

- Mi? - tátottam el a számat. A láma sápadtan legyintett.

- Eszerint ez sem maga volt?

- Mondtam már, hogy...

- Jó, jó - rúgta odébb az eldobott fadarabot. - Ne haragudjon, de nagyon kiborultam. Tudja, nem minden nap találok kitépett szívű hullákat. Úgy látszik itt ehhez gyorsan hozzá kell szoknom.

- Ezek szerint ha jól értettem, a társa is... khmm... gyengélkedik.

- Hát, amennyiben egy fültől fülig elvágott torok kimeríti a táppénzjogosultság fogalmát, igen, így is mondhatjuk.

A Dérfarkas bossúja

- Hol bukkant rá?

- Nem messze innen. Miután maga felszívódott, egyre jobban belejöttem a keresésbe. Aztán... egyszer csak rábukkantam. Az egyik kőrakás mögött volt.

- Ott feküdt?

A láma láthatóan zavarával küszködött.

- Nos, ami azt illeti, szegény Bongyoroó testvér nem fekszik.

- Hát mit csinál? A gyilkos talán egy fának támasztotta?

- Az igazat megvallva ez sem fedi egészen a valóságot - törlölte meg izzadó homlokát. - Azt hiszem az lesz a legjobb, ha velem jön és megnézi. Talán együtt többre megyünk.

Meg sem várta a válaszom, hanem hátat fordított és legázolta az első útjába kerülő bokrot. Ám hogy nem találomra indult el, azt bizonyította az a keskeny mellékösvény, melyen nemsokára már együtt trappoltunk lefelé. Csak néhány perc múlva vettem észre, hogy egy meredek sziklafal szegélyén egyensúlyozunk, viszont komolyabban megijedni már nem volt időm, mert a szerzetes hirtelen letért jobbra, és rést nyitott egy áthatolhatatlannak tűnő ösvényen.

- Legyen üdvözölve a halál birodalmában.

Az első, amit megpillantottam, egy ugyanolyan sárga palást volt, mint amelyet ő is viselt. A földön hevert, s alatta jól kivehetőek voltak egy fekvő ember körvonalai. Körülötte, a havon szétspriccelt vér nyomai látszóttak. Közelebb léptem, mert feltűnt valami, ami valahogy nem illett a képbe. Hitetlenkedve érintettem meg a palástot. Öngyömböngyöm szomorúan felsőhajtott.

- Én megmondtam magának.

Összeszedtem minden lelkierőmet, és félredobtam a sárga leplet. Egy középkorú férfi volt alatta, kivézetetett torokkal. Összemocskolt arcát tollpihék borították, a szíve pedig ki volt tépve. Ám mégsem ez fojtotta belém a szót.

Hanem az, hogy a vérén kívül egyetlen aprócska nyomot sem hagyott a havon. Amikor óvatosan hozzáértem, engedelmesen arrébb csúszott, mintha csak láthatatlan kerekek lettek volna a hátára erősítve. Öngyömböngyömre meredtem.

- De hiszen ez...

- Lebeg - bólintott a láma. - Meditáció közben csaptak le rá, ezért valószínűleg így maradt. Bizonyára beletelik egy kis

Lesly L. Lastex

---

időbe, amíg elmúlik. A testvér nagyon mélyen magába tudott merülni.

Enyhe fuvallat támadt, s a halott láma, mintha csak jutalmazni kívánná társát a jó szakmai véleményért, Öngyömböngyöm lábához siklott.

Nyeltem egyet, és ebben a pillanatban tán még a stukkereket is odaadtam volna egy papírzacskóért.

22.

Hogy leküzdjem a hirtelen rám törő rosszullétet, gyorsan elővettem a pipámat, és a fogam közé szorítottam. Ahhoz ugyan túl hideg volt, hogy gémberedett ujjaimmal meg is tudjam gyújtani, ám az ismerős illat mégis némileg megnyugtatót. Szippantottam néhányat az így dohányillatúvá varázsolt hegyi levegőből, és lehajoltam, hogy közelről szemügyre vegyem a holttestet. Öngyömböngyöm összehúzott szemmel figyelt.

- Mondja... maga véletlenül nem valami rendőrféle?

- Nem egészen, de közel jár az igazsághoz - vallottam be, és felcsippentettem az egyik tollpíhét, amely épp a hulla bal szemére tapadt. Minden jel szerint ugyanabból a szárnyasból származott, amelyik néhány órával ezelőtt az óriás Mózsai holttestén is forgolódott. A szerzetes felvillanyozódva hajolt fölélem.

- Akkor azt is ki tudja deríteni, hogy ki tette!

- Az attól függ... - mondtam óvatosan. - Biztos van valami féle árulkodó nyom, csak fel kellene ismernünk, mi az. Ebben a hidegben azonban erősen kétséges, hogy valamire is rá tudnánk jönni. Hacsak...

- Hacsak?

- Talán ha elkapnánk a gyilkost. Nem lehet messze.

- Úgy gondolja? - szorult ökölbe a szerzetes keze. - Ó, bár csak a kezeim közé kaphatnám azt a nyomorultat! Higgye el, olyan betegségvarázst rittyentenék köréje, hogy belezöldülne. Már rég meg kellett volna tennem.

- Ezek szerint sejti, hogy ki a gyilkos?

- Hát persze! - nézett fájdalmasan az égre a láma. - A kínaiak, ki más? Meg akarják akadályozni, hogy rábukkanjunk a Mani-kőre. De abból nem esznek a vörös pribékjei! Ha arra

A Dérfarkas bossúja

számítanak, hogy most feladom, hát nagyot tévednek! Folytatom a keresést és végül a pokolra küldöm valamennyiüket! - Főlemelte ökölbe szorított kezét, s úgy rázta a Bahledova felé, mintha abban a pillanatban ott tolongott volna Kína összes titkos ügynöke. Lepillantottam a békésen lebegő holttestre és megvakartam a fejem búbját.

- Nos, ha így áll a dolog, a legokosabb, amit tehetünk, hogy átmenetileg biztonsága helyezzük a hul... izé... hullámzó mozgású barátját. Ha itt hagyjuk, úgy jár, mint annak az amerikai írónőnek a regénycíme. Na, ki is az...

- Margaret Mitchell - mormolta némileg lehiggadva Öngyömböngyöm. - Elfújta a szél.

- Igen, ez az...! Mire reggel visszajövünk, lehet, hogy a maga társa már Lengyelországban levitál.

- Sívára, olyan nehéz még most is elhinni...

- Szerencsére nem kell cipelni - sétáltam körbe. - Teszem azt, ha pórázt tennék a nyakába...

Öngyömböngyöm olyan vasvillapillantást vetett rám, hogy azzal Szlovákia egész évi szalmatermését fel lehetett volna törnyozni.

- Ugye ezt nem mondta komolyan?!

- Csak egy ötlet volt - vonultam gyorsan vissza, mert megéreztem, hogy ingoványos talajra tévedtem. - Tud jobbat?

- Nos, talán ha eltemetnénk... - javasolta bizonytalanul. Főlemeltem a lábam, és néhányszor a hóba rúgtam.

- Ebbe a földbe? Legalább két kiló dinamit kellene egy kisebbfajta sírgödör kirobbantásához.

- Akkor építsünk köré hóból egy halmot! Valószínűleg nem fog elolvadni, amíg... szóval amíg ismét ki tudunk érte jönni.

Nem mondta ki, de éreztem, hogy erős ellenérzésesei vannak a rendőrség értesítését illetően. Biccintettem és körülnéztem.

- Van valamilyen ásófélesége?

- Kettő is. Számítottunk rá, hogy talán majd ilyenre is szükségünk lesz. Nem nagy szerszámok, de a célnak pont megfelelnek.

Két kezével felcsippentette ruháját, és fűrgén elloholt a híd irányába. Két perc múlva egy megtermett batyuval tért vissza. Néhány ruhanemű alól gyorsan kirángatta az ásókat, melyek nyele valóban rövid volt, de őszintén szólva erre már nemigen figyeltem. Azokban a percekben úgy éreztem, nemsokára úgyis lefagy a lábam, akkor pedig kívánni sem lehetne jobbat. Nem

Lesly L. Lastex

---

szóltunk egy szót sem, csak szaporán dobálni kezdtük Bongyóró lámára a véres havat.

Negyedóra múlva már egy kisebb dombnyi kupac tornyosult a körakás tövében. Öngyömböngyöm hátralépett, és megtörölte izzadt homlokát.

- Azt hiszem, egyelőre megtettünk minden tőlünk telhetőt. Nyugodj békében, testvér!

Míntha csak ez lett volna a jel, mögötte vadul rázkódni kezdtek a borókabokor ágai, és a következő pillanatban megragadta a vállát egy zombi.

23.

Nem mondhatnám, hogy Öngyömböngyöm papi méltósággal tűrte a váratlan megrázkódtatást. Először is ordított egy hatalmasat, majd akkorát ugrott, hogy kis híján a közeli szakadékban kötött ki. A zombi ennek ellenére erősen markolta a palástját.

- Öhrööömöö...

A fickó élőhalott voltaához semmi kétség nem férhetett. Csak a szeme fehérje villogott, s véres rongyok borították az egész testét. Lassan, de láthatóan iszonyú erővel húzta maga felé a lámát, s amikor kinyitotta a száját, láthatóvá vált sötét, kocsonyás ínye.

- Grrhóhóhó...

Közbelépni már nem volt időm, mert Öngyömböngyöm világsúcsidő alatt bújt ki a palástjából. Közben persze üvöltött is, mint a sakál, s amikor ránézett támadójára, látszott az arcán, hogy néhány másodpercig komolyan meg kell küzdenie gyomra tartalmával is. Ám végül mégiscsak győzhetett benne a neveltetés, mert ahelyett, hogy lehányta volna a zombit, felkapta a batyuját, és örült gyorsasággal fejest ugrott a fenyvesbe. Csak az egyre távolabbról érkező gallyropogás és puffanások jeleztek, hogy a koromsötét erdőben sem veszített kezdősebességéből.

A mozgó halottat ez a váratlan fordulat gondolkodóba ejtette. Karjai lehullottak, s miközben csalódottan bámult az ész nélkül menekülő szerzetes után, kiköpött egy deci vért és ledobta a palástot. Aztán megvonta a vállát, s mielőtt még szólni tudtam volna, méltatlankodva felhorkantott, sarkon fordult és elkocogott.

A Dérfarkas bossúja

Csak a hóbucka mellett heverő sárga palást emlékeztetett, hogy nem álmodtam az egészet.

24.

Ha nem lett volna a közelemben egy nemrég eltemetett, valamint kissé távolabb egy még hantolatlan hulla, magányom első perceiben akár azt is hihettem volna, hogy a poprádi elmegyógyintézet farsangi karneváljának voltam tevékeny részese. Világító karórára pislantottam, s meglepetten nyugtáztam, hogy már bőven elmúlt éjfél. Ezúttal nem törődtem a hideggel, hanem lerángattam kesztyűmet, és előkotortam dohányzacskómat. Pár perc múlva már illatos pipafüstbe burkolózva rendezgettem zűrzavaros gondolataimat. A nagy elmélyedés persze nem akadályozott meg abban, hogy stukkeremet előrelátóan a nadrágszíjamba tűzzem. Arra az eshetőségre, ha Öngyömböngyöm vagy a zombi úgy döntenének, hogy netán visszajönnék – akár külön, akár együtt.

Igy telhetett el vagy negyedóra. Amikor a völgyben felvonyított egy kutya, hozzákocogtattam pipám fejét a csizmám szárához és ásítottam egy hatalmasat. Minden jel arra mutatott, hogy erre az éjszakára itt már véget ért a műsor. Lassan odaballagtam a zombi által eldobott palásthoz és felemeltem. A következő pillanatban valami hirtelen megcsillant, és a hóba fűrödött. Utána kaptam, és elismerően füttyentettem egyet.

Egy miniatűr bilincs volt az. Amúgy kulcstartónak használhatták, de valahol már kinyílt és elhullajtotta tartalmát. Mintha egy ezer wattos izzót lobbantottak volna fel a fejemben, úgy tört rám a felismerés. Egy darabig forgattam a csillogó karperecet, majd elégedetten zsebre vágtam.

Meg voltam róla győződve, hogy ha valami, hát ez fogja rács mögé juttatni a Dérfarkast.

25.

Mivel az éjfél utáni óráknak megvan az a szokásuk, hogy még az éjfél előttiéknél is hidegebbek, nem teketóriáztam sokat Öngyömböngyöm palástjával. Szakszerű mozdulattal,

Lesly L. Lastex

---

ahogy még Vapong kolostorában tanultam, a nyakamba terítetem, és a híd felé indultam. Egyszer valaki azt mondta, hogy a remény hal meg utoljára, s én ezekben a percekben nagyon bíztam benne, hogy talán mégis megmaradt valamilyen egérút.

Két perc múlva azonban rá kellett jönnöm, hogy nincs menekvés. Ami a hídból megmaradt, az legfeljebb arra volt jó, hogy az elkeseredésnek még több cseppjével mérgezzem. A szakadék két oldalon meredező csonkok olyan elérhetetlen messzeségben nyújtóztak egymás felé, mint a könyörtelenül elszakított reménytelen szerelmesek. Minden csalódottságomat beleadtam abba a rúgásba, mellyel egy jókora kupac havat a mélybe küldtem, majd bosszúsan megcsóváltam a fejemet, és a tisztás felé fordultam.

Aztán csak álltam, mint aki gyökeret eresztett. Látszólag minden rendben volt, de épp ez nem tetszett. Feledve süppedő csizmáimat, a tisztás közepére rohantam, és négykézlábra ereszkedve eszelősen túrni kezdtem a frissen hullott havat. Néha megakadt a kezem, de mindannyiszor csalódnom kellett. Csak azután hagytam abba a keresést, amikor már az összes nagyobb követ a felszínre bányásztam. Ekkor elgyötörten felnéztem a kárörvendően homályosuló holdra és arra gondoltam, hogy talán nem is olyan rossz dolog Dérfarkasnak lenni. Az ember legalább néha jól kiüvöltheti magát.

Roman hullája ugyanis nyomtalanul eltűnt.

26.

A holttest nyoma persze természetesen ott volt a hóban, és a vércseppek is tisztán látszottak, de egyébként semmi jel nem árulkodott arról, hogy miképp sikerült Romannak ennyi idő alatt felszívódnia. Miután némileg lehiggadtam, többször is körbejártam a tisztást, de annyi nyom keveredett össze, hogy végül már az is megfordult a fejemben, tán a buszsofőr holttestét felkapta valamilyen hullákra specializálódott túlvilági szelölő.

Amely mellelesleg váratlanul meg is szólalt. Kellemes, dörmögő hangja volt, s csak egy egészen picit karcolt, mintha nemrég nyakalt volna be néhány nyelet jófajta whiskyt.

A Dérfarkas bossúja

- Kérlek, ha nem veszed komolyan ezt az egészet, akár el is búcsúzhatunk egymástól. Találok mást, sokkal jobbat, mint te...

Már reflexből vágtam magam hasra, és jó szokásomhoz híven befaroltam a legközelebbi bokor alá. Annyira ugyanis még nem voltam fáradt, hogy megállapítsam: egy túlvilági hangon méltatlankodó fuvallat nem csap akkora zajt, mint a pampákon vonuló szarvascorda. Ezt az elméletemet mellesleg az is alátámasztotta, hogy a következő pillanatban egy serdületlen macska méltatlankodó prüszkölése hallatszott.

- Jól van na, nem kell úgy felhúznod az orrod! Én csak azt kérdeztem, mi a francnak kell még itt is marhászkodnunk. Égen-földön sehol egy árva lélek...

- Nana...

- ...csak ezek a bazi nagy hegyek. Jézusom! Tisztára olyan érzésem támadt, mintha minket figyelnének!

- Na és? Legalább van közönséged. Úgyis ahhoz vagy szokva.

- Akkor... már most kezdjük?

- Ühüm.

Kis szünet következett, majd újra a macskanyávogás.

- George?

- Parancsolj.

- Megsimogatnád helyettem Fifit?

- Miért, talán neked letörik a karod?

- Nem, csak fázik.

- Jó neked. Ez a dög az én ujjamat az előbb kis híján leharrapta.

- Nem igaz!

- Dehogynem. Viszont én sem maradtam adós. Visszaharraptam.

- Nahát, szégyelld magad, George... Ilyet tenni egy védetlen kis jószággal! Inkább a kebledre szorítanád ezt az elesett kis párát... Már persze ha lenne benned egy cseppnyi érzés...

- Kapaszkodj meg Agatha, egy érzés biztos van bennem. Most ugyanis lehugyozott.

Nem messze a híd csonkjától, egy távoli bokor méltatlankodva rezgettette meg ágait.

- Juj, ugye Fifi ezt meg sem hallottuk?! Nem is tudom, hogy egy úriember miképp üthet meg ilyen hangot...

Lesly L. Lastex

- Miért, ha egyszer ez az igazság? Azt mégsem mondhatom, hogy örvendék a megtiszteltetésnek.

Halk csaholás hallatszott, némi gügyögéssel vegyítve.

- Hát mégis ledobott, kicsikém... Na, gyere ide, nehogy fel-fázz! Jézusom, hisz még az orra sem látszik ki a hóból! George, hát van neked szíved?

- Van. És ahogy érzem, a környéke most meglehetősen büdös.

- A te ötleted volt, hogy éjszaka próbálkozzunk!

- Elnézést, én ezt a kérdést kutya nélkül bocsátottam szavazásra.

- Haha... Nem volt ott semmiféle szavazás! A válladra kaptad a léceket, és már jöttünk is.

- Te meg hoztad Fifit. Egy-egy.

- Édes istenem, meddig bolyongunk még? Lehet, hogy végleg eltévedtünk?

- Nem hiszem. A térkép szerint lennie kell errefelé egy ösvénynek.

- Jaj, George, nézd csak! Mintha itt ritkulna...

Ezúttal a szemközti bokor kezdett el hideglelősen rázkódni, majd hirtelen ledobta hóköntösét és világra hozott egy jól megtermett, síruhás férfit. Többet egyelőre nem láthattam belőle, mert olyan szép ívben landolt a képes felén, hogy öröm volt nézni. Rögtön utána egy ijedt, aprócska arc kukucskált ki a zörgő levelek közül.

- Ugye nincs semmi baj, George? Jaj, mondj már valamit...

- Semmi baj, Agatha... - tápázkodott fel a George-nak nevezett férfi. Ahogy kiegyenesedett, széles vállalai teljesen eltakarták előlem a Bahledovát. Köpködött egy kicsit, miközben hollőfekete körszakálláról lesimogatta a havat. A boróka mélyéről egy fehér ruhás, törékeny, madárcú nő tipegett elő. Piros bojtos sapkája alól szalmasárga fűtök kandikáltak ki. A hóna alatt egy szemmel láthatóan izgága palotapincsi nyújtogatta a nyakát és időnként felugatott. Például akkor, amikor a nő műértő szemmel felmérte a férfi arcát.

- Aha, szóval most az orrod horzsolódott le. Határozott javulás ahhoz képest, hogy odafent még a fene...

- Kérlek, Agatha, ez most nem tartozik ide!

- Hogy fenékre estél? Pedig ezt is elmesélhetnéd a klubban, ahol az a sok szájtáti az oroslánvadász meséidet szokta hallgatni.

A Dérfarkas bosszúja

- Azok a szájtátiak Nagy-Britannia legelőkelőbb emberei.
- És melleleg a leghiszékenyebbek. - Kinyújtotta a karját.
- No, gyerünk Fifi, mutasd meg, hogy nem vagy haragtartó, adj puszit a bácsinak...
- A fickó meglepő fürgeséggel hátralépett.
- Ha ideengeded azt a dögöt, nem állok jól magamért.
- Ami nem megy, ne erőltessük - sóhajtott a nő és miközben ismét a hóra alá csapta a kutyát, felsandított az égre. - Mindjárt hajnalodik, és még egy szemhunyasnyit sem aludtunk.
- A férfi idegesen a hóba vágta a botjait.
- Azt hiszed, én tehetek róla?
- Nem, majd Fifi... Csak azt nem értem, miért ilyenkor próbáltuk meg. Itt kint azért mégsem lehet!
- Miért ne? Mindenre fel kell készülnünk.
- Ilyen biztos vagy magadban?
- Halálosan - halkult el hirtelen a férfi hangja. - És tudod mit mondok? Mi leszünk a leggyorsabbak!
- Mitől vagy ilyen biztos benne?
- Nyugodj meg, vannak kapcsolataim.
- Na és a többiek?
- A fickó arca eltorzult. Egy ideig úgy tűnt, mintha csak most venné észre, hogy a hóval együtt egy éretlen vackor is a szájába került.
- Csak egy istenverte balfácánról tudok.
- Honnan tudod, hogy az? Hiszen még nem is ismered...
- De hallottam róla, és ez pont elég. Nem lehet ellenfél.
- Ő most hol van?
- Nem tudom. Remélem, eltévedt valahol.
- Szerintem jóízűen alszik valahol, és álmában röhög az olyan balfácánokon, mint mi.
- A férfi széttárta a kezét, és a falu felé nézett. Aztán pillantása lassan a hídra siklott.
- Jézusom... Agatha! Hiszen mi már jártunk itt!
- Hát persze! - csicseregte a nő, az izgatottan csaholó pincsi szájába dobva valamit. - Mondtam én, hogy körbe-körbe járunk, de te nem hittél nekem.
- Nem erről van szó! A híd... Látod?
- Miféle híd?
- Hát ez az! Úristen, itt valami szörnyűség történt...

Lesly L. Lastex

Úgy közelítették meg a kiégett buszt, mintha az egy alvó őslény lenne. A nő végighúzta rajta a kezét, majd felmutatta kormos mutatóujját.

- Szerinted ez... *miatta* van?

A férfi tanácstalanul megrázta a fejét.

- Nem tudom. Mindenesetre innét kezdve jó lesz vigyázni.

- Zsebeinek egyikéből hirtelen előrángatott egy papírdarabot, és izgatottan bújni kezdte. - A fenébe is, jól sejtettem! Nézd! A térkép szerint ez az egyetlen járható út Pozor felé.

- Viszont a híd felrobbant.

- Amint azt a mellékelt ábra mutatja.

- Ez azt jelenti, hogy itt fenn ragadtunk?

- Nos... a jelek szerint igen. A jó életbe! Már csak ez hiányzott! Biztos idecsődül a rendőrség, és legalább két nap, amíg tovább tudunk indulni.

- Viszont van a közelben egy fogadó - kukucskált át a hóna alatt a nő. - Nézd csak! Itt a jele.

- Gondolod, hogy talán ott...

- Minden megtörténhet - tárta szét a karját a nő. Halk puffanás jelezte, hogy Fifi korántsem számított erre a mozdulatra. Mielőtt azonban megnyikkanhatott volna, a nő rutinos mozdulattal újra felnyalábolta, és a férfit mosolygott. - Talán épp ott bukkanunk rá. A sors szeszélyei kiszámíthatatlanok. Az is elképzelhető, hogy lépünk rá a helyes útra.

A férfi eltátotta a száját.

- Ez eddig rendben van, de hogyan fogunk fizetni? Azt mégsem mondhatjuk, hogy leomlott mögöttünk a híd...

- Miért ne? - kuncogott a nő. - Egyébként pedig a pénz miatt ne aggódj. - Valami megvillant a kezében. - Látod ezt?

- A platina hitelkártyám! Csak nem...

- Csigavér. Én mindenre gondoltam.

- Háát...

- Semmi hát. Ezen az úton teljes értékű társak vagyunk.

A férfi halkán dűnnyögött valamit, de a nő még ezt is beléfojtotta.

- És mielőtt felmennénk, van egy kikötésem!

- Hallgatlak.

- Ki kell békülnöd Fifivel.

- Na de...

A Dérfarkas bossúja

- Semmi na de! Ha azt akarjuk, hogy sikerrel járjunk, nem szabad ellenségeskedni. Hidd el, még egy ilyen apró jószág is kitűnő segítőtárs lehet, ha úgy alakulnak a dolgok.

- Hát, ha valóban ez kell... - nyögött fel a férfi és kényszeredetten kinyújtotta a karját. A pincsi, mintha csak dróton húzták volna, azonnal átugrott hozzá. A nő összecsapta a tenyerét.

- Na, így mindjárt más! Akkor talán indulhatunk is!

Miután nekivágtak a fölfelé vezető ösvénynek, még sokáig hallottam vitakozó hangjukat. Amikor pedig végleg csönd lett, gyorsan kibújtam a bokor alól és én is futni kezdtem a Havasi Kopár felé. Kicsit megerőltettem az agyam, mert úgy emlékeztem, mintha közvetlenül az elágazásnál lenne egy kerülőút. Persze, lényegesen hosszabb az eredetinél, ám én bíztam a lábaimban.

Talán még soha nem volt ilyen fontos, hogy gyorsabb legyek két embernél és egy kutyánál.

27.

Érdekes módon a visszaút annak ellenére, hogy ezúttal fölfelé kellett rohannom, sokkal simábbnak és könnyebbnek bizonyult, mint az elmúlt néhány óra lefelé. Persze, ebben az is szerepet játszhatott, hogy nem kellett randevúznom egyetlen hullával sem.

Igaz, ezúttal kis híján magam lettem azzá.

Az történt, hogy miután felkapaszkodtam a fogadó előtti viszonylag vízszintes terepre, a fejem mellett tompán puffant valami. Először nem is figyeltem fel rá, mivel sokkal jobban lekött, hogy a tüdőmben akkor már ritkán előforduló hegyi levegőből minél többet begyűjtsek. Az ösvény végén lihegve felgyenesedtem, s épp arra gondoltam, milyen nagy kitolás zergébe reinkarnálódni, amikor jött a második puffanás. Erre már felkaptam a fejem, s egy picit el is gondolkodtam. Amikor aztán harmadjára is megismétlődött a dolog, lassítottam és csípőre tettem a kezem. Nagyon tele volt már a hócipóm ezzel az éjszakával, s most úgy látszott, hogy ráadásul valaki...

- Ki szórakozik velem? - üvöltöttem bele a hajnali derengésbe. - Hé! Ha dobálózni van kedve, jöjjön ki a hóra!

Lesly L. Lastex

Valószínűleg az volt a szerencsém, hogy jól kieresztettem a hangomat, s így megszűnt a pattogás a fülemben. A következő másodpercben ugyanis már nemcsak a puffanást hallottam.

Hanem az azt megelőző dördülést is.

Mondanom sem kell, úgy vágódtam hasra, mint féllábú kol-dus a Trafalgar Square-en, amikor a csövesek kirúgják a kezéből a mankót. Rögtön utána izgatott hang hallatszott.

- Hé, emberek, eltaláltam! Eltaláltam a dögöt, Jess!

- Szerintem csak kámforra vált - vetette ellen valaki. - Az ilyenek nem fog az egyszerű puszkagolyó.

Valahol becsapódott egy ablak, én pedig azon kezdtem tű-nődik, hogy ha az ENSZ-ben valaha is felvetődik a Gyengeel-méjűek Föderációjának gondolata, az első között leszek, akik Szlovákiára szavaznak.

- Megálljanak! - emeltem ki a fejem a hóból. - Ne lőjenek, én vagyok az, Lastex!

- Éz beszél - állapította meg érezhető csalódottsággal az előbb még örvendező fickó. - Pedig meg mertem volna rá es-küdni, hogy mindhármát a fejébe kapta.

- Nekem... olyan ismerős a hangja...

- Ugyan már kisasszony, ne dőljön be neki! Csak trükközik a szemét!

Kínlódva a derekamhoz nyúltam, előrángattam a stukkere-met, és a fogadó fölött megcéloztam az egyik különösen vastag fenyőágat. A dördülés néhány pillanatra elvágta az izgatott mormolást, de csak azért, hogy után még hangosabban kezdőd-jék az egész előlről.

- Jézusom, ez ránk lőtt!

- Szerintem csak úgy csinált...

- Mármint a szájával? Azt mondta volna, hogy bumm?

- A fene se tudja mivel. Tőlem aztán a fenekével is csinál-hatta, én akkor sem dőlök be neki. Éberség, ezerszer is éber-ség!

- Akkor sem értem, miért lődözne egy démon. Francisek, a Dér-farkasnak van pisztolya?

- Háááát....

- Biológiai ismereteim szerint a farkasnak csak farka van.

- Meg foga. De abból aztán jó sok, hogy a fene enné meg, nem igaz?

- Na jó, ezt elfogadom. De pisztolya akkor sincs neki. Kü-lönben sem tudná megfogni.

A Dérfarkas bossúja

- Arról már nem is beszélve, hogy honnét venné a löszert? Malicka, maga ugye ismeri a vadászbolt tulajdonosát a faluban?

- Havliceket? A múltkor együtt söröztünk.

- És ugye nem említette magának, hogy muníciót vett volna nála a Dérfarkas?

- Egy szóval se.

- Nos, akkor ez valaki más.

- Szerintem is.

- Jézusom, és mi rálőttünk!

- Hé, ki maga?

Belefúrtam a fejemet a hóba és megvártam, amíg a benne rajzó összes gyilkos gondolat kihűl. Aztán lassan feltápászkodtam, és belesóhajtottam a fagyos levegőbe.

- Lastex vagyok. Lesly L. Lastex. Nem Dérfarkas!

A következő pillanatban már megbántam, hogy kiejtettem a számon ezt a szót. Ugyanis olyan veszett fegyverropogás kezdődött, amelyet utoljára Libanonban tapasztaltam.

- Hallották? - rikácsolta egy hang, akiben Parkinsonra ismertem. - Azt mondta, hogy Dérfarkas! Bevallotta, hogy ő a Dérfarkas!

- Egy frászt! Épp ellenkezőleg...

- Ő mondta! Én hallottam! Tisztán hallottam hogy mondta!

Öt percbe telt, míg minden tisztázódott. S bár teljesen átfagytam, mégis amikor beestem a fogadó előterébe, Radovan és Malicka doktor alig tudtak lefogni.

Kis híja volt csak, hogy nem fojtottam meg az apró termetű menedzsert.

28.

A fogadó népe úgy rajzott körülöttem, mint sebesült méh körül a kaptár, miközben a medve már rázza a fát. Rasputin egy forró vizes asztalkendővel dörzsölte jéggé fagyott arcomat, Malicka a csizmámat rángatta, Mlnar pedig azt sem tudta, melyik évjáratú Becherovkáját tegye elé. A komor ábrázatú Michael Charlton némileg távolabb olyan képpel vizsgált felváltva engem és a puskáját, mint aki még mindig nem érti, hogyan is hibázhatott el egy ilyen biztosnak látszó célpontot. Szerencsére az összehatást jelentősen javította a mellette álldogáló Jes-

Lesly L. Lastex

---

sica Widgeon, akinek együttérző pillantásaitól úgy éreztem, lassan visszatér belém az élet. Riccardo egy ideig eltűnt a konyhában, ám hogy miért, az csak öt perc múlva derült ki. Amikor ugyanis újra megjelent körünkben, egy jókora disznóölő kést szorongatott, s a csizmája is minden lépésnél furcsán koppant.

Volt rá egy tippem, hogy nem a lúdtalpbetét miatt.

Még Radovan is feladott valamennyit hűvös északi magatartásából, mert amikor a feje mellett váratlanul megszólalt a kakukkos óra, egyetlen villámgyors mozdulattal kitörte a madár nyakát. Miss Houdubeken most is szokás szerint lógott két-három purdé, ám ez egyáltalán nem akadályozta meg abban, hogy ugyanúgy tördelje a kezét, mint amikor utoljára láttam.

- Hol van Roman, Mr. Lastex? - kérdezte remegő hangon. - Nem találkozott vele?

Egy röpké pillanatig megfordult a fejemben, hogy megkímélem őt a kegyetlen valóságtól, de aztán eszembe jutott az eltűnt holttest, és úgy döntöttem, hogy ez most nem az alakoskodás ideje.

- De igen, kisasszony, találkoztam vele.

- És most... hol... van?

- Meghalt.

Kegyetlen szó volt, az már biztos. Parkinson a falnak támaszkodott és csuklani kezdett. Mintha megfagyott volna körülöttem a levegő, pedig épp ekkor indult meg újra a vérkeringés a lábamban.

- Úgy érti, hogy... baleset történt? - kérdezte óvatosan Minnar. Bár reménykedően csengett a hangja, az arcán látszott, hogy ő maga sem igazán hisz saját feltevésében. Kénytelen voltam nemet inteni.

- Nem, Francisek. Romant megölték. Valaki kitepte a szívet.

Maria felsikoltott, és a szája elé kapta a kezét. Aztán mielőtt még valaki is közbeléphetett volna, a bömbölő rajkókkal a nyomában felrohant az emeletre. Amikor Rasputin megszólalt, az arca olyan fehér volt, hogy mozizni lehetett volna rajta.

- Ugye Lastex, ez most csak valami hülye vicc?

- Nézze, ha tréfáltam volna, akkor most azt mondanám, hogy Roman pillanatnyilag is odakint sétál.

- És... nem?

- De... bizonyos értelemben valóban így van.

A Dérfarkas bosszúja

Az eddig csak tátogó Parkinson most a homlokára szorította a kezét.

- Én már semmit sem értek. Szórakozik velünk, Lastex? Ha él a fickó, miért nincs itt, ha pedig meghalt, hogyan korzózhat mégis odakint?

- Úgy, hogy egy darabig feküdt, aztán egyszer csak eltűnt.

Mlnar felnyögött, és lerogyott a legközelebbi székre. Michael Charlton elővette a zsebkendőjét, széthajtogatta, megtörölte a homlokát, majd gondterhelten megszólalt.

- Ööö... ez merőben új megvilágításba helyezi a dolgokat.

- Miért? - kérdeztem rosszat sejtve. A férfi Jessicára nézett, majd újra vissza rám.

- Talán érdekli, hogy amíg maga elrohant, itt fenn is történt egy s más.

Olyan hidegen koppant a hangja, hogy önkéntelenül is özszerázkódtam. A következő pillanatban pedig meg mertem volna rá esküdni, hogy a lelkemben egy bútorszállító autó hangját hallom. Lassan, de biztosan újra belém költözött a balsejtelem.

- Azt akarják mondani, hogy... közben itt is...

Riccardo gyorsan megrázta a fejét.

- Nem, nem halt meg senki. - Kicsit gondolkodott, aztán hozzátette - egyelőre...

- Ezt nem akarom többet hallani! - pattant fel hirtelen Parkinson, és dühösen megrázta az öklét. - Vegyék tudomásul, hogy Herbie már máskor is elcsatangolt, és ezt Mr. Lastex is tudja... Az ilyesmi nála még nem jelent semmit!

- Tehát ez a gond? - kérdeztem. - Hogy Summerfield eltűnt?

- Hát... nem csak ez - vallotta be szomorúan Malicka doktor - A helyzet ugyanis az, hogy a hiányzók létszáma egészen pontosan két fő.

- Na és? - tártam szét a karom. - Valaki biztos nem tudott aludni, és most jár egyet. Elvégre megteheti, nem börtönben vagyunk!

- De nem is a Szentföldön.

- Ezt meg hogy érti?

- Úgy, hogy ilyen sétáról utoljára a Bibliában olvastam.

Valami Lázár nevű pasas csinálta meg először.

Nem tehetek róla, eltátottam a számat.

- Úgy érti, hogy...

Lesly L. Lastex

- Bizony - bólított szomorú képpel a doki. - Az a másik fickó, akit most nem találunk, az óriás Mózsi.

- Egyszerűen eltűnt a hűtőkamrából - erősítette meg Rasputin.

- Pedig jól bezártam az ajtaját - siránkozott Mlnar. - És mégis...

- Egyszerűen felfoghatatlan, ami itt történik - tette hozzá Charlton, és bosszúsan rágyújtott. - Először ez a szerencsétlen haláleset, utána Miss Houdubekék balesete, majd ezek az eltűnések...

Ásítottam egyet, és megdörzsöltem az arcom. A füst, a zsongás és az éjszakai túra ekkorra már igencsak megtette a hatását. Minden eltelt perccel egyre inkább úgy éreztem, mint-ha Pozor összes hullája a szempillámra csimpaszkodna. Felálltam, és nem törődve Mlnar megbotránkozó pillantásával, nyújtottam egy hatalmasat.

- Nos, ha rám hallgatnak, egyelőre ne törődjünk velük. Ha eltűntek, hát eltűntek. Summerfield valószínűleg órákon belül előkerül, ami pedig Mózsié illeti, egyáltalán nem nyugtalankodom. Mi, akik itt vagyunk, valamennyien tisztában vagyunk vele, hogy meghalt, ezért ő már nem sok vizet zavarhat. Azt javasolom, most valamennyien feküdjünk le aludni, s ha délelőtt felébredünk, egy kiadós kései reggeli után mindjárt más színben látjuk majd a világot.

Rasputin megköszönte a torkát, és a vállamra tette a kezét.

- Azt hiszem Mr. Lastex, ez nem fog menni.

- Miért?

- Mert nemcsak Mózsi tűnt el, hanem vele együtt az egész raktárkészlet. Az az átkozott hullá magával vitte az összes élelmiszert!

29.

Michael Charlton kapcsolt legelőször. Megragadta Jessica kezét, és a lépcső felé kezdte húzni.

- Gyere Jess, húzzunk el innét a francba. Itt valami nagyon bűzlik, és én nem szeretném, ha mi is kapnánk belőle a nyakunkba. Már akkor gyanakodnom kellett volna, amikor eltűnt

A Dérfarkas bosszúja

az a francos tévé. Most meg ezek a hullák... A legjobb, amit tehetünk, hogy minél előbb eltűnünk!

Bár nem szeretem mások lelkesedését lehűteni, ezúttal mégis meg kellett tennem.

- Attól tartok, rövid út várna önökre, Mr. Charlton.

- Hát ezt meg hogy érti? - kérdezte gyanakodva, de nem engedte el a lány kezét. Felsőhajtottam, és előkotortam a pipámat.

- Emlékszik még arra a hídra, amin a faluból jövet felgyalogoltak?

- Hát persze, de hogy jön ez most...

- A híd felrobbant.

Halotti csend ereszkedett a társaságra. Parkinson mozdult elsőként. Elővett egy szivart, nyugodtan kibontotta a celofánjából, és a szája sarkába lökte.

- Ez azt jelenti, hogy el vagyunk vágva a külvilágtól?

- A legteljesebb mértékben - biztosítottam.

- Akkor jó. Ebben az esetben Herbie biztosan visszajön.

- De hát... mi történt? - kérdezte sírós hangon Jessica. - Csak nem valaki szándékosan...

- Nem tudom - ismertem be férfiasan. - Egy biztos: Miss Houdubekék autóbusza teljesen kiégett. Roman ugyan mondott valamit, hogy csöpög a benzin...

- Ki az a Roman? - kottyantott közbe Rasputin.

- A busz sofőre, aki meghalt de aztán elsétált - világosította fel a szótlanul könyöklő Malicka doktor. - Ezt az előbb már tisztáztunk, csak maga mindent elfelejt. Szerintem igazán figyelhetne, ha már egyszer együtt ülünk nyakig ebben a...

- Jó, jó, folytassa...

Folytattam.

- Szóval Roman megemlítette, hogy folyik a benzin, ezért visszaroht a buszhoz. Ekkor láttam őt utoljára élve. Utána nem sokkal bekövetkezett a robbanás.

- És... nem lehet, hogy... emiatt... - kezdte reménykedve Mlnar. Feléje fordultam és megeresztettem egy "behajtani tilos" formájú füstkarikát.

- Kizárt dolog. A holttest elég messzire feküdt a busztól, és a nyomok egyértelműen gyilkosságra utaltak. Mint mondtam, kitépték a szívét.

Riccardo az ablakhoz lépett, és tünődve kibámult.

Lesly L. Lastex

- Tehát nem elég, hogy nincs semmi kajánk, most néhány napig ki is kell maradnunk a műsorból.

- Valahogy úgy - bólogatott Malicka doki. - Viszont vizsgáltja a tudat, hogy a Dér farkas áldozatai című produkcióban akár még címszereplő is lehet!

Tán mondanom sem kell, ezzel a kijelentésével egyáltalán nem nőtt a népszerűségi indexe.

30.

A rövidke csöndet mindenki másképp használta ki. Mlnar például megdöntött egy addig gyanútlanul álldogáló Becherovkás üveget, Rasputin idegesen rágni kezdte a körmét, Charlton elengedte Jessica Widgeon kezét és a sajátját kezdte tördelni, Parkinson pedig olyan gyorsan szívta a szivarját, mintha attól félt volna, hogy egyszer csak megjelenik előtte a Dér farkas, és kiharapja a szájából.

Mivel láthatóan senkinek sem akarózott megszólalni, magamhoz ragadtam a kezdeményezés fonálát.

- Azt hiszem, akik itt vannak, már valamennyien ismerik a Dér farkas legendáját.

Körbenéztem, van-e valakinek ellenvetése, de mindannyian úgy gubbasztottak, mint a kiöntött ürgék. Beleértve Mlnart is, aki idegesen összerezzent, amikor megérintettem a karját.

- Francisek... Ugye szólíthatom így? Nos, nem mondana néhány szót azért bővebben is a Fagyos Démonról?

A fogadás durcásan megrántotta a vállát.

- Minek? Hiszen látják. Már megint gyilkol a rohadék.

- Vladimir Toplák?

- Ki más?

- Volt a földesúrnak valamilyen különleges szokása?

- Ezt meg hogy érti?

- Valami szenvedély vagy hobbi...

- Semmi olyasmi, ami abban a korban ne lett volna mindennapos - tárta szét Mlnar a karját. - Mint minden földesúr, szeretett vadászni, táncolni, énekelni...

- Táncolni? - kérdeztem nyomatékosan, miközben figyelmeztető pillantást vettem az izgó-mozgó Parkinsonra. A me nedzser szerencsére elérte a pillantásomat, mert nem szólt egy szót sem. A fogadás viszont biccentett.

A Dérfarkas bosszúja

- Amilyen nagy gazember volt Toplák, legalább olyan elismert táncosként tartották számon a környékbeliek. Miért, talán ki akarja hívni egy tangóversenyre? Mert akkor nagyon sietnie kell, hogy formában legyen. Csak néhány doboz zabpelyhem van, ezzel kell kibírnunk, amíg meg nem érkezik a felmentő sereg. Vagy pedig...

Nem mondta ki, de valamennyien megsejtettük mit akart mondani. Hogy néhány nap múlva ennyi étel akár még pazar lakomának is számíthat, ha azt nézzük, hány emberre kell majd teríteni.

Ennek megfelelően a váratlanul betoppanó George-ot, Agathát és Fifit gyászos gyomorkorgás üdvözölte.

31.

Nincs annál kínosabb, mint amikor valaki meg van róla győződve, hogy szívesen látott vendég a háznál, s közben a pokol fenekére kívánják. A három újonnan érkezett szemmel láthatóan pontosan ebbe a csapdába esett.

- Hahó! - kiáltott vidáman a férfi. - Nézd csak Agatha, mindenki itt van! Szerintem épp valami jópofa multságba csöppentünk!

- Helló... - integetett körbe a nő. - Ha megengedik, bemutatkoznánk: ez itt Sir George Lamenthal, Berkwonshire grófja.

- A hölgy pedig Lady Agatha Barryman, az unokahúgom - egészítette ki a férfi, és óvatosan a földre tette az izgatottan morgó pincsit. - S ami ezt a dö... szóval ezt a kutyát illeti, ő Fifi. Imádja a jó társaságot.

Senki sem szólt egy szót sem. Egy idő után ez már a Lordnak is feltűnt, mert izgatottan hadonászó karjai egyszer csak lehanyatlottak. Tett egy tétova lépést előre, de amikor megpillantotta Riccardo arcát, gyorsan visszahúzódott.

- Figyelj csak, Agatha... Ezek... olyan furcsa emberek. Mintha... nem is örülnének nekünk.

Lady Agatha gügyögve felnyalabolta a lábánál csaholó Fifit.

Lesly L. Lastex

- Ugyan George, rémeket látsz. Szerintem csak nem beszél rendesen a nyelvünket. Figyelj csak, majd én! Beszél... itt... valaki... an-go-lul?

Ha a némaságot négyzetre lehetne emelni, az eredmény valószínűleg egyenlő lett volna a reakciónkkal. Erre már szemmel láthatóan Agatha is elbizonytalanodott, de szerencsére Minarban győzött a tapintat. Ránézett a kutyára, a szeme hirtelen felcsillant, és közelebb lépve kitérte a karját.

- Legyenek üdvözölve szerény hajlékunkban! Nem láttak véletlenül errefelé egy bokszolót meg egy hullát?

Farkas, farkas, be a házba!

1.

Bár a késő délelőtti nap sugarai gyengéd simogatás terén nyugodtan felvehették volna a versenyt a japán gésaválogatottal, nekem valahogy mégsem akarózott kibújni az ágyból. Talán az ereszen sorakozó jégcsapok látványa tette, talán valami más, de inkább úgy döntöttem, fakultatív programként a lábujjaimat nézegetem. A többségnek egy idő után nevet is ad-

A Dérfarkas bossúja

---

tam, ám bármilyen érdekes is volt fogas keresztkérdéseket feltenni nekik, egy idő után erre is ráuntam.

A percek ettől kezdve mintha helyben jártak volna. Odakint ismét szitálni kezdett a hó, s valahonnét a földszintről edénycsörömpölés hallatszott. Hirtelen baljósabbnál baljósabb gondolatok rohantak meg.

Ez utóbbi hangról ugyanis eszembe jutott a reggeli.

Azaz egészen pontosan megfogalmazva az, hogy nincs. Innet kezdve pedig már csupán idő kérdése volt, hogy bekattanjon az egész elmúlt éjszaka.

Kedélyes, ébredés utáni hangulatom egyszeriben tovalebbent, mint a krematórium fölött lengedező vidám füstoszlop, ha megérkezik a hurrikán. Rosszkedvűen lerúgtam a takarót, s már a nadrágom után nyúltam, amikor a kezem hirtelen valami keményet tapintott.

Izgatottan belekotortam a zsebbe, ám várakozásom csak addig tartott, amíg kezembe nem akadt a fogadó papírszalvétája. Nem is kellett volna széthajtogatnom, úgys tudtam mi lapul benne.

A világ legnagyobb zöldszárnyú, harántcsikozott muslincája, amit még Mlnar fogadós teájában leltem.

Csak egy futó pillantást vetettem rá, s már össze is gyűrtem az egészet. Ha a szerencsétlen tudott volna sikoltozni, egészen biztosan összeszalad rá az egész fogadó. Így azonban csak az én meztelen talpaimnak a csattogása hallatszott, amíg el nem értem a végéajtót. Beledobni a csészébe és meghúzni a láncot csak egy pillanat műve volt.

Néhány másodpercig még láttam, mielőtt elragadta volna az alázúduló víztömeg. Aprócska lábaival szomorúan könyökölt a szalvéta szegélyén, s reám vetett pillantásaiban határozott szemrehányást véltem fölfedezni.

Meg kell mondanom, egyáltalán nem vettem a lelkemre. Mielőtt végleg magával ragadta volna az ár, fölemeltem a kezem, és ujjaimat billegtetve búcsút intettem neki.

- Adios, kis zöldszárnyú barátom!

Egy perc múlva már semmi sem árulkodott a borzalomról. Akár egy svájci tó, békésen csillogott a víztükör.

2.

Lesly L. Lastex

Az öltözködéssel néhány perc alatt végeztem, s mire a gyomrom az ötödik utolsó figyelmeztetést korogta, már az ágy-nemű is a tartóban lapult. Épp azt fontolgattam, hogy némi pipafüsttel becsapom háborgó bélbolyhaimat, amikor a fogason lógó kabátom zsebéből kiesett valami.

Egy aprócska doboz volt az. Kellett hozzá néhány perc, hogy rájöjjek: ez lehet az a kemény valami, amit a halott Roman zsebéből kikotortam. Felvettem és alaposabban megszemléltem.

Egy társasjátékot tartottam a kezemben. Bár cirkalmas betűit elég nehéz volt visszafelé elolvasni, a távol-keleten eltöltött éveknél hála, ki tudtam betűzni a feliratot: *Ne nevéss Korán*.

Már épp ki akartam nyitni, amikor halkán kopogtattak. Gyorsan bedobtam a dobozt a paplan alá.

- Hahó, én vagyok az, Mr. Lastex! Alszik még?

Mivel az "én" szócska egy csukott ajtó esetében általában nem a legpontosabb azonosítási mód, előhúztam a stukkerem, és lecsaptam a kilincstre.

Aztán kis híján hanyatt estem.

Mindenkire számítottam, csak Michael Charltonra nem.

- Elnézést - mondta erőltetett mosollyal, miközben szinte hipnotizáltan meredt a pisztolyra. - Biztosíthatom, hogy fogalmam sem volt róla, mire készül. A világért sem akarom megzavarnia az öngyilkosságban, talán majd később... egy másik életben...

Kinyúltam az ajtón és berántottam. Ám mielőtt becsuktam volna az ajtót, még kidugtam a fejem és körbeszimatoltam. Tiszta volt a levegő.

Ami az elmaradó reggeli illatokat illeti, hozzá is tehettem volna, hogy - sajnós.

- Miből gondolta ezt az öngyilkolási marhaságot, - förmedtem a fickóra. Izgalmában akkorát ugrott az ádámcsutkája, hogy azt hittem, kilöki a nyelvét.

- Csak mert... az az ízé...

- Ja, hogy ez... - dobtam az ágyra a fegyvert és magam is mellé csüccsentem. - Tudja, amióta a mackómat elkobozta egy brutális bébiszitter, azóta ezzel alszom.

- Aha - bólogatott szaporán. - Most már értem. No, akkor én nem is zavarnék tovább...

- Hé, álljon meg, még el sem mondta, miért jött!

- Hát... ízé... nem is tudom, zavarjam-e.

A Dérfarkas bosszúja

Előkotortam a pipám, és miközben meggyújtottam, biztosítottam róla, hogy abszolút ráérek, és más vágyam sincs, mint meghallgatni jövelele okát. Egy darabig gyanakodva pislogott, mint aki nem tudja eldönteni, hogy komolyan vegyen-e, de aztán a jelek szerint mégis úgy dönthetett, hogy hisz nekem, mert egyetlen rohammal elfoglalta az ágy mellett árválgató székét.

- Nos... khmm... szóval először is: azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek magától.

- Bocsánatot? Miért?

- Mert... tegnap magára löttem. Négyyszer is.

Tétován átfagyott orromhoz nyúltam, melyet még mindig síkítva szabadalmaztatott volna bármelyik világítótorony-tervező. Mégis úgy döntöttem, hogy elérkezett a nagyvonalúság perce. Megveregettem a karját és legyintettem.

- Ugyan, már el is felejtettem. Különbösen is, maga azt hitte, hogy a Dérfarkasra céloz.

- Csak hát... előtte az étteremben is olyan... nevetlen voltam. Egyáltalán nem viselkedtem gentleman módjára. Nem szeretném, ha később emiatt...

- Semmi gond - biztosítottam. - Fátylat rá.

A békülékeny hangnem ellenére feszült csend ereszkedett közénk. Hiába eregettem a szelídebbnél szelídebb füstkarikákat, Charlton olyan képpel bámult rám, mintha épp a kedvenc televízióját készülnék kibebezni.

- Maga valószínűleg nem tudja, ki vagyok - bökte ki végül elsötétülő képpel. Vállat vontam.

- Miss Widgeon annyit elárult, hogy síelni jött, és mellesleg kacérkodik a hegymászás gondolatával. Ennyiből, azt hiszem, nem nehéz kikövetkeztetni, hogy pihenni és kikapcsolódni érkezett.

- Izé... khmmm... ön téved.

- Ezt meg hogy érti?

- Úgy, hogy én tulajdonképpen súlyos beteg vagyok.

Kis híján lenyeltem a pipámat. Először Herbie, most meg ez a fickó... Hát mi ez itt? Szanatóriumi esetek gyülekezőhelye?

- Csodálkozik?

- Ehhehe... - integettem még mindig kissé kékülő ábrázattal, és egy hirtelen ötlettel a fülemből engedtem ki a fölös füstöt. Charlton ezt a jelek szerint biztatásnak vehette, mert hirtelen kitört.

Lesly L. Lastex

- Jézusom, én nem bírom tovább... Mr. Lastex, segítenie kell rajtam!

- Öhmömöhm... Mi a baj?

- Én... az én betegségem a legfurcsább kór a világon.

Alaposabban szemügyre vettem az arcát, de semmi különös nem látszott rajta. Sőt ellenkezőleg. Egyáltalán nem úgy nézett ki, mint aki beteg. Nem is tudtam megállni, hogy meg ne kérdezzem.

- No és mik a tünetek?

Olyan szomorú képpel nézett vissza rám, mintha éppenséggel fordított lett volna a helyzet, s neki kellene megmondani a szomorú hírt, hogy nyugodtan lemondhatom a jövő héten esedékes hajvágást.

- Ó... hát a tünetek nagyon látványosak és könnyű felismerni őket. Aki huzamosabb időt tölt a környezetemben, menthetlenül meghal.

3.

Az ablak mellett álló óra lassan tízet kongatott, s én észrevétlenül hátrébb húzódtam. Bárhogy is igyekeztem palástolni megdöbbenésemet, Charlton észrevette a homlokomon kiütkező izzadságot, és halványan elmosolyodott. Bár Hasfelmetsző Jack-et soha nem kapták el, annak idején neki is kábé ilyen ki-fejezés költözhetett az arcára, mielőtt belevetette magát a ködös londoni éjszakába.

- Nem kell megijednie, Mr. Lastex... Ez a betegség nem fertőző. Vagyis... nem úgy...

- Mit ért az alatt, hogy nem úgy? - kérdeztem picit idegesen, miközben a párna alatt már észrevétlenül kibiztosítottam a stukkert. Charlton széttárta a karját.

- Azt, hogy csupán ennyi a betegségem. Slussz. Ahová én lépek, ott mindenkinek kámpac!

- Aha - mondtam. - És tényleg csak ennyi? Semmi undorító nincs a nyavalyájában?

- Ugyan! Ettől akár le is smárolhatnám.

- Ha csak próbálkozik, szétlövöm a fejét...

- Jól van, jó... Csupán érzékeltetni akartam...

- Ne akarja. Inkább arról meséljen, mi ez az izé...

Charlton felnézett a plafonra, és beszélni kezdett.

A Dérfarkas bossúja

- Ahhoz, hogy megértse az egészet, előbb el kell mesélnem egy történetet. Először is tudnia kell, hogy apám híres építész-mérnök volt. Robert Charlton, talán hallott is róla. Nem? Na mindegy... Rengeteg épületet tervezett szerte a világban, hogy mást ne mondja, az ő nevéhez fűződik az Ail Hafaz is. Erről már csak tud? Erről sem? Hát... nos, legyen elég annyi, hogy ez az épület az Arab-félsziget csücskén található, és egyszerűen pazar. Márványból kifaragott liftek, aranyozott lépcsősor, gyémánt mutatójú toronyóra... Még a klozet is muzsikál. Szóval a világ legpompásabb teveistállója. Az ottani emír rendelte meg, hogy méltó körülmények között lakhasson a tíz leggyorsabb lábú állata, s apám maradéktalanul teljesítette is ezt a kívánságát. Ennyiből talán már sejtheti, hogy sohasem szűkölködtünk, s én ráadásul egy szem gyerek voltam. Ha apámat hosszabb időre elszólította a munkája, mi is mentünk vele. Ó, bárcsak másképp lett volna! Akkor talán nem ülnék itt, ebben az eldugott, isten háta mögötti szlovák faluban...

Charlton egy pillanatra elhallgatott, miközben fájdalmasan ábrándozó tekintete elidőzött az ablakon túli fehérségen. Bár máris lettek volna kérdéseim, nem akartam megzavarni az arab teveistállóban eltöltött boldog gyermekévek felidőzésében. Kis idő múlva megtörölte a szemét és folytatta.

- Körülbelül tizenhat éves lehettem, amikor apám Jamaicában kapott egy megbízást. Egy ottani cukornád-ültetvényes, akinek nyolc gyereke volt, azt vette a fejébe, hogy megajándékozza a porontyaát egy saját vidámparkkal. Tudja: hullámvasút, óriáskerék, hajóhinta, miegymás. Apámnak az Elvárásolt Kastélyt kellett megterveznie és felépítenie. Mivel én is rajongtam az ötletért, szó szerint mindent beleadtam. Egyetlen óriási labirintus volt az egész, kombinálva egy kisvasúttal. Mivel a pénz nem számított, a legjobb hollywoodi mestereket alkalmazta. Torzító tükrök, élethű zombik, sárkányok és vámpírok népesítették be ezt a félelmetes kis birodalmat. Úgy látszott, hogy ezúttal talán még önmagát is felülmúlja, amikor megtörtént a baj...

A dolgok teljes megértéséhez tudni kell, hogy nem messze a parktól, a birtokon belül a nádkunyhójában éldogélt egy öregasszony. Dolgozni már nem tudott, abból tengődött, amit a lánya, Lucinda komornaként megkeresett. Istenem, Mr. Lastex, ha látott már gyönyörű teremtést, hát akkor ő az volt. Néha még ma is felrémlik előttem karcsú termete, éjfekete haja, ka-

Lesly L. Lastex

---

cér pillantásai... Egyébként ez utóbbi okozta mindkettőnk vesztét. Minden beképzeltség nélkül mondhatom, hogy ma sem vagyok egy rosszképű fickó, de abban az időben még jobban néztem ki. A többit kitalálhatja. Lucindával menthetetlenül egymásba habarodtunk, és... aztán egyik éjszaka bűnbe estünk.

- Kiraboltak egy bankot?

A férfi fájdalmas képpel a plafonra nézett.

- Tudja, Lastex, egyes emberekkel olyan beszélgetni, mint-ha valaki kalapáccsal vernék az ujjunkat. Lehet élvezni, ha téved, de alapjában véve az egész mégis roppant fájdalmas.

- Ezt rám értette? - kérdeztem kissé morcosan, és kibiztosítottam a stukkert. Szerencsére a következő másodpercben a fickó elvigyorodott.

- Ne vegye a lelkére, ezt is apám valamelyik útján tanultam. Egyébként pedig az előbb arra próbáltam célozni, hogy én és Lucinda egymásba habarodtunk, és egy holdvilágos éjszakán lefeküdtünk.

- Ja, hát miért nem így mondta...

- Szerencsére az anyja nem sejtett semmit, így bármikor nyugodtan találkozhattunk. Még apám sem tudott a viszonyunkról, amely napról napra erősebb lett a szokványos kamaszszerelemnél. Aztán eljött a nap, amikor egyszer csak azt vettem észre, hogy csomagolnunk kell, megyünk vissza Angliába. Amikor Lucinda ezt megtudta, borzasztóan elkeseredett. Azt mondta, ha elmegyek, megöli magát. Bár nagyon szerettem, természetesen nem vettem komolyan. Aztán... két nappal az indulás előtt eltűnt. Mivel ő volt a ház úrnőjének az öltöztetője, nagy erővel kezdtek utána nyomozni, és néhány óra múlva meg is találták. Az Elvarázsolt Kastélyban bukkantak rá. Akik látták, azt mondják, borzalmas volt. Egy machetével elvágta a saját torkát.

- Jézusom!

- No igen. De ez még nem minden. Mert mit gondol milyen figura tornyosult föléje holtában?

Halvány gőzöm sem volt, ezért hát csöndben maradtam. Charlton azonban nem így tett. Komor pillantást vetett rám és kibökte.

- Egy farkas volt az, Mr. Lastex. Egy istenverte, óriási ordas. Állítólag még akkor is véres volt a pofája, amikor Lucindát már eltemették!

4.

A súlyosan ránk telepedő csöndet csak diszkréten megkor-
duló gyomrom törte meg. A férfi összereszt, és elszakította
pillantását a fapadló erezetétől.

- A lány hagyott nekem egy levelet, ám arra szerintem nem
gondolt, hogy azt azonnal lefoglalja majd a rendőrség, mint bi-
zonyítékot. Így szerzett tudomást mindenki a viszonyunkról, s
talán mondanom sem kell, hogy innét fogva elszabadult a po-
kol. Bár mindenki tudta, hogy vétlen vagyok Lucinda halálá-
ban, a felszín alatt mégis engem okoltak. Olyannyira, hogy egy
éjszaka el is raboltak!

- Csak nem...?

- Nem, nem várja meg a végét. Szóval az utolsó éjszaka
hirtelen arra riadtam, hogy valami bűzös rongyot nyomnak az
arcomra, s amikor újra kinyitottam a szememet, már egy hűvös
kövön feküdtem. Kezem-lábam megkötözték, s nemsokára
kezdetét vette a szertartás.

- Szertartás?

- Én is csak utólag tudtam meg, hogy az volt. Először csak
doboltak, aztán elnyiszálták fölöttem valami szerencsétlenül
kotkodácsoló szárnyas nyakát, amelyik utolsó rémületében
még le is szart... Aztán egy bárányt fektettek a mellemre, és azt
szúrták szíven. Mit mondjak, nem volt egy felemelő érzés, hisz
ekkor már úsztam a vérben. Utána jött még egy fekete kutya,
egy disznó, néhány kígyó aszpikban, egy tányérnyi majonézbe
fórgatott élő langusza...

- Ezeket mind leöldösték magán?

- Ahogy mondja. Szerintem bármelyik vegetáriánus klub si-
kerrel alkalmazhatná a módszert elrettentésül. A végén már
komolyan azt hittem, ennél már nem jöhet rosszabb. Sajnos té-
vedtem. A mézárllást követően ugyanis megjelent Lucinda
anyja. Egy óriási kést szorongatott a bal kezében, a másikban
pedig egy tégely volt, amiben különféle füvek füstölögtek.
Gondolhatja, mennyire kikészültem már a látványától is. Egy-
folytában egy számomra érthetetlen szöveget rikácsolt, s a kés-
sel hadonászva állandóan a képembe fújta a füstöt. Egy idő
után persze kiderült, hogy nem véletlenül. Bármennyire is ré-
mült voltam, éreztem, hogy elbódulok. Majd egyszer csak
megjelent előttem Lucinda.

- Atyavilág...

Lesly L. Lastex

- Persze, ez már nem az az aranyos kislány volt, akit megismertem. Az ujjai karmokká görbültek, és az arcában csak a szeme fehérje világított. Amikor beszélni kezdett, a szavai is olyan üresen kongtak, mint a koporsó fedelére szórt pléhbögrék. Azt mondta, ezzel a szertartással most már mindörökre összetartozunk, s hogy ezt soha ne felejtsem el, rontást is bocsát rám. Azzal megátkozott, hogy ahová én beteszem a lábam, ott mindenkinek meg kell halnia.

- Nehéz ezt elhinni...

- Pedig igaz. Nemsokára teljesen elveszítettem az eszméletemet, s reggel tértem csak magamhoz, a saját ágyamban. Nyoma sem volt rajtam vérnek vagy más effajta ocsmányságnak. Ezért aztán a szüleimnek nem is mertem szólni, s az igazat megvallva ebéd után már magam is hajlottam rá, hogy ami történt, nem volt több egy különösen rossz rémálomnál. Csak apámnak tűnt fel, hogy miközben a bőröndjeinket pakoljuk, a környékbeliek a megszokott gyilkos pillantások helyett inkább szánakozva méregetnek. Am ő sem törte sokat a fejét, inkább azzal magyarázta a dolgot, hogy a bennszülöttek valószínűleg belátták, felesleges gyűlölködniük, amikor végre elutazunk.

Így is történt, s talán mint afféle kamasz, el is felejtettem volna az egészet, ha másfél hónap múlva nem következik be az első tragédia. Apám épp Dél-Afrikában dolgozott, a johannesburgi állatkert kígyóházának az építését felügyelte. Az ő tehetségéhez képest ez szimpla rutinmunkának számított, annyi újtással, hogy a padlót üvegtáblákból rakták ki, s ez alá sűrű sövényből kialakított labirintust tervezett. Így látogatók sohasem tudhatták, hogy mikor bukkan fel a lábuk alatt egy-egy mérges kígyó - persze szigorúan az üveglap alatt. Az utolsó este apám a szokásosnál előbb hazaküldte a munkásokat, s ezen nem is csodálkozott senki, mivel mindenki tudta, hogy az átadás előtt szeret személyesen még egyszer mindent végignézni. Amikor azonban még hajnalban sem jött haza, baljós érzés kerített hatalmába minket, s riasztottuk a rendőrséget. Ők azonnal az állatkertbe mentek és... szóval megtalálták...

- Szívroham?

- Sokkal rosszabb... egy óriáskígyó. A vizsgálatnak a mai napig sem sikerült kiderítenie, miképp került a kiéhezett hüllő a befejezés előtt álló süllyesztett terráriumba. Amikor a rendőrök rábukkantak, már békésen szundikált. Csak... szóval, a hasa...

A Dérfarkas bossúja

- Jézusom...

- Miután ki... kioperálták apámat, anyámmal úgy döntötünk, hogy hajóval hazavitetjük a holttestét. Én repülőre ültem, hogy otthon mindent el tudjak intézni, de alighogy leszállt velem a gép, nemsokára már érkezett a következő borzasztó hír: a hajó elsüllyedt, mindenki odaveszett. Természetesen a család költségére azonnal búvárokat fogadtam, hogy legalább a vég-tisztességet meg tudjam adni a szüleimnek. Nos, nem bukkantak rájuk. Viszont az első héten három békaembert felzabáltak a cápák, kettő pedig beszorult a roncsba és megfulladt. S ezzel még nincs vége. Később az ottani halászok ugyanis megesküdték, hogy soha annyi gyomorfekélyes cápa nem dobta fel az uszonyát olyan rövid időn belül, mint akkor... Nem folytatom... A jamaicai átok minden kétséget kizáróan megfogant. Azóta bárhová megyek, fejfák jelzik utamat. Nemrégiben felkerestem egy híres varázslót a Sohóban, aki bár sok jóval nem kecsegtett, annyit azért elárult, hogy ez a fajta varázs csak egyféle-képpen működik. Kell valaki, aki állandóan az elvarázsolt személy közelében van, s állandóan aktiválja a rontást.

- Arra gondol, hogy valaki követi?

Charlton széttárta a karját.

- Mi másra? Ha Lucinda anyja, az a banya azt akarja, hogy beteljesedjék rajtam a végzet, olyasvalakit kell láthatatlanul a nyakamra ültetnie, aki nem hagyja, hogy az átok akár csak egy másodpercre is gyengüljön.

Most rajtam volt a sor, hogy vállat vonjak.

- Ebben az esetben nagyon egyszerű a dolog. Meg kell figyelnie, ki az, aki mindenhová követi, aztán az alkalmas pillanatban megragad egy szívlapátot, bevárja valamelyik sötét síkátorban...

- Eh, azt hiszi, nekem ez már nem jutott eszembe? - legyintett a férfi. - A baj az, hogy az ügy nem ilyen egyszerű. Ezek a jamaicai fickók ugyanis nemcsak arra képesek, hogy valakit elvarázsoljanak, hanem ha úgy hozza a szükség, az alakjukat is úgy változtatják, mint én vagy maga az alsóneműmet.

- Elnézést, de... én a maga alsóneműjét nem...

- Eh, nem is erről van szó... A lényeg, hogy soha nem lehet tudni, kinek a képében jelennek meg! Ha észre is venném őket, mire észbe kapok, már huss...! Köd előttük, köd utánuk, felszívódnak!

Lesly L. Lastex

Közelebb húztam a hamutartót, és a pereméhez ütöttem a pipámat.

- Ez valóban roppant szomorú történet, Mr. Charlton, de egyvalamit áruljon el. Miért mondta el mindezt épp nekem?

A nyurga fickó itt-ott lehorzsolt arcán mintha árnyék suhant volna át.

- Mert az az érzésem, hogy a mostani halálesetek is miattam vannak! Értse meg, felelős vagyok ezeknek az embereknek a haláláért, és szükségem van egy szövetségesre, hogy véget vethessek az egésznek.

- Ha jól értem a szavait, erre a szerepre szemelt ki engem.

- Igen... mert hát bizonyos szempontból, hogy is mondjam... Maga is benne van.

Zavartan elhallgatott, nekem pedig mintha a Big Bent kongtának volna meg a fejemben. Olyan gyorsan pattantam fel, hogy pislogni sem maradt ideje.

- Mit mondott, ember? Miben vagyok én benne?

- Hát... ebben a vudu izében, na...

Nem tehettem róla, valami bekattant. Elkaptam a grabancát, és úgy megráztam, mint egy felmondási idejét töltő takarítónő.

- Beszéljen már, az istenit magának! Mibe rángatott bele?

- Khrrmm... grrrhhh...

- Nem tudna érthetőbben beszélni?

- Attrr... a tor... kom... ha... elengedné...

Lazítottam egy csöppet a szorításon, de csak épp annyira, hogy visszatérjen az élet az arcába. Ennek ellenére a pirulása csak nem akart elmúlni.

- Én... Mr. Lastex... követtem magát.

- Hová?

- Minden... hová - amennyire mutatóujjam megengedte, szégyenlősen lehajtotta a fejét. - Ide is.

- De hát miért?

- Hogy kigyógyítson. A varázsló mondta, hogy maga... nagyon jó.

- A varázsló?

- Akiről az előbb meséltem. A Sohóból. Belenézett a gömbjébe és... azt mondta, hogy van egy ember... aki ugyanúgy vonzza a bajt, mint én... Csak ő... varázslat nélkül.

- És ő az én nevemet mondta?

- Ig... igen.

Elengedtem a torkát, és visszarogytam az ágyra.

A Dérfarkas bossúja

- És maga elhitte? Hiszen semmi közöm a fekete mágiához! Annak idején még az alapfokot jelentő barna árnyalatú tanfolyamot sem fejeztem be...

- Nem is erről van szó. A varázsló azt mondta, elég, ha a maga közelében vagyok.

- De hát miért?

- Roppant egyszerű - simogatta meg a nyakát Charlton. - A mágus szerint az én rontásomat csak az tudja összezavarni, ha egy hozzám hasonló zűrös fickó közelébe férkőzöm. Akkor ugyanis a két különböző erősségű erőtér összekeveredik, és ha egy kis szerencsém van, mindkét örvény elveszíti a gazdáját.

Nem tehetek róla, de egy darabig csak hápogtam, mint a partra vetett hal.

- Eszerint... ha jól értem a szavait, én most egy afféle démonikus madárijesztő szerepét töltöm be? Szellemradar-zavaró meg ilyesmi?

- Hát... tulajdonképpen igen.

- S ezt miért csak most mondja? Azaz hogy...

- Miért nem szóltam már akkor, amikor odalent összefutottunk? - fejezte be helyettem. - Nos, azt hiszem a válasz egyszerű. Az étteremben túl sokan voltak, én pedig bíztam benne, hogy talán nem is lesz szükség erre a vallomásra.

- Most azonban mégis itt van.

- Igen, mert... szóval félek, hogy mi ketten... elszabadítottunk valami olyasmit, amiből még nem tudni, mi fog kisülni.

- A Dérfarkásra gondol?

- Például.

Bármennyire is háborgott a lelkem, erőt vettem magamon, és nyugtatólag megveregettem a karját.

- Nézze, Mr. Charlton... A Fagyos Démon felbukkanása miatt felesleges marcangolnia magát. Hiszen ön is hallotta: a fogadós aranyhörcsögét már akkor hidegre vágta, amikor mi még itt sem voltunk. Ergo: akármi is gyilkolás, nem hiszem, hogy a kettőnk... khmm... negatív erőtere keltette volna életre.

Amióta elmondta a történetét, először láttam megcsillanni a szemében valami reményféleséget.

- Gondolja, hogy tényleg semmi közünk hozzá? Hogy... csak véletlen...

Olyan jószágosan bólogattam, mintha a Mikulás világegyetében hozzám járt volna tanulni.

Lesly L. Lastex

- Meg vagyok róla győződve. Sőt még azt sem tartom elképzelhetetlennek, hogy ha túléljük ezt az egészet, a maga varázslójának lesz igaza. Lehet, hogy ezek a tekervényes izé... erőterek valóban összegubancolódnak, s maga gyógyult emberként távozik.

- Ezt komolyan mondja?

- A lehető legkomolyabban.

- De ugye megígéri, hogy nyitva tartja a szemét, és ha valaki a közelemben különféle gyanús hókuszpókuszokat csinál, hát...

- Lecsapom, mint a taxiórát - biztosítottam mosolyogva. - Most pedig menjen, és koncentráljon az erőtereire!

Charlton felugrott, megragadta a kezemet, boldogan megrázta, aztán hirtelen visszarogyott a székre. Mikor újra a szemembe nézett, már ismét olyan volt a pillantása, mint akit csak néhány lépés választ el a bitófától.

- Nem... nem megy, Mr. Lastex!

- Mi? A gyógyulás?

- Igen... Azt hiszem, mégiscsak nekem van igazam! Ez az egész az én lelkemen szárad...

Sóhajtottam egy nagyot, ahogy az már a nehéz eseteknél szokás.

- Nézze... ha csak egy pirinyó összefüggést is látnék a halálesetek és a maga problémája között, azt mondanám, igaza van. De amíg csak egy legendát ismerünk, és ráadásul még a hullák sincsenek meg, azt hiszem felesleges aggódni...

A fickó felcsuklott és rám emelte tört fényű tekintetét.

- Téved, Mr. Lastex. Az egyik hulla... megvan. Ott fekszik a... hűtőszekrényemben!

5.

Áldottam a szerencsém, hogy csak egy apró borotválkozótükör van a közelben, és az is a fürdőszobában található, ugyanis ezekben a pillanatokban eléggé bamba képet vághatunk. Azután már csak arra emlékszem, hogy mindketten felpatantunk, és csupán Charlton hűtőszekrénye előtt bocsátottuk ki fékezőernyőinket.

- Ez az? - kérdeztem az egykedvűen brummogó masinára bölkve. A férfi összeszorított szájjal bólogatott, mintha attól

A Dérfarkas bosszúja

---

tartott volna, hogy a gépezet a legkisebb zajra is megriad és elszalad. Előhúztam a stukkerem és intettem, hogy lépjen hátra.

- Jöjjön ki onnét! - kiáltottam a fehéren csillogó ajtóra célozva, majd a megrökönyödött Charltonnak címezve halkán hozzátettem. - Ezeknél a hulláknál sosem lehet tudni...

Felszólításom eredménytelen maradt. Bármennyire is keményen markoltam a Smith and Wessont, a hűtőgépben lapuló illető hidegvér tekintetében felvette velem a versenyt. Ami persze, tegyük gyorsan hozzá, a körülményekhez képest nem is volt olyan nagy csoda.

Ötpercnyi farkasszemezés után úgy döntöttem, véget vetek a játszmának. Óvatosan a fal mellé oldalaztam, és egy jól irányzott rúgással kinyitottam az ajtót.

A következő másodpercben már átkoztam elhamarkodottságomat. Borzongató hűvösség és szinte már elviselhetetlen bűz csapott az arcunkba, amitől határozottan az az érzésem támadt, mintha a legkeményebb harlemi fickó vágott volna gyomorszájon. Szemem sarkából láttam, hogy Charlton is az arca elé kapta a kezét.

- Jézusom...

Sebtében előrángattam egy zsebkendőt, és az orromra szorítva megközelítettem a hűtőt. Borzalmas látvány tárult elém.

- Az ablak, Charlton! Nyissa ki az ablakot!

Rohanva teljesítette a kérést. Amikor az első hideg léghullám elárasztotta a szobát, gyorsan a büzlő polc felé nyúltam, és iszonyú tartalmát kihajítottam a hóra. Utána hátrébb támolgyogtam és mélyet szippantottam a tisztuló levegőből.

- Most már... becsukhatja.

Charlton falfehér arccal támolgyogott felém.

- Én nem... nem értem...

Csak egy pillantást vettem az üres hűtőre, és berúgtam az ajtaját.

- Akkor mit mondjak én? Ember! Hiszen kis híján megfuladtunk!

Mintha csak üzeni akart volna, a hóba kidobott olajshalkonzervén gúnyosan megcsillant a napsugár.

6.

Lesly L. Lastex

Eltettem a stukkert, Charlton pedig lerogyott a legközelebbi fotelbe.

- Nem értem... Az előbb még itt volt...

- Nem lehet, hogy csak túlságosan megerőltette a képzeletét?

Csak egy másodpercig nézett rám, de ezalatt a düh legkülfőlfőbb színű szikráit véltem felfedezni a tekintetében.

- Arra gondol netán, hogy begolyóztam?

- Szó sincs róla - fújtam azonnal visszavonulót. - Talán csak... vizionált. Ez a több napos hering a legerősebb hallucinogéneket is kenterbe verné.

- Higgye el, amikor átmentem magához, még nyoma sem volt halnak a hűtőmben!

- Hanem egy hullát hagyott itt...

- Úgy van! Egy összegyömösölt, ámde még friss állapotban lévő emberi tetem lapult a hűtőszekrényben! Reggel vettem észre, amikor felébredtem. Utána azonnal átrohantam magához. Ezalatt nem sétálhatott el csak úgy!

Szelíden emlékeztettem rá, hogy figyelembe véve a holttest felbukkanását, ez a lehetőség sem zárható ki. Charlton a tenyerébe temette az arcát.

- Higgyen nekem, Mr. Lastex... itt volt! Esküszöm magának, hogy itt kell lennie valahol!

- Hát persze! - bólogattam nyájasan. - Talán éppen a ruhászekrénybe bújt. Csak ki kell nyitni, és máris...

Nem folytathattam, mert ahogy kitártam a kérdéses bútor ajtaját, valami ellenállhatatlanul leverte a lábamról. Kétségbeesetten a stukkertem után kaptam, ám azt az ismeretlen támadó egyszerűen kiütötte a kezemből. Charlton eszelősen felsikoltott, én pedig mentve a menthetőt, begurultam az ágy alá.

Csak jó fél perc múltán kukucskáltam elő ismét. A legelső, amit megpillantottam, a függöny volt. Egyfolytában remegett és a szoba lakójának hangján néha hideglelősen felcsuklott. Egyébként csend honolt, amit az alaposabb terepszemle után nem is csodáltam.

Néhány lépésnyire az ágytól ugyanis egy régi ismerőst üdvözölhettem. Miután felfedeztem, komótosan megszabadítottam ruhámat az alattomosan belekapaszkodó rugóktól, és kigurultam a szőnyegre. Feltápászkodtam, majd határozottan az ablakhoz léptem, és félrerántottam a vacogó drapériát.

- Hé, ember, ne féljen! Jó barát van körünkben!

A Dérfarkas bossúja

S hogy bizonyítsam állításom igazát, egy ügyes mozdulattal felkaptam a stukkert a békésen lebegő Bongyoro láma melléről.

7.

Mielőtt bármit is tehettem volna, Charlton artikulálatlanul felordított, és rám vetette magát. Kivédeni már nem tudtam a támadást, de a könyökömet sikerült az oldalába csempésznem, minek következtében egy ideig levegő után kapkodott.

- A pisztoly... - lihegte. - Adja ide! Végezni akarok magammal! Ó, az a rohadt jamaicai banya... Csinálhatok bármit, fog az átok. Hát élet az ilyen? Engedjen... hagyjon meghalni!

Mivel féltő volt, hogy teljesen hatalmába keríti a pánik, kénytelen voltam ráfogni a stukkert. Ettől aztán egy picit meg-hökkent.

- Hé... mi a fenét csinál?

- Látja: teljesítem a kérését.

- Ööö... nem lehetne, hogy esetleg én...

- Ki van zárva. Ez a fegyver roppant kényes jószág, még kárt tenne benne. Nem, lássa be, túl nagy a felelősség. Ezen felül pedig ha meghal, ki fizeti meg a káromat?

Az érvelés láthatóan gondolkodóba ejtette, s amikor újra megszólalt, már tudtam, hogy elértem a célomat.

- Izé... tudja mit? Egyelőre hagyjuk a dolgot. Egy öngyilkosság mégiscsak személyes ügy, nemdebar?

- Bizony... - bólogattam.

- Na nem mintha nem bíznék magában, de hát akkor az már mindenképp csak gyilkosságnak minősülne. Én pedig nem venném a lelkemre, ha később ebből bármilyen gondja származnék. Elvégre ez csak a saját problémám, amibe nincs jogom senkit belekeverni, nem? Arról már nem is szólva, hogy az ilyesmit mégiscsak illik az embernek önállóan elintéznie.

- Teljesen egyetértek, már az óvodában is ezt tanítják - helyeseltem, és zsebre vágtam a pisztolyt. Charlton gyanakodva pislogott.

- Nem akarok köztöködni, de maga egyáltalán nem látszik meglepettnak. Az előbb pedig mintha azt mondta volna, hogy ez a fickó a barátja...

- No, ez enyhe túlzás. Egyszer már eltemettem.

Lesly L. Lastex

- El... hukk... temette...
- Na nem igazából, csak némi havat hánytam rá egy másik lámával.
- Lám... lámá...
- Ez az ember ugyanis egy tibeti láma. Vagyis már csak volt. Na nézze...
- Nagy vonalakban elmeséltem neki Öngyömböngyömmel történt találkozásomat, kivéve a Mani-kő legendáját, amiről bizonyos megfontolásból mélyen hallgattam. Amikor befejeztem, Charlton a fejéhez kapott.
- Hát én megőrülök! Azt akarja mondani, hogy odakint még egy ugyanilyen fickó rohangál, mint ez itt?
- Nos, azt túlzás lenne állítani, hogy rohangál, de a lényegyet tekintve valóban ez a helyzet...
- És nem... nem lehet, hogy esetleg ő...
- A tibeti szerzetesek roppant békés népség - ráztam meg a fejem. - Nézze meg ennek is a lábbelijét! Ugy készítették, hogy még véletlenül se tudjon vele semmit sem agyontaposni.
- Attól, hogy szereti a bogarakat, még gyilkolászhat... Jézus! - ugrott hátra. - Hiszen ez lebeg!
- Persze, mivel meditáció közben ölték meg.
- És ezért... muszáj így csinálnia?
- Valószínűleg nagyon mélyen magába mélyedhetett, amikor a gyilkos lecsapott rá - magyaráztam. - Idő kell neki, amíg oldódik a benne felgyülemlett feszültség.
- Charlton megtörölte a homlokát.
- Tehát a fickót nem itt ölték meg.
- Semmiképp sem.
- Akkor talán... ez nem is annak a banyának a trükkjei közé tartozik?
- Meglehet.
- Viszont valami lehet a dologban, ha egyszer az én hűtőszekrényemben kötött ki.
- Semmi sincs kizárva.
- Akkor van egy ötletem - emelte fel a mutatóujját. - Itt a legjobb alkalom, hogy alkalmazzuk, amit a Sohó-beli pasas mondott.
- A varázslóra gondol meg az erőterekre?
- Pontosan. Szerintem vigyük át magához a hullát!
- Ezúttal rajtam volt a sor meghökkenésben.
- Maga szerint nálam jobb helye lenne?

A Dérfarkas bosszúja

- Eh, nem erről van szó... Hát nem érti? A negatív erők azt akarták, hogy ez a holttest nálam kössön ki. Ha viszont átcipeljük magához, felborul a számításuk! Ráadásul maga is vonzza a bajt, én is... Még az is lehet, hogy megtörténik, amit az a mágus mondott az összegabalyodásról...

Amikor elkezdte, még el akartam hajtani a fenébe, de a végén már olyan könyörgően nézett, hogy nem volt szívem ellentmondani neki. Szótlatlanul lehajoltam hát, és megfogtam a néhai Bongyoró láma lábát. Charlton ugyanezt tette a vállával.

- A fenébe, ez meg se moccan...

- Hát persze! - csaptam a homlokomra. - Hiszen még levitál?

- Mivitál?

- Lebeg! Fügőlegesen hiába is próbálkoznánk vele, köti a meditáció ereje. Vízszintesen viszont - böktem meg gyengén - siklik, mint az álom.

- Hát akkor rajta! - tárta ki a szoba ajtaját Charlton.

- Indulhat a hullarali!

Kábé félúton járhattunk a folyosón, amikor a lépcsőfeljárónál felbukkant Mlnar. Kinyitottuk a szánkat, de magyarázkodni már nem maradt időnk.

Fogadósunk rutinos róka módjára ájult el.

8.

Miután begyömöszöltük Bongyoró lámát a hűtőszekrényembe, és néhány kancsó vízzel felmostuk Mlnart, elérkezettnek láttam az időt, hogy leballagjak az étterembe. A fogadós úgy botorkált utánam, mint akit felhúztak.

- Semmi oka nincs a pánikra - biztattam. - Azt az embert még éjszaka ölték meg a hegyekben. Nem is volt idevalósi!

- Akkor mit... keresett maguknál?

- Valaki betette Mr. Charlton hűtőszekrényébe.

- Ő az előbb csak szekrényt mondott.

- Igen, mert amíg átjött hozzám, a holttest átkerült oda. A fenébe is, hát világos, nem?

- Mint a vakablak - sóhajtott. - Jobb helyeken italokat készítenek a vendégek szobájába... Itt meg hullát... Jézusom, ha ezt a Národná Obrodá megírja!

Lesly L. Lastex

Letörtén a konyhába cammogott, én pedig odaballagtam az egyetlen foglalt asztalhoz. Igaz, ezt legalább húszan ülték körül a legtökéletesebb komorsággal.

- Jó reggelt, részvétem... - biccentettem a főhelyen gubbasztó Miss Houdubeknek. - Szabad...?

- Most... nem táncolnék, ha lehet - nézett rám kisírt szemekkel. Megköszörültem a torkom, és az egyik székre ültem.

Kétpercnyi kínos hallgatás következett, amit végül a kikapcsolódó Mlnar szakított meg. Egy jókora tálcát egyensúlyozott, rajta néhány kancsó tejjel és valami olyasmivel, ami első látásra papagájeledelnek látszott.

- Itt a reggeli - morogta. A rajkók többségének felcsillant a szeme, de amint szemmagasságba került az étel, azonnal lelohadt a lelkesedésük.

- Mi a fene ez? - szagoltam én is bele. - Csak nem lesöpörte a padlást?

- A legjobb müzli, ami a környéken kapható - húzta fel az orrát. - Egyébként pedig csak ezt találtam a kamrában. Ezen kívül mindent elvitt az a... szóval a dög.

- Gondolom, a Dérfarkasra céloz.

- Naná, majd a Mikulásra. A tejből hagyjanak a többieknek is, mert már így is sérvet kapott a kecske. Na jó étvágyat.

Miután negyvennégy szemközt hagyott minket, öntöttem a lánynak egy pohárral, de ő eltolta magától.

- Nem... most nem tudnék enni. Amióta megtudtam, hogy Roman...

- Régen ismerte?

- Ez lett volna az első közös utunk. Előtte két évig egy másik sofőrrel utaztunk.

Volt valami a hangjában, ami határozottan nem tetszett.

- Akkor miért nem vele jöttek most is?

- Mert... meghalt.

- Hogyan?

- Kissé már gyengén látott, és egy alaklommal szembefordult a forgalommal.

- Részvétem.

- Köszönöm. Egyébként nem lett volna semmi baj, ha nem gyalog teszi.

- Ezek szerint nem is ismerte igazából Romant?

- Két napja mutatták be nekünk. A gyerekek azonnal megszerették, mert olyan jóízűen tudott nevetni...

A Dérfarkas bossúja

Körbenéztem és azt láttam, hogy a tányérok fölé hajló rajkók némelyikének a "jóízú" szóra valóban könnybe lábadt a szeme.

- Hol van a többi gyerek?

- A szobájukban. Rettenetesen félnek. Még szerencse, hogy Pipiske azért még tartja bennük a lelket.

Az egyik nagyobb rajkó, mintha csak mágnes vonzotta volna, azonnal Miss Houdubek nyakában termett.

- Ó az... - sóhajtotta a lány. - A társaság vezéregyénisége. Ha hallaná, milyen szépen tudják játszani a Pacsirtát!

Felvillantottam egy udvarias mosolyt, és barátságosan Pipiske felé intetem, ám ő dacosan összeszorította ajkait. Rövid megfontolás után úgy döntöttem, a rajkókkal való közvetlenebb ismerkedést inkább későbbre halasztom.

- Ugye nagy veszélyben vagyunk?

Olyan váratlanul ért a kérdés, hogy nem voltam képes színeszkedni, csak bólintottam. Miss Houdubek megborzongott.

- Gondoltam. Tudja... a hangok miatt.

- Hangok? Miféle hangok?

- Hááát... amik a vécéből jönnek. Jaj, Pipiske, szállj már le a nyakamból!

Ezúttal nem törődtem a rakoncátlankodó Pipiskével, mivel hirtelen úgy éreztem, mintha madárpókot kanalaznék müzli helyett.

- Azt mondta, hangokat hallott a vécéből?

- Nem is akármilyeneket! Az egész hajnalban kezdődött, amikor már épp elszundítottunk volna. Ekkor már eléggé fáradt voltam, mert előtte sokat sírtam, és... szóval amikor már kis híján leragadt a szemem, akkor hirtelen meghallottam!

- A hangot a vécéből?

- Aha. Pontosan onnét jött.

- Nem lehet, hogy a társulatból maradt bent valaki a... hmm... mellékhelyiségben?

- Először én is erre gondoltam, Mr. Lastex, de amikor oda mentem, hogy megnyugtassam az illetőt, azt kellett látnom, hogy odabent nincs senki! Csak a kefe, a guriga papír, a lánc meg a csésze. Ez utóbbiból jött a hang.

- Milyen hang volt? Félelmetes? Hörgött?

Miss Houdubek hátrarázta barna haját, és furcsa pillantást vetett rám

Lesly L. Lastex

- Nos... az igazat megvallva egyáltalán nem volt benne semmi borzasztó. Persze ha azt a megrázkódtatást leszámítjuk, hogy az ember még a feneké alól is hallja. Egyébként tiszta, érthető emberi beszéd volt.

- Vissza is tudná idézni?

- Nem... nem hinném. Tudja, vannak bizonyos szövegek, amiket hiába ért az ember, visszamondani már nem tudná őket. Ez is ilyen volt.

- Idegen nyelv?

- Nem. Matematika.

Kis híján felugrottam, ami ellen az alattam lapuló szék felháborodott recsegéssel reagált. Ennek ellenére nem törődtem vele, hanem még inkább előrehajoltam.

- Matematika? Jól értettem?

- Aha. Olyasmi, mint például ánégyzet meg bénégyzet egyenlő cénégyzet osztva logaritmus négyzetgyök kettő... Jézusom, ugye ennek semmi köze nincs a gyilkosságokhoz?

Nem tudtam rá válaszolni.

9.

Amíg Miss Houdubek megpróbálta magáról lefejtetni Pipis-két, elővettem a pipámat, és pókerarccal tömködni kezdtem. Közben agyamban pánikszerű gyorsasággal vágattak a gondolatok, ám bárhogy is igyekeztem rendet tenni köztük, valahogy mindig vakvágányra futottam. Végül oda lyukadtam ki, hogy bármennyire is sajnálom, fel kell tennem a legfontosabb kérdést.

- Hallott már a Dérfarkasról?

A lány elfehéredett.

- Ezek szerint... maga tudja.

- Nem. Azaz... mit kéne tudnom?

- Ó, nem is tudom hol kezdjem... Tulajdonképpen mindennek az a nyomorult verseny az oka!

Mintha megbillent volna velem a szék, ahogy megint ingoványos talajra tévedtem.

- Úszás vagy futás? - kérdeztem óvatosan. Miss Houdubek megcsóválta a fejét, s úgy nézett rám, mint az a fickó, akinek az asztalánál a Church Street-i McDolnad's-ban kicsomagoltam egy gyönyörű nilusi skorpiót.

A Dérfarkas bossúja

- Természetesen hegedűversenyről beszélek. Bárcsak soha ne jutott volna eszembe megírni!

- Ha jól értem, ön írt egy zeneművet?

- Hát, nem valami nagy szám, de úgy gondoltam, első próbálkozásnak megteszi. Aztán... egy gyenge pillanatomban megmutattam a gyerekeknek is, és ők egyszerűen belebolondultak. Attól fogva csak azért nyúztak, hogy egyszer nyilvánosan is eljátszhassák. Most... ezen az úton lett volna az ősbemutatója.

- Gratulálok.

- Nincs miért. Mától kezdve, ha meghallom, hogy valaki csak egy hangot is eljátszik belőle, annak saját kezűleg tekerem ki a nyakát!

- Az isten szerelmére, miért? A nagy zeneszerzőknek sem sikerült azonnal remekművet alkotniuk, ezért talán még nem kellene...

A lány hóna alá kapta Pipiskét, s miközben felállt, olyan kétségbeesett pillantást vetett rám, mintha nem is a társulat szobájába, hanem egyenesen a máglyára készülne menni.

- A címe miatt, Mr. Lastex. Maga nem tudja, milyen nevet adtam annak az átkozott zeneműnek.

- Gondolom, most elárulja.

- Nem lesz tőle boldogabb, azt garantálom. De... talán ha ezt túléljük, egyszer mégis eljátszhatjuk önnek. Még az is kiderülhet, hogy normális körülmények között egészen élvezhető mű.

Azzal odahajolt a fülemhez, belesúgott egy szót, majd sarkon fordult és rajkóstul elviharzott. Döbbenet néztem utána. A hegedűverseny címe, mint valami különösen makacs tollpíhe, még mindig a hallójárataimat bizsergette.

Farkastánc.

10.

A pult fölött lógó óra épp tízet ütött, amikor halk pisszegést hallottam. Először nem is figyeltem fel rá, mivel azt hittem, hogy a Radovan által kivégzett kanári adja a hangot, ám kisérvártatva rá kellett jönnöm, hogy Mlnar az. A konyha ajtajában állt, és úgy integetett a karjaival, hogy azzal akár egy kisebb-fajta szélmalmost is helyettesíthetett volna. Körülnéztem, de

Lesly L. Lastex

---

semmi okot nem láttam az óvatoskodásra. Ennek ellenére a fogadós jelbeszédének engedelmeskedve lábujjhegyen lopóztam az ajtóig.

- Csakhogy befejezte, Mr. Lastex - törölte meg a homlokát.
- Nagy baj van.

- Mi történt? Csak nem sztrájkol a kecske?

- Rosszabb. Ismét tele van a hűtőkamra.

- Hát ez nagyszerű! - csaptam a vállára. - Ezek szerint vége a böjtnek, jöhetnek a sonkás omlettek tejszínhabos kakaóval, utána egy kis foszlós kalács, végül pedig valami...

- Nem - rázta meg a fejét a fogadós, és úgy nézett rám, mint egy szomorú spániel. - A dolog sajnos nem ilyen egyszerű.

- Sebaj, akkor lemondok a kalácsról. Majd csak találunk helyette valami mást!

- Félreértett Mr. Lastex. A hűtőkamra nem étellel van tele.

- Nem? - hökkentem meg. - Akkor mivel?

Mlnar olyan elmélyülten kezdte vizsgálni a cipője orrát, mintha még sohasem látta volna.

- Izé... hmm... hullával. Mózsi visszajött!

11.

Akkor sem lepődtem volna meg jobban, ha a következő pillanatban ránk szakad a mennyezet. Úgy álltunk ott, mint akik sóbálvánnyá változtak, s talán így is telik el a délelőtt hátralévő része, ha komor szoborparkunkba nem vágat be Malicka doktor.

- Nos, hogy vagyunk, hogy vagyunk? - paskolta meg Mlnar arcát. - Ugye tudja, hogy nincs valami jó színben? Több testmozgásra lenne szüksége!

- Attól tartok, máris teljesülhet ez a kívánsága - mondtam gondterhelten. A doki felkapta a fejét.

- Csak nem egy újabb hulla?

- Ami azt illeti, nem...

- Hála Istennek. A mai éjszaka után már kezdtem rémeket látni - összedörzsölte a ezért és körülnézett. - Akkor talán be is kaphatnék valamit. Ez az izé itt a reggeli?

A Dérfarkas bosszúja

Mivel egyikünk sem válaszolt, ledobta magát az első szék-
re, és pusztítani kezdte a müzlit. Már a második adagot nyomta
le a torkán, amikor feltűnt neki, hogy egyikünk sem moccan.

- Hé, mi a fene ütött magukba? Csendkirályt játszanak,
vagy mi?

Mlnar hangja úgy csikordult, mint az olajozatlan fogaske-
rék.

- Mózsi visszajött.

Malicka elképedve tette le a kanalát.

- Hogy... hogy érti azt, hogy visszajött! A saját lábán?

- Nem. Csak hát... most épp a hűtőkamrában dekkol.

Ugyanott, ahonnan az éjszaka felszívódott.

- Egyedül jött?

- Ha arra gondol, szerencsére nem hozott magával társasá-
got. - A fogadós kesernyés fintort vágott. - Sőt ahogy észrevet-
tem, konfetti meg lampion se volt nála. Lehet, hogy maga sze-
rint elég snassz dolog így visszatérni, de ne felejtse el, hogy ő
már életében sem volt az a mulató fajta.

- Haha. Roppant vicces ember maga, Mlnar. Legalább
olyan jól tudja, mint én, hogy most speciel az élelmiszerkész-
letre céloztam.

- Ha egy pillantást vet az asztalra, máris megkapja a vá-
laszt.

Malicka kedvetlenül ellökte magától a tányért és felállt.

- A fenébe is, maguk aztán tudják, hogyan vegyék el az
ember étvágyát. Ha megkérhetném, legközelebb csak akkor
szóljanak, ha új hulla van a láthatáron.

- Mindegyiket külön meg akarja majd vizsgálni?

- Túrót! Odaállok föléjük, és harsányan röhögni fogok,
hogy nem én fekszem a helyükön. Addig viszont... - zsebéből
egy injekcióstűt húzott elő. - Ha észreveszem, hogy valaki is
körülottem ólálkodik, ezt kíméletlenül beledöföm. Ne akarják
megtapasztalni, mi van benne!

Egészen addig bámultunk utána, amíg csak a tölgyfa lépcső
végén el nem haltak dühös lépteik.

Lesly L. Lastex

Nincs szomorúbb látvány, mint egy fogadó üres hűtőkamrája. Valószínűleg Mlnar is ezen a véleményen lehetett, mert amikor sarkig tárta az ajtaját, diszkrétan kordult egyet a gyomra. Megvártuk, míg eloszlik a kigomolygó hideg pára, s csak utána kukucskáltunk be. Az elénk táruló látvány hatására csak nyeltem egyet, és gyorsan felülbíráltam előbbi megállapításomat.

Egy fogadó üres kamrájánál is van szomorúbb. Egy hullát rejtő, amúgy üres kamra.

Megvártam, amíg a szemem hozzászokik a benti félhomályhoz, majd odasétáltam a békésen heverő Mózsizhoz. Nagyjából ugyanabban a testhelyzetben hevert, mint ahogy éjjel lefektetük, csak épp azóta eltűnt alóla néhány heti elemózsia.

- Maga szerint mi történhetett?

Mlnar vállat vont.

- Ha engem kérdez, én már egyáltalán nem tudom, mit gondoljak. Lebegő hullák vannak a hűtőszekrényekben, odakint állítólag farkasok szteppelnek, egy vendég eltűnt, egy régi ismerősöm épp most fenyegetett meg mindenkit halálosan, néha egy-egy holttest bújócskázni kezd... Most őszintén: érdemes az embernek ezek után még törnie a fejét?

- Valami gyanús csak feltűnt magának...

- Gyanús?! Hát... nem tudom... Nekem úgy rémlik, hogy azok közül, amiket az előbb mondtam, egyik sem a szokásos program része... De most, hogy említi... Hajnalban valóban történt valami, ami azóta sem hagy nyugodni.

- Éspedig?

- Lehet, hogy csak képzelődtem...

- Attól még elmondhatja.

- Ez igaz... szóval ma hajnalban valami nagyon furcsa dolog történt. Tudja, amikor maguk felmentek a szobáikba, én már nem tudtam elaludni. Egy darabig csak forgolódtam az ágyamban, aztán úgy döntöttem, hogy ha már úgysem jön álom a szememre, hátramegyek az udvarba, és elkapom Maruszja tőgyét.

- Maruszja?

- Ja. A kecském. Szóval felöltöztem, bementem a konyhába kannáért, tudja, a fejéhez, amikor hatalmába kerített egy megérzés. Mintha... valami arra kényszerített volna, hogy kinézzek a kisablakon. Azon, ahonnan épp a pajtára látni. Akkor vettem észre azt a fickót.

A Dérfarkas bossúja

- Miféle fickót? Egy vendéget a fogadóból?
- Hát ez az! Még sohasem láttam. Sárga süvege volt, hosszú bő köpenye, és olyan... lehetetlenül viselkedett!
- Mit ért azon, hogy lehetetlenül?
- Hát... először is beszélt a kecskéhez.
- Talán csak kedveskedni akart neki.
- Erősen kétlem, Mr. Lastex. Különben miért tett volna a fejére egy fülhallgatót?
- Mármint a... kecskének?
- Aha.
- Hirtelen ismét elfogott az ismerős érzés, mintha több emelet magas hullámok tornyosulnának a fejem fölé. Mivel azonban egyelőre nem tudtam tenni ellenük semmit, csak halkán megköszörültem a torkom.
- Ez... roppant figyelemreméltó.
- Én erre egy sokkal rövidebb szót tudnék - legyintett dühösen Mlnar. - Komplet hülve volt az a pasas, nekem elhiheti.
- Utána mit csinált?
- A fülhallgató után?
- Ühüm.
- Semmit, mert rákiabáltam, hogy mi a francot buzerálja azt a szerencsétlen állatot.
- Mire ő?
- A tenyerébe köpködté a fogait.
- Letöröltem a hideg ellenére is kiütözö izzadságot a homlokomról, és a békésen heverö Mózsira pislantottam.
- Szóval műfogsora volt.
- Dehogysis, Mr. Lastex! Azok valódi fogak voltak! Olyan szaporán potyogtak ki a száján, mintha csak magam vágtam volna képen. Megjegyzem, erre minden esélye meg is lett volna. Csak hát a következő pillanatban a hóna alá csapta a fülhallgatót és felszívódott.
- Várjon, várjon... Milyen volt a ruhája?
- Úgy érte a fickónak?
- Hát, ha csak Maruszját is fel nem öltöztette...
- Röhögjön ki, de ezek után már ezen sem csodálkoztam volna. Egyébként a pasasnak nagyorrú csizmája volt és sárga köpenye.
- A süveg alatt kopasz volt?
- A fenébe is, hát persze! - A fogadós gyanakodva végigmért. - Csak nem ismeri...?

Lesly L. Lastex

Mivel a helyzet egyelőre reménytelenül bonyolultnak látszott, úgy döntöttem, nem fedem fel előtte Öngyömböngyöm láma titkát. Ehelyett motyogtam valamit a megérzésekről és kiléptem, a fagyosan szomorú hűtőkamrából.

- Más nem történt?

Mlnar megcsóválta a fejét.

- Maga aztán igazán maximalista, Mr. Lastex...

- Higgye el, minden apróság fontos lehet.

- Hát... tulajdonképpen ördöge van, mert tényleg van itt még valami. Az a három fehér ruhás fickó...

- Tudom, a három "Rettentő"...

- Ha maga mondja... Mindenesetre fél órája még eléggé elgyötörtnek tuntek. Panaszkodtak, hogy nem tudtak rendesen aludni.

- Csak nem találtak ők is egy holttestet?

- Még csak az kéne... Nem. De kapaszkodjon meg: az volt a bajuk, hogy a szobáikból eltűntek a kispárnák.

Eltátottam a számat, s ezt az időt a fogadós arra használta fel, hogy becsapja a hűtőkamra ajtaját. Aztán megtörölte a homlokát, és úgy támaszkodott neki, mintha a pokol összes ördöge dörömbölné a túloldalon.

- Kérhetek valamit, Mr. Lastex?

- Csak tessék.

- Ígérje meg... nagyon szépen kérem... Ha rájön valamire, ugye azonnal elmondja nekem is?! Tudja... amíg Maruszját fejtem, egyre csak az járt a fejemben, hogy van-e egyáltalán ennek az egésznek valami értelme? Néha már úgy érzem, az is nagy szerencse lenne, ha a halálom előtt valaki még elmagyarázná ezt az egész marhaságot...

Bár számos kétség mardosott, biztató mosolyt erőltettem az arcomra, és megveregettem a fogadós vállát.

- Fel a fejjel Mlnar! Még az is elképzelhető, hogy a maga kispárnái akadnak meg a Dérfarkas torkán!

13.

A Dérfarkas bossúja

Az emeletre vezető lépcső fordulójánál jártam, amikor az egyik sarokban váratlanul sötét alakba ütköztem. Hördült egyet, én pedig az elmúlt éjszaka kedvezőtlen tapasztalatait hasznosítva nem haboztam sokáig: azonnal útjára indítottam addig korlátot markolászó jobbomat. Sajnos az ütés egy picit elcsúszott, így a következőt már én kaptam. Aztán csak ültünk a hosszú szőnyegen, és kissé bamba képpel bámultuk a másik öklét.

- A francba... - motyogta kis idő elteltével a lord. - Maga az? Mintha hajnalban már találkoztunk volna...

- Lastex a nevem - segítettem neki az emlékek felidézésében. - Lesly L. Lastex.

- Ah! Szóval honfitárs - sóhajtotta és kezet nyújtott. - George Lamenthal vagyok, ha még emlékszik. Meg kell mondom, magának aztán átkozottul jók a reflexei. Úgy érzem magam, mint akit letaglóztak.

- No azért maga sem panaszkodhat - bókoltam, miközben egymásba kapaszkodva feltápászkodtunk. - Az első pillanatban azt hittem, hogy a balhorga a hét démoncsapás közül az egyik.

A férfi elvigyorodott, és köntöse orrába törölte vérző orrát.

- Az igazság az, hogy régebben még jobban ment. Tudja, valamikor versenyszerűen bokszoltam. No de azt hiszem, ez valószínűleg magát nem érdekli. Inkább azt mondja meg, hol találom azt a kimondhatatlan nevű fickót. Tudja, akié a fogadó.

- Mlnart?

- Azt, azt.

Csendet parancsolóan feltartottam az ujjamat, és fülelni kezdtem. Valahonnét messziről olyasféle nyögések és szuszogások hallatszottak, amelyek hallatán bármely derék egyházi pokoltanyának nyilvánította volna a Havasi Kopárt.

- Nos, ha jól hallom, fogadósunk épp a kecskéjét feji.

A lord arcán őszinte döbbenet tükröződött.

- Sohasem gondoltam volna, hogy ez ilyen szörnyű hangokkal jár.

- Nos, igazság szerint nem is. De ha két órán belül negyedszerre csinálják, akkor már igen.

- Öö... ebben az esetben azt hiszem, mégsem fogom vendéglátónkat zavarni. Úgyis csak azt szerettem volna megkérdezni, mikor lesz kész a reggeli. Tudja, Agathát kissé megvi-

Lesly L. Lastex

---

selték az elmúlt néhány óra eseményei, és arra gondoltam, hogy felviszem neki az adagját.

- Nem akarom elkészeríteni, de az az érzésem, hogy arra még egy picit várniuk kell.

- Körülbelül mennyi ideig?

Az órámra pislantottam, majd a biztonság kedvéért a levegőbe is beleszagoltam.

- Kábé amíg a kecske ordít.

Sir Lamenthal megütközve bámult rám.

- Csak nem... ugye nem azt akarja mondani, amire most gondolok?

- De bizony - bólintottam. - Nincs más étel a házban, csak néhány doboz müzli meg tej.

- Tej...

- Az. Na ne legyen már ennyire letörve. Roppant egészséges ital. Persze... - tettem hozzá óvatosan - vannak kivételek.

- Jézusom! Például?

- Például a kecske esete. Őt egy picit megviseli.

A lord kétségbeesett képpel hátrapillantott.

- Akkor... nincs más hátra, rá kell fanyalodnunk arra a kétszersültre, amit magunkkal hoztunk. Ööö... esetleg velünk tart?

- Szíves örömet.

Lamenthalék szobája a folyosó végén volt, nem messze Parkinson és a köddé vált Herbie Summerfield főhadiszállásától. A lord a kilincsre tette a kezét és komoly képpel hozzám fordult.

- Izé... volna egy kérésem, Mr. Lastex.

- Csak tessék.

- Szeretném, ha Agatha előtt lehetőleg nem említené az itt történt... hmm... szörnyűségeket. Mostanára sikerült meggyőzőnöm, hogy a hajnalban történt fogadtatás csupán egy durva tréfa volt, s nem szeretném, ha most szembesülnie kellene a komor valósággal. Tudja, ő roppant erős egyéniség, de tartok tőle, hogy a szerencsétlenségek híre összetörné.

- Vigyázni fogok.

- És még valami: bármit mond, hagyja rá. Ha kér magától valamit, kérem, ne mondjon neki ellent! Ugye megteszi? Elég nagy megrázkódtatás, hogy egyelőre itt kell dekkolnunk, ahelyett, hogy...

- George, te vagy az? Jézusom, szólalj már meg...

A Dérfarkas bosszúja

A bentről kiszűrődő, bizonytalan hang egyáltalán nem emlékeztetett az éjszaka hallott Agathára. A lord kérdő pillantást vetett rám, én bólintottam, mire ő akárcsak egy nagyjelenet főszereplője, gyorsan rendezte arcvonásait, és színpadias mozdulattal kitárta az ajtót.

- Hát persze, hogy én vagyok, Agatha kedvesem! Nézd csak ki látogatott meg minket...

- Csak nem az egyik cimboráddal akadtál itt is össze, George?

- Ugyan, miket gondolsz... Az úr Lesly L. Lastex. Foglalkozására nézve... ööö...

- Bogarász - súgtam. Sir Lamenthal már nyitotta volna a száját, de a megvetett ágy mélyén gubbasztó Agatha megelőzte.

- Jaj, George... tudod, hogy mennyire utálok a bogarakat! Valamennyi bogarat gyűlölöm. Kivétel nélkül!

- Nos... izé... Agatha drágám, a helyzet az, hogy az úrnál nincs bogár.

A párna mélyén mozogni kezdett valami, majd megjelent egy gyanakvóan szimatoló, fitos orr.

- Pici sem?

- Semmilyen - jelentettem ki határozottan. - Otthon hagytam őket. Őrzik a lakást.

- Akkor jó - bukkant fel hirtelen a hölgy, s én kénytelen voltam megállapítani, amit hajnalban csak futólag memorizáltam. Nevezetesen, hogy bár ifjonti virágzásán már túl van, Lady Agatha ennek ellenére szalmasárga hajával, és ingerkedően átlátszó hálóköntösében még mindig vonzó jelenség.

- Jézusom, George, hiszen neked vérzik az orrod!

- Igen, Agatha...

- Meg tudod magyarázni, miért?

- Nos, a helyzet az... khmm... hogy...

- Ismerkedésként adtunk egymásnak egy-egy pofont - segítettem ki a kínosan köhécselő lordot, mire ő még vészesebben elkékült. Agatha érdeklődve előrébb hajolt.

- George! Te megütöttél egy ismeretlen embert?

- Ó, kedvesem... csak épp meglegyintettük egymást... Ahogy az már az ilyen vadregényes vidékeken szokás...

- Tényleg így történt? - nézett rám csodálkozva a nő. Szívem szerint azonnal elmagyaráztam volna neki a találkozás kölcsönös félreértéseit, de eszembe jutott a lordnak tett ígéret,

Lesly L. Lastex

---

ezért hát komoly képpel csak bólintottam, és széttártam a karomat.

- Hagyomány.

Mintha elismerően felcsillant volna a szeme.

- Milyen érdekesek ezek a plebejus beidegződések... nem tudná nekem is bemutatni?

- Kérem... - azzal váratlanul, félfordulatból úgy kaptam szájon a lordot, hogy megmukkanni sem volt ideje. Először a falnak csapódott, felborított egy állóvázát, végül szép hosszú vércsíkot hagyva a tapétán lassan lehervadt falról. Gyorsan lehajoltam hozzá, hogy felsegítsem.

- Sajnálom... - súgtam halkán a fülébe. Sir Lamenthal kábán megrázta a fejét és megpróbált leköpní. Szerencsére még idejében elrántottam a fejem. A lord becsületére legyen mondva, egy perc múlva, amikor már feltápászkodott, úgy vigyorgott, mint Stallone a Rocky filmek végén.

- Hát... Agatháb, bost bár láttad... Balahogy így történt...

A nő mérgesen összecsapta a kezét.

- Mondhatom, George igazán felelőtlen vagy! Arra nem is gondoltál, hogy ezzel teljesen tönkretetheted a küldetésünket?!

- Küldetés? - kezdtem hegyezni a fülem. - Miféle küldetés?

- Ó, ez a mi kis hobbink... - csüccsent le az ágy szélére Berkwonshire grófja miközben az egyik síruha zsebéből elővarázsolt egy doboz kétszersültet. - Tudja, Mr. Lastex, mi szenvedélyes gyűjtők vagyunk.

- Úgy ám! - tódította Agatha.

- Valóban? És mit gyűjtenek?

- Illatokat.

- Hogy... hogy mit?

- Jól hallotta. Saját találmány. Ugye milyen furcsa? Nap mit nap különféle illatok vesznek körül minket, de eddig még senkinek sem jutott eszébe, hogy összegyűjtse és megszerezze őket.

- Kivéve minket - kottyantott közbe a nő és kettéharapott egy darab száraz tésztát. - Nem is gondolná, milyen érdekes dolog illatokra vadászni! Nemsokára meg is nyitjuk a múzeumunkat. Óriási lesz! Bekötjük majd az emberek szemét, és úgy vezetjük végig őket a termeken. Eddig már legalább ezer illatot gyűjtöttünk össze a világ összes tájáról. George-dzsál épp tegnap beszéltük meg, hogy még kutakodunk itt egy kicsit, aztán már repülünk is haza. De az az átkozott híd...

A Dérfarkas bosszúja

- Kérlek Agatha, nyugodj meg...

- Már hogy a fenébe tudnék megnyugodni, amikor el vagyunk zárva mindentől, és te a jelek szerint azon vagy, hogy tönkre tedd az orrod? Pont az orrod! Jézusom, hol egy papírzsebkendő? Rémes, hogy az összes holmink a faluban maradt!

- Viszont itt a hitelkártyád.

- Óriási! És megmutatnád, melyik fenyő tövében tartanak most kiárusítást?...

- Én talán mennék... - kezdtem fészkelődni, de a lord elkapta a karomat.

- Ó, drága barátom, hiszen még meg sem mutattuk magának a gyűjteményünket!

- Talán majd máskor...

- Szó sem lehet róla! Agatha, hol vannak a tégelyek?

- Tessék, George...

A következő pillanatban legalább hatféle üvegcsé sorakozott az orrom előtt. Sir Lamenthal egy kéket nyitott ki.

- Valamennyi esetben azonos eljárással dolgozunk. Egy kis vatta, meg egy saját kifejlesztésű, speciális oldat, amely minden illatot magába szív és megőrzi a halhatatlanságnak. Ez... ezt például mindenképp meg kell szagolnia! Különleges csemege, roppant nehéz volt megszerezniük...

Udvariasan közelebb hajoltam, miközben nem kerülte el a figyelmemet, hogy a lady orrcimpái is megremegnek. Akárcsak a lord keze, mely az apró üvegcsét tartotta.

Mély lélegzetet vettem, mire a gyomrom szemérmetlenül kordult egyet. Gyorsan eldöntöttem, hogy ha netán hagymás beafsteak illatát dugják az orrom alá, szó nélkül faképnél hagyom őket.

Erre azonban nem kerülhetett sor. Mint ahogy a különlegesnek beharangozott szippantás is elmaradt.

A folyosón ugyanis felüvöltött a farkas.

14.

Felugrani és kitépni az ajtót egy pillanat műve volt. Az ordítás minden kétséget kizáróan a földszintről érkezett, ám hogy a konyhából vagy az étteremből, azt egyelőre nem lehetett megállapítani. A tájolást ráadásul nagyban megnehezítette a fülem környékét borzoló izgatott lihegés. Villámgyorsan megpördültem és csak kivételes lélekjelenlétemnek köszönhetően nem puffantottam le a lordot.

- Mi... mi történt?

- Azt én is szeretném tudni! - kiabáltam a képébe, és keményen megragadtam a karját. - Mondja meg az unokahúgának, hogy zárja magára az ajtót és senkit, ismétlem, senkit se engedjen be!

- De... az idegei... nem lehet...

- Találjon ki valamit!

Újabb üvöltés harsant, ám ez már futás közben ért. Fél füllel még hallottam, hogy a szobába visszalépve Sir Lamenthal egy roppant bonyolult történetbe kezd holmi csapdába esett erős hangú madárkákról, ám a többit már elnyomta rohanó lépteim dobogása. Úgy vágattam le a lépcsőn, hogy hurrikán sem különben.

Ennek ellenére mégsem én érkeztem elsőnek. Rasputin már a konyha ajtaja előtt tördelte a kezét Michael Charltonnal egyetemben, aki olyan fehér volt, mint a fal. Nem messze tőle Jessica Widgeon az ájulás határán markolta az egyik szék karfáját, mintha a Havasi Kopár egy léket kapott hajó lenne, amely bármelyik pillanatban elsüllyedhet. Egyedül Riccardo arcán tudtam felfedezni némi elszántságot, ahogy támadólag a fehér lengőajtók felé bökdösött kését. Amikor meglátta kezében a stukkert, vicsorogni kezdett.

- Odabent van... - intett a fejével. - Most kicuclizzuk a dögöt!

Válasz helyett csak bólintottam. A következő fél percben aztán olyan hősies rohamot indítottunk a konyha ellen, mintha ezzel akarnánk megbosszulni minden eddigi és még ránk váró müzliadagot.

Ennek ellenére odabent egy fia farkast sem találtunk. Hogy már vagy még, azon nem volt igazán időnk eltűnődni, mert bár az ablakok nyitva voltak, a hűtőkamra előtt fekvő férfi minden

A Dérfarkas bossúja

figyelmünket lekötötte. Amikor megpillantottam, először azt hittem, ismét Mózsi indult vándorútra, ám ezt a felvetésemet hamarosan megcáfolta egy hangos nyögés meg egy tétova csápolás. No és persze az az apró emberke, aki mellette térdelt, néha megrázta, és üvöltött, akár a fiaszamar.

- Mozdulj már... kérlek... Húszmillió dollár... a jövő hónapban... és minden jegy elkelt elővételben! Te marha... Nem hagyom, hogy meghalj... Áááá!

A megvadult Parkinsont csak egyesült erővel tudtuk lerángigálni a félájult Herbert Summerfieldről.

15.

Az őrjöngő menedzser megfékezése végül is nehezebb feladatnak bizonyult, mint azt gondoltuk. Szerencsére a döntő pillanatban felbukkant Mlnar, és miután vázoltuk neki a helyzetet, a dühöngő emberke néhány perc múlva már belülről verte a hűtőkamra vastag ajtaját.

- Nos? - nézett körül Charlton és megdörzsölte kezét, amelyen vörös félhold alakban lassan halványultak Parkinson fogorának nyomai. - Ritka alkalomnak lehetünk tanúi. A létszám plusz egy fő.

Szándékosan megnyomta a plusz szót, de ha mosolyt várt a poénért, csalatkoznia kellett. Egyedül a szinte szellemszerűen feltűnő Radovan csóválta meg a fejét.

- Tévedés. Ezt az embert én már láttam tegnap este. Valami bokszoló vagy mi. A társa... - intett fejével az egyre halkabban szitkozódó kamraajtó fel - ő mintha azt mondta volna, hogy eltűnt.

- És most megkerült - állapította meg Rasputin közelebb hajolva, hogy megszemlélje a nyögdecslő bokszolót. Aztán kis híján hasra esett, mivel egy barna dzsekis alak egyszerűen odébb lökte.

- Engedjenek... - szuszogta komoran Malicka doktor. - Halottam a kiabálást. Újabb áldozat? Hulla, hullácska?

- Egyelőre még él, de nem tudjuk, mi történt - válaszoltam. A doki letérdelt, szakszerű mozdulatokkal végigtapogatta a földön fekvőt, majd hűmmögni kezdett.

- Semmi lényeges sérülést nem látok. Slicce felhúзва... az óráját meghagyták... Hacsak nem... hoppá, idenézzenek!

Lesly L. Lastex

Óvatosan felhajtotta Summerfield ingét, s a mellkasára mutatott. Olyan gyorsan dugtuk össze a fejünket, hogy Riccardo fel is szisszent.

- A fene... Hiszen ezek... harapásnyomok!

- Úgy bizony - bólintott Malicka. - S ahogy elnézem, kábé ugyanaz a méretük, mint Mózsinál. Persze, azzal a különbséggel, hogy most csak a bőrt sértették fel. Itt pedig... hát ez érdekes! Roppant érdekes.

- Mi az? - toporzékolt a háttérbe szorított Rasputin. - Megkérhetnénk, hogy ha már egyszer keresztretjvényekben beszél, ne csak a sötét kockákat idézze?

- Kérem... - vont vállat sértődött képpel Malicka, és Herbie vállára mutatott. - Látják ezt a piros pontot?

- Ez az életben maradásért járt? - vihogott fel Charlton, de a többiek pillantása elhallgattatta. A doki még mindig térdelve feltartotta mutatóujját.

- Ez kérem, hölgyeim és uraim, tüszúrás. Látható körülötte az a duzzanat, amelyet a bevitt folyadéknak azon része okoz, mely nem szívódik fel azonnal, hanem a hámszövet alá szivárogo.

- Tehát?

- Tehát emberünket valaki vagy valakik elkábították.

- Honnét tudja, hogy emiatt szúrták meg? - kottyantott közbe Mlnar. Kérdését nagyon is helyénvalónak éreztük, Malicka mégis bosszankodva tárta szét a karját.

- Nincs ebben semmi ördögösség! Ha megnézi a pupilláját, maga is láthatja a kábulat minden jelét.

Mély hallgatásba burkolóztunk, ám én éreztem, hogy olyan ez a csend, mint a feszes víztükrű tó, mely a vihart várja. Riccardo csendes megjegyzése dobta ebbe az első szóköveket.

- Nem kellene kiengednünk a kis embert? Egy ideje már nem hallom...

Mlnar szó nélkül nekifeszült a hűtőkamra ajtajának és kinyitotta azt. Parkinson vacogva támolygott a doktor vállára, szemöldökét finom dérréteg lepte.

- Ugye megmarad... ne mondja azt, hogy nem!

- Nyugodjon meg. A barátjának kutya baja, csak aludnia kell majd.

- Hála az égnek! Én meg már... azt hittem, keresztet vehettek rá. Akkor nekem kampec lett volna. Hol találnék még egy ilyen tehetséget?

A Dérfarkas bossúja

Úgy véltem, ideje nekem is bekapcsolódnom a nagy össznépi örvendezésbe, ezért hát megkocogtattam a menedzser vállát.

- Az a helyzet, hogy a társa valószínűleg a Dérfarkassal találkozott.

- Dér... farkas? Mit akar ezzel mondani? Ja, persze... Ez az a mitológiai izé, amiről tegnap este beszéltek?

- Sajnos az a helyzet, hogy ennek a mitológiai izének idáig már három áldozata van.

- Plusz Mozerka - tette hozzá sötét képpel Mlnar. - Ha megkérhetném őt se hagyja ki.

- Oké, akkor négy - fordultam vissza Parkinson felé. - És a maga bokszolója az egyetlen, aki viszonylag ép bőrrel megúsza ezt a halálos kalandot.

- Mit akar ezzel mondani?

- Semmi különös. Csupán jó lenne kihúzni belőle, hogy mi is történt tulajdonképpen.

- És úgy gondolja, hogy ez nekem mehet a legkönnyebben?

- A számból vette ki a szót.

Parkinson körbenézett és megvakarta a feje búbját.

- Nos... az a helyzet, hogy Herbie velem sem igazán közlékeny. Sőt. Az igazat megvallva, amikor elvállaltam a menedzselését, már kőkeményen gyógyszerezették. Így hát hazudnék, ha azt állítanám, hogy rám jobban hallgat, mint másra. Ezért is jöttünk ide... Hogy majd itt valahogy gatyába rázom.

A háttérben halk motoszkálás majd suttogás hallatszott. Ahogy észrevettem, Sir Lamenthal érkezett meg körünkbe, és Jessicától tájékozódott a részletekről. Az időközben talpra kecmergő Malickához fordultam, és Summerfield felé intettem a fejemmel.

- Képes lenne valahogy lelket verni bele?

- A leghelyesebb az volna, ha kialudná magát és...

- Sajnos, nincs ha. Bárki lehet a következő, és nekünk tudnunk kell, miért maradhatott éppen ő életben!

- Talán sajnálja?! - replikázott dühösen Parkinson.

Elnéztem a feje fölött.

- Tudnunk kell, hogy mi volt a trükkje. Talán még azt is meg tudja mondani, ki volt az...

Lélegzetviasszafojtva néztük, ahogy a doki Summerfieldnek beadta a koffeininjekciót. Nem kellett sokat várni a hatásra. Kis idő múlva Herbie mocorogni kezdett. Charlton izgatottan előfurakodott és odahajolt hozzá.

Lesly L. Lastex

- Hé, ember! Ugye már ébren van? Meg tudná mondani, hogy néz ki a Dér farkas?

- Mőhmm... - nyögte Summerfield, és megvillantotta bal öklét. Tompa puffanás hallatszott, és Charlton nyikkanás nélkül eldőlt, mint ötödik tizenegyesnél a kupadöntő. Parkinson idegesen köhintett néhányat és átlépte.

- Na idefigyelj te marha... Hol a francba kódorogtál, mi?

- Nee... eem...

- Ne aludj vissza! Ki verte szét a pofád?

Herbie nyűgösen körbenézett, szemügyre véve minden egyes arcot. Egy röpke másodpercig megremegtem. Ha valóban emlékezne... Mintha a tompaságon túl valami felvillant volna a szemében.

- Cicaaa... - válaszolta aztán hosszú megfontolás után. - Höh... bumm és... cicaaa...

Parkinson tenyerébe temette az arcát.

- Ettől féltem... Kész, vége.

- Mi a baj? - kérdezte felnézve Rasputin, aki a magához térrő Charltont pátyolgatta. A menedzser akkorát sóhajtott, hogy az bármelyik szőrfős álmában főhelyet kapott volna.

- Herbie számára... amióta átgyúrták az agyát, minden állat cica. Legyen az teve, hangya vagy sivatagi mongúz, neki az valamennyi: cica. Sajnálom. Ez van.

- Tehát ha találkozik egy farkassal, számára az is... khm... cica?

- Így igaz.

- Akkor is - próbálkoztam tovább -, ha az a farkas valamikor ember volt, de most már démon? Mint mondjuk... Vladimir Toplák?

- Nézze, Mr. Lastex, ez a fiú mostani állapotában a görög-dinnyét is spenóttal enné, ne kívánja hát, hogy kapásból különbséget tegyen démoni farkas, meg emberi szellem között! Sajnos be kell érünk annyival, hogy amit vagy akit látott, az nála a cica kategóriába tartozik. Slussz, kész, ennyi.

Kénytelen voltam belátni, hogy a bizonyítás megfeneklett, s ezúttal valóban holtpontra jutottunk. Egészen addig sóhajtoztunk, amíg Parkinson a homlokára nem csapott.

- Hé, hohó, emberek! Majdnem elfelejtettem, hogy azért mégiscsak találtunk valamit! Amikor maguk bezártak a kamrába, egy zsákot láttam a falnak támasztva. Arra gondoltam, talán kaja van benne.

A Dérfarkas bosszúja

- Milyen színű volt? - csapott le rá reménykedve Mlnar.

- Sárga.

- Az hasáburgonya - sóhajtotta olyan áhítattal a fogadós, hogy ha abban a pillanatban lámpák lettek volna a fejünkre szerelve, a néha Pavlov professzor összes kutyája elégedetten fordul egyet a sírjában.

- Ropogós, sült burgonya... - csettintett hátul Sir Lamenthal, és főúri rendhez egyáltalán nem méltó módon csámcsogott is hozzá néhányat. Mintha csak ez lett volna a jel, Mlnar fűgén megmozdult, ügyesen kikerülte a még mindig bambán bámuló Summerfieldet, és eddigi hűtőkamranyításai közül bemutatta az aranyérmeset. Diadalmas arca mindent elárult. A zsák valóban ott volt, ahol Parkinson mondta. Riccardo kérés nélkül nyújtotta át a kését.

- Lássuk a medvét!

A fogadós gyorsan elnyiszált néhány madzagot és széles mosollyal oldalára döntötte a zsákot, mire az lassan, szinte már méltóságteljesen napvilágra hozta tartalmát.

Először Jessica sikoltott fel, majd még valaki, amiből azt a következtetést vontam le, hogy időközben Miss Houdubek is csatlakozott kis kompániánkhoz.

- Jézusom... - suttogta lila daganatát tapogatva Charlton. - Uram Jézus, most segíts!

A zsákban ugyanis nem krumpli volt.

Hanem a kitépett szívű Roman.

16.

Ha azt mondom, kitört a pánik, legfeljebb csak annyiban adom vissza a valóságot, mintha egy lavór vízben próbálnám szemléltetni a Titanic tragédiáját. Parkinson felordított, és térdre rogyott, Riccardo a kését maga elé rántva a falnak szédült, Mlnar pedig hátrarohant a tálaló felé, hogy ott adjon ki magából mindent. Miss Houdubeket Radovan tartotta, Sir George Lamenthal pedig olyasféle hangokat hallatott, mintha valaki legalább egy tucatszor gyomorszájon vágta volna. Még a tömzsi Rasputin lábai is megroggyantak, mert első döbbenetében az én kezembe kapaszkodott, úgy gurgulázta.

Lesly L. Lastex

- Ez... ez rettenetes... borzalom... borzal... mas... retten...
ség... bor... zos... re... túr...

Másik oldalamat Jessica Widgeon foglalta le. Olyan szorosan simult hozzám, hogy más körülmények között egészen pajzán gondolataim támadtak volna. Így azonban csak komoran meredtem magam elé és megpróbáltam árbocként viselkedni az elszabaduló érzelmek viharában. Rajtam és a kábán hunyorgó Herbert Summerfielden kívül egyedül talán Malicka doktor őrizte meg maradéktalanul a hidegvérét. Összeráncolt homlokkal az eltorzult arcú Roman fölé hajolt, és alaposan végigmérte.

- Hát ennyit a kecsöpös rósejbniről - morogta rosszkedvűen, ám hogy nem elég halkán, arról Mlnar újabb sűrű öklendézései árulkodtak. Nem messze tőlünk a fogadós feje újra eltűnt egy szemetesvödörben.

- Ez az állat... - hörögte közelebb támolyogva Riccardo és Summerfieldre bökött. - Ez az oka mindennek! Fogadok, hogy ő tette!

- Nana! - ugrott eléje hirtelen megelevenedve Parkinson. - Ha egy ujjal is hozzá mer nyúlni, velem gyűlik meg a baja!

- Takarodjon az utamból, mert nem állok jól magamért! Ő hozta ezt a hullát is, és én most mindent kiverek belőle... Hé, mondtam, hogy ne lökdössön!

Valahonnét Charlton is ott termett, és megfogta Riccardo vállát.

- Miért akar mindenáron maga lenni a bíró, pajtás? Ha jól tudom, egyedül maga mászkál állandóan késsel. Van valami alibije, hogy hol volt éjjel?

Láttam, hogy pillanatok kérdése, és mindenki a másik torának esik. Előhúztam hát a stukkerem, és figyelmeztetőleg a levegőbe lőttem. Úgy némultak el, mint a pozsonyi kettes adó, ha beleszap a villám. Ezt a csendet használtam ki egy rövid fejmosásra.

- Egy kis figyelmet kérek... Ez az úriember ott - mutattam a földre - Miss Houdubekék sofőre. Ha visszaemlékeznek, ő az, akiről azt mondtam, hogy a meggyilkolása után eltűnt a tisztásról. Mivel arra az időszakra nézve egyikünknek sincs bombabiztos alibije, azt tanácsolom, hagyjunk fel a fenyegetéssel... Ha most nekiállunk ellenségeskedni, azzal csak a gyilkos malmára hajtjuk a vizet.

A Dérfarkas bossúja

- De hát mégiscsak ez a fickó hozta ide a holttestet - próbálta összegyűjteni határozottsága maradványait Riccardo. - Azt hiszem, talán logikus az a feltevés, hogy...

- Itt nincs helye logikának - szakítottam félbe. - Ha tudni akarják, Mózsai is előkerült. Igaz, hogy az élelmiszerek nélkül, de itt van a hűtőkamrában ő is. Így van, Mlnar?

Éppen feltápáskodó fogadósunk vörös fejjel ismét a szemetesvödőre vetette magát. Megnyugodva biccentettem.

- Amint látják, senkinek sincs oka Mr. Summerfieldet okolni. Nem mondom, ha most valakinek közülünk véres lenne a ruhája vagy megtalálnánk nála a gyilkos fegyvert, másképp állnának a dolgok. De addig...

- Jézusom... Mr. Lastex!

A rémült hangban Charltonra ismertem.

- Mi az?

- Mit... mit mondott az előbb? Hogy ha valakin azt látnánk, hogy véres, akkor...

- Akkor egy pillanatig sem kellene gondolkodni, ki a gyilkos - bölintottam. - Azt hiszem, ez természetes.

- Akkor... Istenem... nézzék!

Kis társaságunk mintegy vezényszóra riadtan szétnyílt, mint Mózes előtt a tenger. Am az így keletkezett folyosóba korántsem egy próféta masírozott be. Hanem maga Fifi, a palotapincsi.

Csurom vér volt a pofája.

17.

Valószínűleg a döbbenet tehetette, hogy az első másodpercekben senkinek sem jutott eszébe agyonverni. Csak tátoztunk, mint a sixtusi fiúkórus influenzajárvány idején. A lord tért magához elsőnek, és fűgén felnyalabolta az idegesen forgolódo kutyát.

- Eszükbe ne jusson öt gyanúsítani, különben...

Hogy mi lett volna különben, azt sosem tudtuk meg, mert Parkinson hisztérikusan felnevetett, és oldalba bökte Riccardót.

- Na tessék, nagyokos, erre mit lép?

A langaléta harcművész azonban egyelőre csak levegőért kapkodott, ezért gyorsan Mlnarhoz fordultam, akinek ekkorra

Lesly L. Lastex

---

már olyan színe volt, hogy ebből a szempontból a hűtőkamra bármelyik lakójával előnyös cserét köthetett volna.

- Mondja csak, biztos, hogy a legenda Dérfarkast említ?

- Hát... az emberek évszázadok óta erről beszélnek.

- Tévedés kizárva? Soha semmilyen más állatról nem tettek említést?

- Aha, értem... szóval Dérpincsire gondol? Nem... biztos hogy nem. A krónika kifejezetten egy ordast említ.

- És az nem tud átváltozni?

- Kizárt dolog... - legyintett fáradtan a fogadós. - Semmi értelme nem lenne. Hisz gondoljon csak bele: ki ijedne meg egy ekkora vakarcstól?

Sok igazság volt abban, amit mondott, így hát nem is erőltettem tovább a dolgot. Inkább felvettem a földről a zsákot, és Radovanra néztem.

- Visszarakjuk?

A szótlan harcművész azonnal megértett, mert csak kurtán biccentett. Sőt amikor megfogtam Roman vállát, már két társa is csatlakozott hozzá a cipelésben.

Két perc múlva a holttest becsomagolva már Mózsi mellett dermedt. Gyorsan dolgoztunk.

Ahogy az egy összeszokott hullaszállító csapathoz illik.

18.

Miután szétoszlott a társaság, még jó félórát üldögéltem az étteremben, hogy végiggondoljam az összes eddig ismert tényt. Újra és újra lejátszottam magamban az elmúlt néhány óra eseményeit, de csak a fejem fájdult meg, amikor megpróbáltam valamennyi tényt egyetlen közös szálra felfűzni. Egy idő után úgy döntöttem, hogy felballagok a szobámba. Kaptárként zsongott az agyam, amíg végigcammogtam a folyosón. Már nyúltam volna a kilincs felé, amikor hirtelen nyomasztó érzés kerített hatalmába.

Az ajtó sarkig nyitva állt.

Ösztönösen rántottam elő a stukkert. A következő másodperc már a fal mellett talált.

Óvatosan, hogy bármelyik pillanatban visszaránthassam, ki-dugtam a kobakom az ajtófélfa mögül és bekukkantottam. Félelmeim félig-meddig beigazolódtak. A szobában ugyan nem

A Dérfarkas bossúja

---

volt senki, ám a berendezés képét valaki alaposan átalakította. Az ágy matracán látszott, hogy éles késsel többször is felszabdalták, ráadásul kis utazóbőröndöm is hasonló sorsra jutott. Gyönyörűen kivasalt ingeim összegyűrve a padón heverték, pontosan a miszlikbe tört borotválkozókészlet mellett. Az a néhány könyv, mely nem is olyan régen még az ablak melletti polcon sorakozott, most durván szétszagatva a szőnyegen hevert.

Mély levegőt vettem, s bár sok reményt nem fűztem az akció sikeréhez, rohamot indítottam a fürdőszoba ellen.

Természetesen itt sem találtam senkit, viszont a veszteséglistát kiegészíthettem a kinyomkodott fogkrémes tubussal és a precízen felszeletelt szappannal.

Visszamentem a szobába, behúztam az ajtót és az ágyra csücscentem. Szerencsére a pipám és a dohányzacskóm a zsemben lapult, így nemsokára már megnyugtató füstkarikák között rendezhettem gondolataimat.

Valami történt, ami nem illett a képbe. Valami, amire rá kellett volna jönnöm.

Néztem az illékony figurákat, és törtem a fejem. Hogy nem hiába, arról egy ismerős érzés árulkodott: mintha valaki vizes fából rakott volna tüzet a koponyámban. Eleinte csak sercegett az ötlet, majd nehézkesen, lassan lángra kapott, és világítani kezdett. Bár a fejem körül füst gomolygott, lelki szemeim előtt már egy terv körvonalai bontakoztak ki. Igaz, még nincs kezemen az összes adu, de a lapok gyújtását sohasem lehet elég korán elkezdeni.

Ezzel a határozott gondolattal indultam el Malicka doktorhoz.

19.

Először azt hittem, nincs is a szobájában. Már épp feladtam volna, amikor a sokadik kopogásomra óvatos szöszmötölés hallatszott.

- Ki a fene az?

- Lastex vagyok - súgtam az ajtó részének. - Sürgősen beszélnem kell magával.

- Hagyjon békén, és húzzon el a francba! Senkivel sem akarok találkozni. Majd ha kinyírták, megvizsgálom.

Lesly L. Lastex

- Épp emiatt keresem. Nem akarok több halálesetet. Ehhez kérem a segítségét.

- Haha! Azt hiszi bedőlök ennek az ócska trükknek? Lehet, hogy a többieknek kevesebb eszük volt, de engem ez nem hat meg.

- És az sem, ha azt mondom, hogy rájöttem valamire?

Hosszú ideig nem hallatszott semmi. Amikor pedig mégis megszólalt, mintha csipetnyi bizonytalanságot véltem volna ki-csengeni a hangjából.

- Honnan tudjam, hogy igazat mond?

Idegesen körülnéztem, de szerencsére még üres volt a folyosó.

- Beadom magának a stukkerem. Ellenőrizheti, meg van töltve. Ha csak egy gyanús mozdulatot is teszek, azonnal lepuffanthat. A körülmények ismeretében bármelyik bíróság fölmenti.

Tudtam, hogy óriási kockázatot vállalok, de nem volt más választásom. Az ajtó nyikorogva résnyire tárult, én pedig bepöccinttem rajta a Smith and Wessont. Nemsokára újra zördült egy lánc, s én besétálhattam. Nem kellett csalódnom: Malicka egyik kezében injekciós fecskendő volt, a másikban pedig a pisztolyom.

- Látom, bebiztosította magát.

- Muszáj - vicsorgott. - Itt az ember már senkiben sem bízhat.

- Kivéve engem - emeltem fel a kezem. – Remélem, meggyőztem, hogy tiszták a szándékaim.

- Sok a duma! Ki vele, miért jött?

- Lenne néhány kérdésem.

- Azt mondta, rájött valamire.

- Valóban így van, de előbb még meg kell tudnom valamit. Méghozzá magától.

- Kérdezzen...

- A fogadón kívül hol van még a közelben olyan hely, ahol egy ember szüksége setén meghúzhatná magát?

Malickán látszott, hogy a dolog erősen gondolkodóba ejti. Tán még a fejét is megvakarta volna, ha nem zavarják meg benne fegyverei. Aztán végre kibökte.

- A kastély. Igaz, már eléggé romos, de valamennyi védelmet nyújthat.

- Ez az, amit még Vladimir Toplák építtetett?

A Dérfarkas bossúja

- Ühüm. Számtalanszor próbálták lerombolni, de ez eddig még egyetlen generációnak sem sikerült. Ki tudja, talán még bolyong ott valamennyi a hajdani földesúr lelkéből, és óvja a falait.

- Mit gondol, mennyi ideig lehet ott kibírni?

- Ilyen időben? Nos... mint orvos, határozottan állítom, hogy egy-két napnál semmiképp sem tovább. Miért, csak nem...

- Már csak egy kérdés, és aztán én beszélek. Van magánál erős nyugtató?

- Gondjai vannak az idegeivel? Én inkább a szoba sarkainak számlálását javasolnám, tudja, a mellékhatások tekintetében...

Mivel még mindig elszántan markolta a stukkert, ellenálltam a vágnak, hogy rávessem magam.

- Nem nekem kell. Nos? Tud adni?

- Tudni éppen tudok - mondta óvatosan. - De miért kell az magának?

Elégedetten sóhajtottam, és leültem az egyik székre.

- Figyeljen ide... - azzal elmondtam neki, hogy mire gyanakszom, és mire készülök. Az orvos feszülten figyelt, néha fel is szisszent. Amikor befejeztem, szó nélkül visszaadta a stukkert.

- A fenébe is ember, hát miért nem ezzel kezdte? Várjon...

- kapta fel a táskáját. - Itt van három ampulla altató meg egy fecskendő. Ha valamennyit felszívja, egy elefántot is ki tudna ütni.

- Nekem nem erősítő kell! - tiltakoztam. - Eszemben sincs bárkivel Popeye-t játszani.

- Nem úgy értettem, nagyokos... A szer üt nagyot. Vigye már! - fogta meg a karom. - Még a végén elkészik!

- Még egy utolsó kérdés - fordultam vele szembe. - A másik injekció... ugye valójában nincs benne mérge?

Malicka szégyenlősen elvigyorodott.

- Macskaszőr van benne.

- Micsoda?

- Macskaszőr. Vagyis hát annak a kivonata. Nem hallott még róla? Az emberek hetven százaléka allergiás rá.

- Szóval ha megszúr vele valakit...

- Nagy az esélye, hogy az illető percekben belül halálra varkózza magát - bólintott.

Lesly L. Lastex

Szótlanul zsebre vágtam az altató ampullákat, és kiléptem a folyosóra.

20.

Elgondolkodva baktattam vissza a szobám felé, amikor valaki rám sziszegett. Az igazat megvallva már meg sem lepődtem. Arra gondoltam, talán ez a kígyók világnapja.

- Hé... Mr. Lastex! Itt vagyok!

Az egyik beugróban meglepve fedeztem fel Sir Lamenthált. Úgy pisszegett és grimaszolt, mint aki egy csendes környezetben fekvő intézményben elfelejtette bevenni a kis piros tablettáit.

- Ne ijedjen meg, csak nem merek hangosan beszélni... Jöj-jön már ide!

Közömbös arccal odasétáltam, de azt már csak én tudtam, hogy zsebembe süllyesztett bal kezem egyfolytában a pisztolyt szorongatja.

- Valami baj van?

- Még hogy baj... - forgatta a szemét a lord. - Hát ez itt komplett hülyék gyülekezete! Még hogy Fifi gyilkolt... Nem mondom, néha lehugyozza az embert, egyszer pedig tüzelés idején meg akarta hágni a lakkcipőmet, de ezen kívül semmi veszélyt nem jelent.

- A pincsi miatt hívtott ide?

- Isten ments, dehogy! Csak... tudja, olyan furcsa ez az egész.

- Sir, ön enyhén fogalmaz.

- Hullák jönnek, hullák mennek... Tudja, mire emlékeztet ez engem?

- Nem. Mire?

- A mocskos titkosszolgálati trükkökre. Ott voltak olyan fickók, akik efféle módszerekkel dolgoztak!

A lelkem mélyén szunnyadó veszélypásztor váratlanul felriadt, s megrázta aprócsengettyűjét.

- Hogy mondta?

- Titkosszolgálatok. Nagy-Britanniában a hidegháború idején számtalan hasonló fogásra oktatták az ügynököket. Eltenni valakit láb alól, majd olyan diverzáns akciókat szervezni, amelyek teljesen összezavarják az ellenséget.

A Dérfarkas bossúja

- Maga szerint most ez zajlik?
  - Egy kis logikával bárki rájöhet.
  - No és maga honnan tudja ezeket?
- Sir Lamenthal szerényen végigsimította körszakállát.
- Onnét, hogy annak idején jómagam is ügynök voltam.
- Meg kellett kapaszkodnom az egyik sarokba, nehogy fejre álljon velem a világ.
- Maga kémkedett? Egy főrend?
  - Miért? Nem lettem volna méltó a rangomhoz, ha kivonom magam a szolgálat alól. Jó fejem volt, és mindig is vonzódtam a színészet iránt, így hát beszerveztek.
  - Maga szerint itt ki az ellenség?
  - Jó kérdés... - csettintett. - Elhiheti, hogy ha tudnám, nem nézném tétlenül az eseményeket. Mindenesetre, ha már engem kérdezett, az a három fickó roppant gyanús. Bizonyítékom még nincs ellenük, de nagyon feltűnő, ahogy összetartanak. Nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy ők kavarják a szösz, amiben ülünk.
- Néztem elszántan csillogó szemét, vékony vonallá keskenyült száját, és eszembe jutott valami.
- Mondja... maga annak idején technikai kiképzést is kapott?
  - Naná! Ha akarja, egy turmixgép meg néhány szódászfifon segítségével megcsinálom magának a hidrogénbomba kicsinyített mását.
  - En csak arra lennék kíváncsi, hogy mennyire idomítható egy kecske.
  - Egy... izé... kecskét mondott?
  - Jól hallotta.
  - Nos... nem tudom, mire kíváncsi.
  - Hát például, hogy megtanítható-e a rádió használatára.
  - Most viccel?
  - Ellenkezőleg. A lehető legkomolyabban beszélek.
- A lord arca teljese tanácstalanságot tükrözött.
- Kutyákról és delfinekről már hallottam, de a legtöbb esetben ezekre is csak kamerát vagy bombát szereltek. Ott vetették be őket, ahol egy ember túl feltűnő lett volna. De hogy a rádiót kezeljük... pláne egy kecske... Nem, ez ki van zárva. Miért kérdezte?

Lesly L. Lastex

- Nem fontos - próbáltam elterelni a témát. - Csak úgy eszembe jutott. Kíváncsiságból. Lady Agathát sikerült megnyugtatnia?

- Nemigen - váltott szomorúra a lord képe. - Sajnos amikor lerohantam, nyitva felejtettem az ajtót, és utánam lopózott. Később a lépcső tetején találtam meg, alétan. Mindent látott és hallott. Most már csak különleges elővigyázatosság után enged be még engem is.

- Próbálják meg egymást felvidítani az illataikkal - javasoltam biztatóan. - Csak arra vigyázzanak, nehogy azt gyűjtsék be, amelyik odalent terjeng.

- Melyik illatra gondol? - kérdezte megütközve a lord. Hátraléptem és búcsút intettem neki.

- A haláléra.

21.

A következő szoba, ahol lefékeztem, a három "Rettentő" lakhelye volt. Malicka doktorral ellentétben ők az első koppanás után kinyitották az ajtót. Igaz, a kilincset markolászó Riccardo másik kezéből most sem hiányzott a nagykés.

- Mi szél hozta felénk, Mr. Lastex?

- Gondoltam, cseveghetnénk egy kicsit. Mondjuk a démonokról.

Úgy sötétült el a képe, mint a hóvirág szirma, ha elefánt áll fölé.

- Nem jó ilyesmiről beszélni.

- Csendben meghalni jobb?

Egy darabig emésztette a válaszom, aztán félreállt.

- Jöjjön be.

Takaros rend fogadott. Radovan az ablak mellett üldögélt és rezzenetlen arccal nézte a hegyeket. Rasputint nem láttam.

- Ő borotválkozik - találta ki a gondolatomat Riccardo és a fürdőszoba felé intett. Valóban, alighogy letelepedtem, a köpcös hareművész is előbukkant.

- Á, Mr. Lastex! - örvendezett a képét törölgetve. - Csak nem szomszédlátogatóba érkezett?

- Az úr démonokról akar velünk beszélni - válaszolt helyettem Riccardo. Rasputin elfintorodott.

A Dérfarkas bosszúja

- Akkor rossz helyen keresgél. Nekünk semmi közünk ehhez az egészhez.
- Az én érdeklődésemet a tegnapi beszélgetésünk keltette fel - feleltem. - Akkor még mintha többet tudtak volna az ártó szellemekről.
- Badarság - legyintett váratlanul Radovan elszakítva pillantását a tájról. - Az csak babona volt. Nem több.
- És az öreg bohóc esete?
- Hétköznapi szerencsétlenség.
- Ennek ellenére én szeretnék néhány dolgot kérdezni - vettem elő a pipámat. - Először is: vannak-e a maguk cirkuszában farkasok?
- Úgy meredtek rám, mintha megbuggyantam volna.
- Hát persze! - bökte ki végül Rasputin. - De hogy jön ez ide?
- Roppant egyszerű. El akarom kapni a Dérfarkast.
- Arra gyanakszik, hogy a cirkusból... valaki...
- Felelet helyett vállat vontam. Riccardo kitört.
- Hát ez a legnagyobb marhaság, amit valaha is hallottam! Maga komolyan azt gondolja, hogy egy cirkuszbeli farkas gyilkolja itt halomra az embereket?
- Ezt nem mondtam - ráztam meg a fejem. - Csupán megpróbálom összerakni a részleteket. Adva van először is egy legenda. A Dérfarkas legendája. Évszázadok óta, nemzedékről nemzedékre öröklődik a hiedelem, hogy az egykori kegyetlen földesúr ordas képében valamikor visszatér és kegyetlen bosszút áll gyilkosai leszármazottain. Ez ugye még nem lenne baj, de az átok egyszer csak elkezd működni. Legalábbis a kitépett szívű és szétmarcangolt torkú áldozatok erre engednek következtetni. S mit ád az ég, maguk pont ekkor toppannak be. A társulat neve Mad Wolf, vagyis Örült Farkas. Aztán leszakad a híd, magunkra maradunk, és az élelemnek is lába kél. Ezek után mondják meg őszintén: maguk kit kérdeznének meg először?
- Olyan csend támadt, hogy a légy zümmögését is meg lehetett volna hallani. A hallgatást végül Radovan torokköszörülése törte meg.
- Kérdezzen.
- Hány farkas van az önök társulatában?

Lesly L. Lastex

- Úgy öt vagy hat - nézett a többiekre Riccardo. - Nem tudjuk pontosan. De mielőtt tovább firtatná, elárulom magának, hogy amikor eljöttünk, még teljes volt a létszám.
- Honnan tudja, ha nem ismeri a pontos számukat?
- Épp akkor fejeződött be az etetés. Ha valamelyikük hiányzott volna, már rég a feje tetején állna a falu.
- Oké. Mennyire idomíthatók ezek a dögök?
- Mármint a farkasok?
- Ühüm
- Nos... el tudnak húzni kisebb kocsikat, átugrálják egymást, titkos jelre úgy vonítanak, mintha énekelnének... Az értelmesebbje számolni is megtanítható egytől tízig. Kábé ennyi.
- Táncolni nem tudnak?
- Úgy érti zenére ugrálni?
- Nem - néztem erősen a harcművész szemébe. - Én valódi táncra gondolok. Két lábon.
- A két hátsó lábán?
- Úgy bizony. Egészen pontosan sztepptáncra gondolok.
- Ki van zárva! - mondta döbbenetesen Riccardo. - Erre egyetlen farkas sem képes!
- Biztos ebben?
- Aki ezt el tudja érni, az Nobel-díjat érdemel!
- Rendszerben van - dörzsöltem össze a tenyerem. - Azt hiszem, erre voltam kíváncsi. Most már csak egy kérdésem van: hajlandóak nekem segíteni?
- Attól függ, miben - óvatosságot Rasputin.
- Ó, csak egy kis hegyi sétáról van szó.
- Riccardo gyanakodva méregetett.
- Többet sejtek én emögött. Hová kellene menni?
- Vladimir Toplák egykori kastélyába. Méghozzá vadászni.
- Vadászni? Mire?
- Talán inkább kire.
- A fenébe is, akkor hát kire?
- Barátságosan rájuk mosolyogtam.
- Természetesen egy zombira.

22.

A Dérfarkas bossúja

Miután megállapodtunk, hogy negyedóra múlva odalent találkozzunk, kiléptem a folyosóra, és kis híján belerohantam Jessica Widgeonba. Először felsikoltott, s ezt csak akkor hagyta abba, amikor látta, hogy kivel hozta össze a sors. Azután már csak szipogott.

- Én... én már azt hittem... hogy a...

- Semmi baj - vigasztaltam. - vagyunk így itt még egy páran. Hová igyekezett?

- A szo... szobámba.

- Elkísérhetem?

Nem volt szükség válaszra, a szemében kigyúló örömtüzek mindent elárultak. Elindultunk a folyosó vége felé.

- Maga... nyomozó?

- Ó nem - szerénykedtem. - Én csupán egyszerű bogarász vagyok, akit néha felkérnek csip-csup szervezetek, hogy segítsenek nekik. Például a CIA, MI5, FBI...

- Nahát... - csodálkozott a lány. - Ezek szerint most is... segédkeznek?

- Nem. Ezúttal kizárólag szakmai céllal érkeztem. Egy óriásmuslincát kellett volna megtalálnom.

- Muslincát?

- Igen. De sajnos úgy néz ki, tévedtem. Egy fia bogár nem sok, annyi sincs erre felé.

- Más... viszont van.

- A Dérfarkasra gondol?

- I...gen.

- Remélem, nem hiszi, hogy itt valóban a földesúr szelleme gyilkol?

- Nem... hiszem. Én pontosan tudom!

Olyan határozottan csengett a hangja, hogy kénytelen voltam megtorpanni.

- Hogy érti azt, hogy tudja?

A lány hátrarázta a haját.

- Úgy, hogy ebből írtam a dolgozatomat.

- Miből?

- Hát a Dérfarkasból. Ugyanis néprajzkutató vagyok.

- Tegnap még azt mondta, hogy sióktató.

- És hegyivezető. No persze csak ilyenkor, a téli szezon idején. Ha olvadni kezd, máris megyek vissza Oxfordba, az egyetemre.

Lesly L. Lastex

Egy darabig hallgattunk. Ő nem tudom miért, de nekem idő kellett a hallottak feldolgozásához. Csak akkor szólaltam meg ismét, amikor már a szobája elé értünk.

- Ez azt jelenti, hogy maga tudta, hová jön? Hogy itt rátalálhat a... témára?

- Hát... nem igazán. Azzal tisztában voltam, hogy létezik a legenda, de hogy életre is kelhet, az sohasem jutott eszembe.

- Mit tud a kastélyról?

- Mármint Vladimir Toplákéről?

- Aha.

- Nem sokat. Ere nem térnek ki a korabeli leírások. Arra emlékszem csupán, hogy lerombolták. Meg hogy volt rajta valami felirat.

- Csak nem?

- De... - összeráncolta a homlokát, miközben látszott rajta, hogy erősen gondolkodik. - Igen... azt hiszem, a várkörönbe vezető lépcső fölött.

- Arról nem szól a fáma, hogy mi volt az?

- Dehogynem... Valami olyasmi, hogy aki ezt a hajlékot bolygatni merészeli, az a holtak légióját szabadítja magára.

- Nahát!

- Persze, az eredeti szöveg nem volt ilyen választékos. Csak úgy hemzsegték benne az olyan jelzők, amelyeket ma már csak egy tizennyolc éven felülieknek ajánlott mozifilmben hallhat. Hogy a betolakodó mit illessen a szájával és hányszor... Ráadásul korabeli stílusban íródott. Ami például a halál katonái kifejezést illeti, ma már egészen más szót használnánk rájuk. Ha jól tudom, a legtalálhatóbb az, hogy zombi. De hát itt ilyenek szerencsére még nincsenek... Köszönöm, hogy elkísért.

Döbenten néztem a becsukódó ajtóra.

23.

Visszatérve a szobámba, éppen annyi időm volt csak, hogy felrángassam ormótlan csizmáimat, fejembe csapjam prémes sapkámat, és már rohanhattam is le az étterembe. A három "Rettentő" a kijárat előtt várt.

- Már azt hittük, a bolondját járatta velünk.

- Valóban egy kastélyba megyünk?

A Dérfarkas bossúja

- Valóban - válaszoltam. - Szóltak Mlnarnak a hótaposó talpak miatt?

- Nos, azzal egy kis baj van - vakarta meg az orra hegyét Radovan.

- Nem nagy, csak egy icipici - tódított hozzá Rasputin, és mutatta is az ujjával, hogy mekkorára gondol. - Hótaposóink ugyanis momentán nincsenek.

- Nincsenek? - hökkentem meg. - Egy hegyi fogadóban? Akkor vajon mit húznak a lábukra az itteniek, ha leesik az égi áldás, és nem akarnak nyakig elsüllyedni ott, ahová már nem vezetnek ösvények?

- Ezt ni! - mutatott a lába elé Riccardo. Odanéztem és kis híján elájultam.

- De hiszen ezek...

- Teniszütők - bólogatott a harcművész. - Nyugodjon meg, először mi is ugyanúgy csodálkoztunk, mint most maga. De aztán a fogadós mindent elmagyarázott.

- Na de akkor is...

- Figyeljen ide, és hallgasson végig! Annak idején Mlnar egy csomagküldő szolgálatról rendelte meg a hótaposókat, ám azok valószínűleg összekeverhettek valamit, mert ezek érkeztek a járótalpak helyett. Amikor derék házigazdánk reklamálni próbált, kiderült, hogy az illető cég már nem is létezik.

- Így aztán itt maradt a nyakán a sok teniszütő, s azóta az itteniek ezt kötik a lábukra, ha valami járatlan helyen akad dolguk. - emelte fel az egyik fürmedvényt a sok közül Rasputin. - Szerintem egyáltalán nem vesztes a helyzetünk. Kicsit kényelmetlen lesz, de... meg lehet szokni. Nézze, most rálépek... itt vannak belefűzve a madzagok...

Követtük a példáját és két perc múlva valamennyien úgy néztünk ki, hogy egy, a tudományos karrierjére valamit is adó elmeorvos azonnal szakdolgozatért sikított volna. Elsőként Riccardo gyalogolt ki az útra. Rasputin felnyögött a gyönyörűségtől.

- Hát ez óriási! A nyelei mintha sarkantyúk lennének. Ha ezt majd a többieknek elmeséljük!

- Már ha elmeséljük - morogta komoran Radovan, és hozzám fordult. - Egyébként elárulná hová megyünk valójában? Nem vagyunk valami ijedős fickók, de azért mégiscsak jobb, ha tudjuk, mire számíthatunk.

Lesly L. Lastex

- Ebben teljesen igaza van - bólintottam, miközben próbaképpen toppantottam néhányat, és arcomra csiholtam egy biztónak szánt mosolyt. - Ha nincs ellenükre, akkor most tiszteletünket tesszük a Dérfarkas kastélyában.

Rasputin megborzongott, de nem szólt semmit. Riccardo megnyalta a szája szélét.

- Nekem semmi kifogásom a dolog ellen, csak lehajolni ne kelljen. Három kést hoztam magammal, és csak úgy tudtam őket elrakni, hogy az egyik nagyon kényes helyre került. Ha előredőlök, tutira levágja a...

Válasz helyett megindultam, jelezve, hogy elérkezett a tettek ideje. Malicka doktor útmutatása még élénken élt az emlékezetemben, s bár sokszor szerepelt benne a „fenyőnél balra” illetve a „mohás résznél jobbra” utasítás, jó háromnegyed órás erdei bolyongás után az egyik hegygerincen mégis sikerült megpillantanunk a kastélyt.

- Azannya! - törölte meg izzadó homlokát Rasputin, felnézve a romra. - Hát ez tisztára olyan, mint abban az ősrégi filmben. Na, mi is a címe... Valami rakkoló roló...

- Az a Drakula volt - szólalt meg csendesesen Radovan. Riccardo rántott egyet a nadrágszárán.

- Gyerünk, már nem lehet sok hátra.

- Összeszorítottuk a fogunkat, és szótlanul caplattunk tovább. Ötpercnyi vánszorgás után Radovan hirtelen pisszegni kezdett.

- Mi a gond? - araszoltam mellé. A szőke harcművész döbbenetben mutatott előre. Betájoltam magamnak a mutatóujját, képzeletben meghosszabbítottam, majd magam is megtántorodtam.

- Jézusom! Ez nem lehet igaz!

- Pedig az - törölte meg a homlokát Riccardo. - Mi is látjuk. Három láb a hóban. Nem kettő és nem négy. Három. Nem lányom. Láb. Figyelem, ha váratlanul sikítani kezdenék, valaki pofozzon majd fel.

Egyelőre senki sem foglalkozott velem, ugyanis a közeli hóbucka látványa mindannyiunkat letaglózott. Három, piros nadrágos láb kandikált ki belőle, s mintha ez még nem lenne elég, valamennyi lábfejen egy-egy görkorcsolya díszelgett.

- Mi a fene lehet ez? - suttogta Radovan, de azonnal a füléhez is kapta a kezét. - Vagy tudja mit? Inkább nem is akarom hallani!

A Dérfarkas bossúja

- Három láb - nyögte Rasputin. - Vajon mi lehet a hóban a folytatásuk?

- Hát nem a Jedi visszatér, az biztos - vicsorgott Riccardo. - De én is azt mondom, hogy hagyjuk itt a fenébe! Minél kevesebbet tudunk, annál jobb. Maga mit mond?

Bár kérdését kétségkívül nekem címezte, mégis egyelőre elengedtem a fülem mellett. Válasz helyett inkább határozottan a jelenséghez léptem, megragadtam az egyik végtagot, és nagyot rántottam rajta.

Rasputin szó nélkül összecsuklott.

A láb ellenben szinte akadály nélkül kisiklott a hóból, lát-hatóvá téve a hozzá tartozó többi részt is. Néhány pillanatig az is megfordult a fejében, hogy ha csak egyetlen embert talállok, valószínűleg semmi sem ment meg egy csöndes, rugalmas falú intézmény vendégszeretététől.

Szerencsére nem így történt. Riccardo megkönnyebbülten sóhajtott és kis híján meggondolatlanul lehajolt, hogy életre paskolja alélt kollégáját. Am a kések még idejében figyelmeztették, ezért csak felszisszent.

- De hiszen ez Mózsi!

- Plusz Roman - hagytam helyben. - úgy látszik, valaki szó-rakozik velünk.

- De hát... miért? És mit keres a lábukon a görkorcsolya?

- Ó, hát ez egyszerű... - dörzsölte meg az arcát a halottsá-padtan ébredező Rasputin, miközben négykézláb mászni kezdett. - Itt van egy patak, ami momentán befagyott.

- Na és?

- Na és mit nem lehet ezen érteni? Az a fickó, aki ezt ki-eszelte, egyszerűen a holttestek lábára szerelte a görkorcsolyát, és elindította őket lefelé a jégen. Gondolom, a hűtőkamrában eléggé megfagytak ahhoz, hogy egy ideig egyenesen megálljanak a saját lábukon, aztán...

Nem kellett folytatnia. Valamennyien magunk elé tudtuk képzelni, amint a két hulla veszett tempóban siklik lefelé, hogy aztán egy élesebb kanyarban kibucskázzanak a mederből és fejjel a hóba fűrődve, itt kössenek ki.

Riccardo megcsóválta a fejét, és már indult volna, amikor Radovan hirtelen keresztet vetett.

- Nem... ugye ez nem igaz? Jézusmária!

Úgy ugrottunk mellé, mintha megnyílt volna körülötte a föld.

Lesly L. Lastex

- Mi az?
- Ott - mutatott remegő kézzel a mélyedésre. - Mintha egy... ősebert láttam volna.
- Micsoda?
- Nem viccelek. Tisztára úgy nézett ki, mint... az a bokszoló.
- Summerfield?
- Az. Ráadásul egy baseballütőt szorongatott. De csak egy pillanatig láttam. Utána eltűnt.
- Riccardo nyugtatólag megveregette a vállát.
- Semmi baj, előfordul az ilyesmi. Egy picit kikészültél. Nem kell pánikba esni, ez a jelen helyzetben tökéletesen érthető.
- De én valóban...
- Radovannak igaza lehet - köszörilte meg a torkát Rasputin. - Ugyanis amíg ti vitatkoztatok, én is észrevettem valamit.
- Ugye? - ragyogott fel Radovan. - Ezek szerint mégsem örültem meg teljesen. Mit láttál?
- Egy óriási papagájt - felelte komoran a tömzsi harcművész. - Egy istenverte, bazi nagy sárga tűzmadarat.
- Elnézést, kijavítom magamat - tartotta fel mindkét kezét Radovan. - Nem csak én vagyok örült.
- Mit ért az alatt, hogy madár? - kérdeztem. - Talán repült?
- Hát... éppenséggel nem. Csak állt, és minket nézett. Most, hogy jobban belegondolok, lehet, hogy nem is madár volt. Ugyanis kezeket is láttam rajta. Ezt azért jegyeztem meg, mert a tenyere lángolt. A feje pedig tökkopasz volt. Talán azért hittem azt, hogy madár, mert olyan rikítóan sárga lepel takarta a testét. De alatta valami barna csuha volt.
- Más furcsaságot nem vett észre?
- Dehogynem. Köpködte a fogait.
- Felsóhajtottam, mivel a kép nagyjából összeállt. Ám mivel egyelőre nem szándékoztam hosszú előadásba fogni Öngyömböngyöm láma szokásairól, úgy döntöttem, az lesz a legjobb, ha minél hamarabb továbbállunk. Mielőtt még mondjuk, ráadásaként megjelenik nekünk a moszkvai Bolsoj teljes balettkara a bebalzsamozott, túllszoknyás Lenint cipelve. Hogy jó példával járjak elől, megfordultam, és nekivágtam az emelkedőnek. A három harcművész kissé tétován bár, de követett.
- Gyorsított tempóban hagytuk magunk mögött a holttesteket, de még így is legalább fél órát kellett bolyonganunk a legteker-

A Dérfarkas bosszúja

vényesebb ösvényeken, mire megérkeztünk az egykori kastély kapujához. Ahogy ránéztem, elfogott a borzongás. Mintha egy óriási, nyitott száj várt volna arra, hogy belépünk rajta. Rasputin nem is állta meg szó nélkül.

- Hát, ez nem valami barátságos hely. Biztos, hogy ide be kell mennünk?

- Nincs más választásunk - feleltem. - Ha azt akarjuk, hogy megoldódjék a Dérfarkas rejtélye, meg kell találnunk valakit.

- Ő a zombi? - kérdezte Radovan. Komoran biccentettem.

- Igen, ő.

Az első, ami belépve szemet szúrt, egy óriási, vasrácsos kapu volt. Arról az udvarról nyílt, ahol épp álldogáltunk. Riccardo szép sorban előszedegette és kiosztotta a késeit.

- Szóval mi a teendő, ha zombit látunk?

- Egy húzás jobbra, egy húzás balra, zombi feje a porban! - vigyorgott Rasputin. Figyelmeztetően fölemeltem a kezem.

- Eszükbe ne jusson! Élve kell a fickó.

- Jó vicc - mondta sötéten Radovan. - Ha egyszer már hallott... Nem mindegy?

- Nem. Ha valamelyikük meglátja, azonnal kiabáljon a többiekért!

- Oké - emelte fel a kését Riccardo. - Ha látjuk, sikítunk. Bár, ha jobban belegondolok, ezt talán nem is kellett volna mondania...

- Szóródjunk szét - javasoltam. - Úgy nagyobb az esély, hogy hamarabb rábukkanunk. Maga Riccardo, nézze át a keleti szárnyat, Radované a főkapu mögötti terem, Rasputin pedig a személyzeti részt és az istállókat ellenőrzi.

- És maga?

- Én a börtönt és a kriptákat fogom átvizsgálni - feleltem. - Esetleg akar valamelyikük cserélni?

Szó nélkül elindultak.

24.

Még hallottam távolodó lépteik zaját, amikor nekivágtam a börtönbe vezető lépcsőknek. Nyirkos hideget leheltek felém a falak, s az első néhány percben olyan érzésem támadt, mintha a kövek közé malter helyett szilárd rosszindulatot ágyaztak vol-

Lesly L. Lastex

---

na az egykori mesterek. Felkattintottam zseblámpámat, és a hosszú folyosóra világítottam.

Nem látszott a vége.

Már jó öt perce botorkálhattam az omladozó lépcsőkön, amikor hirtelen friss levegő csapott az arcomba. Lepillantottam a földre és kis híján felkiáltottam.

Tisztán kivehető lábnyomok látszottak a vastag porral borított lépcsőfokokon. Hátat fordítottam, és rohanni kezdtem.

- Riccardo! Radovan! Jöjjenek!

Kifulladásra érkeztem az udvarra. Minden erőmet beleadtam a kiabálásba.

- Hahó! Megtaláltam!

Süket csend volt a válasz. Mintha teljesen egyedül lettem volna a várban. Vártam egy kicsit, majd amikor megismételt ordításomra sem érkezett válasz, úgy döntöttem, szabad utat engedek a szívem felé kúszó jeges rémületnek.

- Riccardo! Rasputin!

Ebben a pillanatban áldottam a szerencsémét, hogy a stukereknek nincs szakszervezetük, mert az enyém ennyi zaklatás után már minden biztonnyal rég sztrájkot hirdetett volna. Így azonban csak engedelmesen simult a markomba.

- Radovan! Riccardo!

Úgy döntöttem, hogy a nyugati szárnyat célozom meg. Nekiiramodtam a hosszú folyosónak. Közben valahol felhuhogott egy bagoly.

Néhány percnyi ügetés után egy valamikor óriási kupolaterembe értem. Körös-körül ajtók nyílásai sötétlettek, ám mivel nem tudtam, hogy a három harcművész melyiket választotta, s főleg hogy melyik hová vezet, úgy döntöttem, átvizsgálom valamennyit.

Már jó öt perce rohangáltam egyik szárnyból a másikba, amikor hirtelen furcsa szag csapta meg az orromat. Bár gyanús volt, először mégsem akartam elhinni. Ismertem már eléggé, s ahányszor csak találkoztam vele, sosem lett jó vége. Édeskés volt és mégis gyomorforgató.

A bomlás szaga.

Kiáltottam egy utolsót, s bár már lettem arról, hogy választ kapjak rá, ezúttal végre nem csak a kongó termék visszhangja felelt.

Hosszú, elnyújtott üvöltés remegtette meg a falakat. Fájdalmas volt, de mégis hátborzongató. Örjögve hullámozott végig a

A Dérfarkas bossúja

---

termeken, mintha négyszáz évnyi dühét egyszerre akarta volna kiadni.

- Las... tex...!

Nem tehetek róla, elveszítettem a fejem. Megcéloztam a fülkét, ahonnét a hangot hallani véltem és gyors egymásutánban három golyót a sötét lyukba lőttem.

- Gyere elő, te szemét! - ordítottam. - Mutasd magad! Küzdjünk meg, mint férfi a farkassal! Na gyere, döntsük el, ki a jobb!

Lihegve vártam, ám a Dérfarkas a jelek szerint nem akart előbújni rejtekhelyéről, mert rosszindulatú kacagás hullámszó végig a termeken.

- Aáhuuuuháá... a szívedet... akarom!

Erre nem válaszoltam. Mit mondhattam volna? Hogy nekem is kell? Gyorsan taktikát változtatva inkább a kellemetlen szag forrását próbáltam felderíteni.

- Las... tex... várlak!

- Fogjon téged kézen az ipari áram - morogtam magam elé csendesen, és émélygésemet leküzdve a bűz forrása felé rohantam. Olyan volt, mintha ezer és ezer hullámaszított volna felém, de azt is tudtam, hogy ha most nem sikerül Riccardóék megtalálásom, talán soha nem látom őket élve.

Hál' Istennek szerencsém volt: az egyik ajtó előtt már olyan sűrű volt a levegő, hogy bizonyossá vált, csak innét érkezhettek az émélyítő szagok. Zsebkezdőt rántottam az orrom elé, és másik kezemben a pisztollyal nekiugrottam a zárnak. Az üvöltés is abbamaradt, mintha gazdája is azt figyelte volna, vajon most mire jutok.

Háromszor pattantam le a kemény tölgyfáról, mire az ajtó végre engedett. Alacsony, ablaktalan helyiségbe zuhantam, s kis híján agyontapostam valakit. Lehajoltam hozzá, az arcába világítottam.

Riccardo volt az. Szederjes arca és ziháló mellkasa mutatta, hogy még él. Nem messze tőle Rasputin a hasán fekve hörgött, és megpróbált odébb rúgni egy sziszegő gázpalackot. Odaugrottam, de hiába rángattam a végét: a csapja be volt hegesztve.

Mivel már én is kezdtem émélyegni, lehajoltam, és a köpcös harcművész hóna alá nyúltam.

- Jöjjön... kapaszkodjon!

Ahogy megéreztem erőtlenséget a nyakamon, kirohantam vele a folyosóra. Óvatosan letámasztottam a fal mellé, és

Lesly L. Lastex

---

visszabotorkáltam Riccardóért. Szerencsére őt nem kellett a vállamra vennem, a saját lábán eltámogattam a kijáratig. Igaz, ekkor már olyan ritkán vett levegőt, mint húszéves házasság után egy férj ajándékot.

- Hol van Radovan? - üvöltöttem a fülébe. A férfi eleje előre-hátra nyaklott, szemei fennakadtak. Rasputin erőtlenül intett, hogy hajoljak le hozzá.

- Rado... van el...túnt. nincs bent... mi is... keres...

Nem szóltam semmit, csak megfogtam a vállát és kihúztam az udvarra. Riccardo támolyogva követett.

Valahonnét a kastély mélyéről csalódott ordítás hallatszott. Egyelőre nem törődtem vele, inkább azzal voltam elfoglalva, hogy a két harcművészt életre pofozzam. Nem tudom, hogy ez tette-e, vagy a friss levegő, de meglepően gyorsan regenerálódtak. Először Rasputin szólalt meg, bár olyan rekedt volt a hangja, mintha több kilónyi fagyaltot kellett volna megennie.

- Hol van... Radovan? Megtalálta?

Szótlanul nemet intettem, és Riccardóhoz fordultam. Ő viszonylag biztosabb lábakon állt társánál, bár úgy fogta a fejét, mintha az szét akarna robbanni.

- Jézusom... kis híján megfulladtunk! Radovan...

- Meg kell őt is keresni! - ragadtam meg a vállát. - Velem tudnak jönni?

Mindketten bizonytalanul bólintottak. Ismét bevetettük magunkat a főkapu mögötti terembe. Alig mehettünk néhány lépést, amikor Rasputin felhördült.

- Oda... nézzen!

Riccardo elkapta a kezét a fejétől, térdre hullott, és keresztet vetett.

- Jézusmária... ez nem... nem lehet igaz!

Pedig az volt. A terem egyik sötétebb beugrójában hatalmas trónus állt, előtte pedig egy asztal. Először úgy látszott, meg van terítve, ám ahogy közelebb léptem, észrevettem, hogy egy alak fekszik rajta. Odavillantottam a zseblámpámmal.

Az asztalon heverő férfi Radovan volt. Szőke haja csapzottan lógott homlokába, s hűvös, északi nyugalma megcáfolta vicsorgott ránk. Görcsösen összeszoruló markát úgy tartotta felénk, mintha valamit kérni akarna.

Pedig hát épp ellenkezőleg. Valamit kínált.

Saját kitépett, jeges szívét.

25.

Elsőként Rasputin mozdult. Odarohant az asztalhoz, és örülten rázni kezdte a testet.

- Radovan! Ébredj... Nem hagyhatunk itt! Hallod?

Közelebb léptem, és megfogtam a vállát.

- Hagyja. Rajta már nem tudunk segíteni.

Riccardo könnyben úszó arccal rám nézett.

- Ki... tette ezt?

Mintha csak meghallotta volna a kérdést, gurgulázó üvöltés tépte szét a halotti csöndet. A harcművész összerázkódott.

- Ó...?

Megborzongtam és bólintottam.

- A Dérfarkas. Azaz... Vladimir Toplák.

- De hát... miért?

- Talán, mert betörtünk a birodalmába.

- Szétverem a pofáját! Eressze el a karomat! Engedjen...

Bár nekem is remegett a gyomrom, megpróbáltam nyugodtságban néhány kört ráverni az asztalon heverő Radovanra.

- Figyeljenek ide! - mondtam ellentmondást nem tűrő hangon. - Annak semmi értelme, ha most bosszút ordítózva belerohannak a vakvilágba. A Dérfarkas valószínűleg sokkal jobban ismeri az itteni rejtekhelyeket, s nagy eséllyel egyenként nyírna ki valamennyiünket.

- Én... akkor is... megölöm! - mondta remegve Rasputin. Helybenhagyólag biccentettem.

- Oké, ebben egyetértünk. Ehhez viszont előbb végig kell csinálnunk azt, amiért jöttünk!

- A... zombi? - kérdezte rekedten Riccardo.

- Igen - kaptam el a pillantását. - Meg kell találnunk őt.

- De... miért?

- Mert csak olyan fegyverrel küzdhetünk a Dérfarkas ellen, amit ő nem ismer!

Öt perc múlva már a friss lábnyomokat követve ügettünk a föld alatti kripták felé.

26.

Lesly L. Lastex

Nem tudom, hogy Charlton apja milyen Kísértetlabirintust épített Jamaicán, de ahogy a sírkamrákhoz értünk, látatlanban fogadni mertem volna, hogy ehhez képest az ő tervei csupán egy vidám Disney-délután szintjét üthették meg. A falakat vastagon borította penész, s néha úgy roppant a lábunk alatt a talaj, mintha tojáshéj vékonyságú koponyákon lépdelnénk.

Persze, egyáltalán nem zárhattuk ki, hogy valóban így van. Egyenként végigvilágítottam a bejárat melletti a koporsókat, majd a két harcművészhez fordultam. Egy picit mintha fehéredtek volna az út során, de a szemükből nem tűntek el a düh szikrái.

- Itt kell lennie valahol.
- A kriptákban?
- Valamelyikben.

A következő perceknek akár a Kindertojás megőrült reklámozójának álma nevet is adhattuk volna. Sorban borogattuk le a vastag kőkoporsók fedelét, de a legtöbbszörben semmit, vagy csak annyi csontot találtunk, amennyi még Lamenthalék Fifijének fél fogára sem lett volna elég. Már csak három volt hátra, amikor Rasputin megállt és megtörölte a homlokát.

- Szerintem tartunk egy kis pihenőt. Aztán azt javaslom...

A mondatot már nem tudta befejezni, mert mintha csak egy óriási porszívó szippantotta volna be, eltűnt a sötétben. Riccardo akkorát ugrott, hogy kis híján beverte a fejét az egyik kiugró kőköckába.

- Jézusom, Lastex, mi ez...? Világítson már oda!

Nem kellett sokáig mondania, kérés nélkül is az ordító Rasputin után villantottam a zseblámpámat. Hátborzongató látvány tárult a szemünk elé. A köpcös harcművész a földön feküdt, a mellén térdelő sötét alak pedig a jelek szerint épp azzal volt elfoglalva, hogy lehetőleg szintidőn belül kiloccsantsa az agyát. Közelebb ugrottam és az arcába világítottam.

A zombi volt.

27.

A következő néhány másodpercben egyszerre több mindenre is kellett figyelnem. Először is ki kellett nyújtanom a lábam, hogy a felbőszülten odarohanó Riccardo ne verje szét a társát gyilkolászó figura fejét. Ez a számításom vált be a legelőbb,

A Dérfarkas bosszúja

miel a késes harcművész csizmámban megbotolva gyönyörűen landolt a legközelebbi kriptában. A megérkezését követő zörgő hangokból ítélve az ottani létszám immáron kettőre nőtt. Miután meggyőződtem róla, hogy nem fog újra előbukkanni, a földön hempergők felé fordultam, s jó ütemérzéssel még a tragikus végkifejlet előtt sikerült a már előre készített injekcióstút a zombi hátába döfnöm. A rongyos alak, mintha lufiból lett volna, sóhajtott egy hatalmasat, és csendesen lecsúszott a halkan nyögdécselő Rasputinról.

- A rohadt életbe... ki a fene volt ez?

Válasz helyett a hullaszerű fickó arcába világítottam. Rongyos ruházata és alvadttal vérrel borított teste semmilyen kétséget nem hagyott kiléte felől. A Riccardo által jogcím nélkül elfoglalt kriptá felől halk motozás hallatszott, majd egy jókora púp-pal a fején megjelent az alkalmi lakó is.

- Őt kerestük?

- Nyert - válaszoltam. Rasputin az állát tapogatva felnézett.

- És akkor most mi van? Énekeljük el az Örömódát?

- Szó sincs róla. Ennél valamivel kelletlenebb feladat vár ránk. Jézusom, Riccardo, mi van a kezében?

A nyurga harcművész bambán meredt a tenyerébe simuló koponyára.

- Jé... tényleg. Az első pillanatra elájultam, és amikor magamhoz tértem, az első másodpercben azt hittem, hogy valaki leütött a rögbimeccsen. - Dühösen visszadobta a csontfejet. - És én marha még annak örültem, hogy sikerült átvinnem a harmincyardos vonalon...

Türelmetlenül legyintettem.

- Nézzék... most egy roppant nagy szívességet kérek maguktól...

- Csak tessék. - ütötte össze a tenyerét Rasputin. - Ezek után már azon sem csodálkoznék, ha azt mondaná, alakuljunk át mi is zombikörmenetté.

Csendet intettem, és elmondtam nekik, mit várok tőlük. Amikor befejeztem, öröm volt látni Rasputin leesett állát.

Abban a percben érthette meg, hogy az előbb nem is járt messze az igazságtól.

Lesly L. Lastex

Miután elmentek, felsétáltam a kastély központi termébe. Az édeskés szag még a levegőben terjengett, ám a Dér farkas ekkorra már máshol kereshette áldozatait, mert bagolyhugáson és a szél füttyörésén kívül semmilyen zaj nem hallatszott. Néztem egy darabig a málló köveket, majd úgy döntöttem, ideje nekem is visszaindulnom.

A keskeny ösvényt már ismerősként üdvözöltem, s épp azon gondolkodtam, nem kellene-e a hátralévő szakaszon még jobban meggyorsítani lépteimet, amikor kaparászó zajokat hallottam a hátam mögött. Villámgyorsan megpördültem, ám ugyanilyen sebessen engedtem le a stukkeremet is.

- Á, maga az? Már azt hittem...

- Ne közelíts! - rikoltotta élesen Öngyömböngyöm láma, és összerántotta maga előtt sárga köpönyegét. - Ó, milyen bolond voltam, hogy bedőltem neked! Bár csak haraptam volna le a nyelvem, amikor a te piszkos füledhez méltatlan dolgokat árultam el neked! Bár tört volna le mindkét karom tőből! Rolangok ragadták volna el fogsoromat! Hullott volna ki a hajam...

- Ez speciál stimmel - böktek tar koponyájára. - Egyébként meddig akarja még folytatni ezt a verbális mazochizmust?

- Hah! Beszél a hiéna!

- Na, ez egy kicsit erős volt...

- Semmi sem lehet elég méltatlan hozzád! Rászedtél, becsaptál...

- Én?

- Te, te! Denevérek ivadéka, mocskos barlangok szégyene...

- Ezt talán hagyjuk - legyintettem. - Arról beszéljen, mi a bűnöm. Már úgy értem, maga szerint.

Öngyömböngyöm láma égnek emelte két kezét és olyan képet vágott, mint az az apa, akinek hatos ikrei születése után este még megellik a macska.

- Hogy mi a te bűnöd? Lepaktáltál a démoni hatalmakkal, elárultad a jó oldal szentségét...

- Nem lehetne a tegezést mellőzni? - vágtam közbe indignálódva. - Nem őriztünk együtt jakot, és az a helyzet, hogy sietnem is kell.

A szerzetes hirtelen négykézlábra vetette magát, és bekapott egy lába előtt heverő követ.

- Nem... ez nem az... Ó, ha megtalálnám a Mani-követ, nem állnál itt ilyen fölényesen! - Kiköpte a kavicsot és újat tett

A Dérfarkas bossúja

---

a nyelve alá. Egy ideig úgy nézett maga elé, mint majom a forró sparherten, majd megrázta a fejét, és ezt is kiköpte. - Várj csak... nemsokára eljön a végórád!

Sóhajtottam egy nagyot, és hátat fordítva újra a fogadó felé indultam.

- Hah! Fut a gyáva! A páviánok vérfertőzése... görények bolhája...

Lassú kocogásomnak köszönhetően a láma átkozódása lassan beleolvadt az erdő csendjébe.

29.

Már látszottak a fogadó kontúrjai, amikor megálltam egy kis pihenőt tartani. A lassan hanyatló pályára térő nap még egy utolsó erőfeszítéssel szikrázó fényességet kölcsönzött a Bahledova hófehér sipkájának. A látvány olyan magával ragadó volt, hogy akaratlanul is felkiáltottam. Am alighogy elröppent ajkamról az elragadtatás szava, máris eszembe jutottak öreg mesterem, Li Lu-L'e szavai.

„Soha ne higgy a látszatnak, Lesly szan! A tökéletesség és a szépség mögött mindig ott nyílnak a romlás virágai! Mondok egy példát. Sétálsz egy kertben, ahol ezerszínű virágok nyílnak, egyik csodálatosabb, mint a másik. Illatuk elbódít, szirmukon a harmat az igaz szerelmesek könnycseppjét idézi. Amikor azonban lehajolsz, hogy leszakítsd a legszebbet, azonnal ott terem egy büdös és goromba kertész, aki a felmenőid harsány emlegetése közepette sörétes puskával rongyosra lövi a segged. Ügye világos, mi a tanmese lényege? Ézért mondom neked, ha valamilyen szépséggel találkozol életed során, jusson eszedbe, hogy egy goromba kertész mindig ott ólálkodik...”

Akaratlanul is összerázkódtam bölcs szavai hallatán és elszakítottam pillantásom a fenséges látványtól. A következő másodpercben pedig már áldottam mesterem bölcsességét, mivel nem messze tőlem, az egyik bokor mögött ropogni kezdett a hó. Ha valaki meglök, akkor sem hasalhattam volna el gyorsabban, a kúszás azonban már saját, egyéni mutatvány volt. Óvatosan félrehajtottam néhány száraz ágat, és lenéztem az ösvény mellett húzódó sekély vízmosásba.

Amit láttam, attól kis híján elállt a lélegzetem.

Lesly L. Lastex

Egy megteremett farkas morgott és ugrándozott odalenn. Oldalát véres sebek borították, pofáján habfoslányok remegtek, de rendületlenül járta két hátsó lábán a táncot. Néha eldőlt, ilyenkor fájdalmasan felnyikkant, de aztán, mintha egy láthatatlan ostor vágott volna végig a hátán, ismét megvonaglott, és talpra szökkenve előlről kezdte borzalmas mutatványát. Öklömbe haraptam, hogy fel ne kiáltsak.

Igazat kellett adnom Parkinsonnak, Miss Houdubeknek és a halott Ramonnak. Ha eddig kételkedtem is az igazukban, most az orrom előtt volt a bizonyíték. Az ordas valóban úgy ugrált, mintha szteppelne.

Megdörzsöltem a szemem, miközben apró kis kapuk nyíltak ki a fejemben, de a rajtuk kisorjázó gondolatok csak újabb kérdéseket cibáltak magukkal. Előhúztam zsebemből a pisztolyt, ám amikor újra lepillantottam, akár el is dobhattam volna. Öklömmel elkeseredetten a hóba csaptam és elkáromkodtam magam.

A farkas eltűnt.

30.

Nem sokáig dühönghettem, mert ahogy feltápászkodtam, egy közeli boróka megrezegtette ágait és ismét ropogni kezdett a hó. Bár egyáltalán nem tartottam a farkastól, a biztonság kedvéért fölemeltem a stukkert és a gyanúsan zörgő ágakra céloztam.

Kisvártatva kiderült, hogy hiába. Ordas helyett egy vadidegen férfi esett a lábam elé. Olyan elnyúzott állapotban volt, hogy legfeljebb akkor ijedhettem volna meg tőle, ha az orvosa vagyok. Vörösseszőke haja foltokban hiányzott, a bőre pedig olyan átlátszó volt, akár a pergamen. Nem volt rajta más, mint egy vékony ing és egy szakadt vászonnadrág. Észre sem vette, hogy ott állok fölötte, csak a lila szája remegett. Közelebb hajoltam, hogy jobban szemügyre vegyem, és meghallottam, hogy beszél.

- Az... iksz zéró komponenszt kell használnunk... - suttogta.
- Ha kiiktatjuk a konvergens faktorokat, elérhető... jaj... hogy a bé pontból cé érintése nélkül jussunk vissza ába...

Döbbenet guggoltam le mellé. Óvatosan megfogtam a vállát.

A Dérfarkas bossúja

- Hol vannak a többiek, jóember? Hé, nem hallja? Válasszon...

A férfi rám emelte üveges tekintetét, s én borzadva tapasztaltam, hogy nem lát. Bár szembogara óriásira tágult, semmi jelet nem adta, hogy látna vagy hallana engem.

- Faktoriális szempontból... nincs jelentősége a... távolságnak. Ez... csupán bé és cé halmazának... átfedéseit... tartalmazza...

Kétségbeesetten próbáltam gondolkodni, mit tehetnék. Az idegen arca egyre halványabb, szemének csillogása egyre tompább lett. Villámgyorsan kibújtam kabátomból és ráterítettem, aztán pedig egy hirtelen ötlettel megdörzsöltem az arcát. Nem sok eredménnyel.

- Ha valaki... mégis... közelíteni akarná... őket egymáshoz... azzal... felborítaná az emc é négyzet... alapvető törvényszerűségét. Tehát... - emelkedett fel hirtelen fektéből, és feltartotta mutatóujját. - ...ha ezt a képletet... alkalmazzuk... gyorsabban érhetünk el oda... ahonnan még el sem indultunk.

- Jézusom - ráztam meg keményen. - Inkább azt mondja meg, hol vannak a társai!

- Az emc é behelyettesíthető... nem konver... gens... elemekkel... bé és cé... nem távolság... a fénynél... is gyorsabb...

- A fenébe is, mit akar ezzel mondani?

A lila ajkú férfi rám nézett, és üdvözülten elmosolyodott.

- Hogy Einstein... bekaphatja.

Azzal lehunyta a szemét és meghalt.

31.

A Havasi Kopárban az első ember, akivel találkoztam, Minar volt. Ahogy elém jött, olyan benyomást keltett, mint aki önmaga árnyékát helyettesíti.

- Hallottuk a hírt, Mr. Lastex - mondta sötéten. - Szegény Radovan... A társai hozták vissza egy lepelben. Borzasztó, hogy milyen véres volt.

- Valahogy majd csak sikerül kimosniuk... - válaszoltam szórakozottan. A fogadás a fejét csóválta.

- Akartam nekik segíteni, de ragaszkodtak hozzá, hogy ők maguk tegyék be a... hm... holttestet a hűtőkamrába. Amelyből

Lesly L. Lastex

---

mellesleg megint eltűnt két holttest. A Mózsi, meg az a szerencsétlen autóbusszvezető. A barátai el is kérték a kamra kulcsát azzal, hogy őrizni akarják a barátjukat.

- Ha Mózsira gondol, azt hiszem ez eléggé helyénvaló kérdés, nem?

- Hát...

- Maga például mit szólna, ha este a saját ágyában találná szerencsétlen Radovant?

- Isten ments... - borzongott. - Akkor inkább örködjenek felte! Engem nem zavar...

- Na látja - veregettem meg a vállát. - Most felmegyek a szobámba. Ha valaki keresne, ott megtalál.

Fütyörészve felcaplattam a lépcsőn, s miközben a zárral babráltam, az járt a fejemben, hogy egy ilyen tartalmas kirándulás után nem ártana megfürdeni. Aztán, amikor beléptem, rájöttem, hogy mindez teljesen felesleges lenne.

Az a lepel ugyanis, amit valaki a fejemre rántott, abszolút hidegzuhanyként ért.

32.

- Ne mozduljon! - mordult rám figyelmeztetően egy rekedtes hang, amelyből rögtön éreztem, hogy az illető valamit a szájába gyömöszölt, felismerhetetlenné téve így a hangját. Az illata alapján egy szappan lehetett. Néhány másodperc múlva ajtócsapódást hallottam, majd halk nevetés állította szigorú rendbe a szőrszálakat a hátamon. Főleg azután, hogy finom kaparászt éreztem a nyakam tájékán.

- Egy skorpió van a kezemben, és ha csak megmoccan... maga a halál fia.

- Inkább maradnék anyukámé - ajánlottam. Az ismeretlen rövid szünet után újra kuncogni kezdett.

- Nos, ez csak magán múlik. Ugye tudja, hogy *azért* jöttem?

- Miről beszél? - kérdeztem értetlenül. - És miféle skorpió van magánál? A skorpiók megmarják azt, aki hozzájuk ér!

- Na és mi van az idomított fajtákkal?

- Oké, maga nyert - vonultam vissza. - Elhiszem, hogy ki tudna nyírni. Tehát? Mit akar?

A Dérfarkas bossúja

- Mondtam már, hogy *azt!*
- Azt?
- Az illető, akiről egyelőre még azt sem tudtam kideríteni, hogy férfi-e avagy nő, dühösen toppantott.
- Nem azt, hanem: *azt!* Így, dőlt betűvel...
- Aha. Szóval: *azt.*
- Pontosan, hogy mondja. Szóval hol van?
- Mi?
- *Az.*
- Miféle *az?*
- Hé, figyelmeztettem, ne játsszon velem! Tudja jól, mire gondolok...
- Hát persze. *Arra.*
- Aha. Na elő vele!
- És ha nem?
- Akkor elárulom, mit takar az *az*, és maga itt fog állni egy idő előtt leleplezett rejtéllyel. Na, mit gondol, mit szólnának hozzá az olvasói?
- A lehető legőszintebben kirázott a hideg.
- Rendben van, meggyőződött.
- Ugye?
- Ige. De most nincs nálam *az*.
- A kaparászás valamivel erősebb lett.
- Ne próbáljon átverni! Tudom, hogy magánál van!
- Éreztem, hogy ellep a hideg verejték.
- Hinnie kell nekem! Tudtam, hogy valaki keresni fogja, ezért elrejtettem.
- Hová?
- Csak... én tudom megtalálni. Messze van.
- Mikorra tudja lehozni?
- Nemsokára. Négy... öt óra.
- Támadóm fogai jól hallhatóan megcsikordultak.
- Hozza el! Ha átadja, szép pénzt fizetek érte. De ha nem...
- a kaparászás szinte már elviselhetlenné fokozódott. - Ha trükközni akar... maga halott! Este jövök.
- Gyors csösszanás hallatszott, s én bármennyire is igyekeztem letépni a vastag szövetet a fejemről, ez csak jó egy perc elteltével sikerült. A szobában már nem volt senki, s amikor kikukkantottam a folyosóra, az is néptelennek tűnt. Csendesen becsuktam az ajtót, aztán a kezemben tartott szövetre meredtem.

Egy kispárna volt az.

33.

Mivel gyomrom korgása egyre elviselhetlenebb lett, úgy döntöttem, hogy leballagok az étterembe. Amikor Mlnar meglátott, forgatni kezdte a szemét.

- Csak nem enni akar maga is?

- Ördöge van. Miből jött rá?

- Mindenki éhes. Ráadásul van egy rossz hírem.

- Ismét eltűntek a halottak?

- Nem... legalábbis a kamra ajtaja még zárva van. Hanem tej, az nincs.

- Hogyhogy nincs?

A fogadós széttárta a karját.

- Maruszja megszökött. Elrágta a kötelét, és kereket oldott. Valószínűleg megunta a maguk által diktált fitneszprogramot, mert világgá ment.

- Ezek szerint most már csak müzli van? - kérdeztem sóhajtván.

- Az is fogytán - rakta elém a dobozt. - Ha holnap reggelre sem jön erre senki, ki kell menünk rigót löni.

Savanyú képpel belemarkoltam a zörgő magokba, ám még az első adagot sem tudtam bekapni, mert hirtelen azt vettem észre, hogy lefelé csúszik a nadrágom. Meglepve néztem az asztal alá, ahol legnagyobb megdöbbenésemre Pipiske térdelt.

- Pst... - tette a szája elé mutatóujját. - Nagy baj van, miszter!

- Mi a helyzet, kiskoma? - hajoltam le hozz. - Eltörött a hegedűd?

- Nem - rázta meg a fejét. - De jönnie kell... gyorsan!

- Ha nem látnád, eszem - mondtam kissé megrovóan. - Nem tudna az a dolog várni egy kicsit?

- Nem.

- Aztán miért?

- Mert... Maria kispárnád... ott fönt fekszik...

- Valami baja van? - álltam fel, odébb tolva a müzlis dobozt. Pipiske szórakozottan rugdalni kezdte az asztal lábát.

- Szerintem igen, mert... csak fekszik és... az egész torka véres...

34.

Ha valahol jegyzik a lépcsómászás világrekordját, azt mi Pipiskével minden bizonnyal megdöntöttük. Miközben rohantunk, az is eszembe ötlött, hogy nem is kell igazán keresgélni a rajkók szobáját, mivel az a jajveszékelés, ami hirtelen felzendült, a halottakat is felébresztette volna.

Ezt a megállapításomat csak akkor szívtam vissza, amikor megpillantottam Miss Houdubeket. Bár a zenekar tagjai szorosan körbevették, azonnal látszott, hogy halott. Az ágy, amelyben feküdt és körben a falak úsztak a vérben. Szerencsére csak intenem kellett a nyomomban loholó Mlnarnak, s ő máris terelte kifelé a rajkókat.

- Na gyerünk, kifelé... kifelé mindenki, ha mondom!

Néhány perc múlva már csak én álltam a holttest mellett. Csúnya látvány volt, annyi bizonyos. Gesztenyebarna haja öszszecsomósodott, s a szemfestéke is elkenődött kissé.

De a legrondább mégis az a mély vágás volt, amellyel fültől fülig elmetszették a torkát.

Óvatosan, hogy össze ne mocskoljam magam, lehajoltam és az oldalára fordítottam. Élettelen keze úgy lendült felém, mintha csak pajkosan el akarná háritani a közeledésemet. A másikban azonban szorongatott valamit. Átmentem az ágy túlsó oldalára, és szétfeszítettem a görcsösen markoló ujjakat.

Egy televíziós műsorújság volt az. Világ csodája volt, hogy nem ázott el teljesen. Megfogtam a sarkát, és lapozni kezdtem. Nem tudtam, hogy mit keresek, de éreztem, hogy valamire rábukkantam.

A hetedik oldalon találtam meg. Egy egyszerű kis rajzolt karika volt. Olyasmi, amilyennel gondos háziasszonyok szokták bejelölni férjüknek az érdekesebb filmeket. Elolvastam a műsor címét, majd eléggé el nem ítéhető módon a levegőbe boksoltam. Még az is eszembe jutott, hogy ha Maria nem lenne olyan véres, talán adnék neki érte egy puszit.

Megoldottam a táncoló farkas rejtélyét.

35.

Amikor kiléptem a folyosóra, odakint valóságos kis népgyűlés fogadott. Először Sir Lamenthal ragadta meg a kezem.

- Mondja... a kisasszony tényleg meghalt?

- Halottabb már nem is lehetne - válaszoltam. - Elvágták a nyakát.

- Nem inkább elharapták? - kottyantott közbe Parkinson. Vállat vontam.

- Nem mindegy?

Erre már senki nem mondott semmit. A rajkók bezúfolódtak a legtávolabbi szobába, és csak halk sírásuk hallatszott. Minar a falnak támaszkodott, látszólag egykedvűen a tapéta mintáit nézegette. A szaporodó gyilkosságok a jelek szerint megédzhatték, mert már csak egészen picit vörösödött a feje. Nem messze tőle Charlton viszont fehérebb volt a mésznél. Idegesen ugráló pillantása láttán nem volt nehéz kideríteni, mi jár a fejében. Bár mindvégig kereste a tekintetemet, egészen addig nem néztem rá, amíg be nem futott Malicka doktor.

- Újabb holttest a láthatáron... a láthatáron... láthatáron... - dúdolta maga elé szórakozottan, miközben benyitott a szobába. Két perc sem telt el, s már jött is vissza.

- Meghalt - mondta tömören. - Elnyisszantották a torkát, mint egy csirkének. Felőlem vihetik.

Mintegy végszóra, feltűnt a folyosón Riccardo és Rasputin is. A tömzsi harcművész nem szólt egy szót sem, csak elővette a hűtőkamra kulcsát. Alig észrevehetően bólintottam, és kitértam az ajtót.

Fényesen bejött a számításom. A halál édeskés büze minden szájtáti nézelődőt a szobájába űzött, csak a két "Rettenthetetlen" maradt ott. No meg persze a holttest.

Ezúttal azonban nem szálltam be a cipelésbe.

36.

Elsétáltam a szobáig, majd megtorpantam, s épp azon tűnődtem, vajon ezek után érdemes-e még visszamenni az étterembe, amikor könnyű kismadár szállt a vállamra. Idegesen összeresztettem, de a következő pillanatban már megnyugodva konstatáltam, hogy csak Jessica Widgeon keze az.

A Dérfarkas bosszúja

- Mr. Lastex... Elnézést, hogy zavarom, de... megtenne nekem valamit?
- Parancsoljon.
- A szobámban... nagyon furcsa zajokat hallok.
- Miféleképpen?
- Hát... nem is tudom. Olyan szörnyűek. Szipogás, krahácsolás...
- No és honnét jönnek ezek a zajok?
- Hogy... honnét? Hát... mindenhonnét.
- Mindenhonnét?
- Nem... azaz... jobban mondva egyszer innét... máskor onnét...
- Aha - vakartam meg a fejem. - Akkor a legjobb az lesz, ha személyesen megnézem.
- Ó, köszönöm!
- Elballagtunk a szobájáig, amelynek ajtaja körülbelül a folyosó közepe táján nyílt.
- Hát... itt lennének. Itt tapasztalja azokat a zajokat?
- Igen - bólogatott szaporán. - és hát van olyan megérezésem, hogy...
- Miféle megérezése?
- Kissé elpirult, és a másik lábára billent.
- Azt hiszem, sejtem, mi okozza ezeket.
- Elismerően füttyentettem egyet.
- Nocsak! És elárulná nekem is a gyanúját?
- Szerintem egy jeti az.
- Jeti?
- Aha. Úgy tudom a hegyekben előfordul néha.
- Kétkedve csóváltam a fejemet.
- Amiről maga beszél kisasszony, az sok ezer kilométerrel távolabb szokott előfordulni. Ez itt a Magas-Tátra, és ha tesszem azt, lenne is itt egy jeti, akkor is erősen kétlem, hogy egy szobában húzná meg magát.
- Jessica Widgeonon látszott, hogy nem nyugtatta meg szak-szerű előadásom. Idegesen rágni kezdte a szája szélét.
- Úgy tudom, hogy a jetiket még ma sem ismeri a tudomány, vagy nem így van?
- De, így van - ismertem be töredelmesen. A lány szeme felcsillant.
- Na látja! Akkor honnan tudhatnánk mi azt biztosan, hogy hol bukkan fel, és milyen rejtekhelyeket szeret? Szerintem

Lesly L. Lastex

---

igenis létezhet egy olyan fajta, amelyik fogadók szobáiban szeret elbújni.

Mivel nem szeretem a parttalan vitákat, úgy döntöttem, hogy érkezett a bizonyítás ideje.

- Tudja mit? Akkor én most bemegyek a maga szobájába és körülnézek.

- S ha talál egy jetit, akkor elkapja?

- El én.

- Esküdjön meg!

- Esküszöm.

- Magáé a terep - nyitotta ki az ajtót. Beléptem és hunyorgva körülnéztem.

- Hé, itt nem működik a villanykapcsoló!

- Tudom - hallatszott a hátam mögül. - Szerintem ez is a jети műve.

- Aha - mondtam, mivel egyelőre semmi okosabb nem jutott eszembe. Végigtapogatóztam a fal mellett, és benyúltam a szekrénybe.

- Itt... nincs.

- Nézze meg az ágy alatt is!

Nyögve négykézláb ereszkedtem kúszni kezdtém. Öt percnyi csúszkálás után felkapaszkodtam az egyik székre.

- Teljesen tiszta a szobája, kisasszony. Egy sincs itt rajtunk kívül.

- Az ágyban is nézte?

- Az ágyban?

- Hát persze. Az a legkényelmesebb hely egy jetinek.

Felsőhajtottam, és végigtapogattam a takarót.

- Üres!

- Kérem, hajtsa is fel! Tudja... lehet, hogy vannak bizonyos...lajos havasi emberek.

Engedelmesen felhajtottam a takarót, s már épp szólni akartam, amikor hirtelen becsapódott az ajtó, és valóban rám vetette magát egy jети. Erőszakosan hanyatt döntött és megcsókolt.

- Te... na végre hogy... megtaláltál!

Tiltakozni próbáltam, de a tenyerem alá simuló ingerlő domborulatok elnémítottak. Éreztem, hogy rohamosan megsza- badulok ruháimtól, ám ugyanezt elmondhattam támadómról is. Aztán már csak azt éreztem, hogy sötétség egyetlen masszává folyik össze, ami langyosan befogad és felszikrázik és mindig ott... és mindig akkor... amikor legjobb...

A Dérfarkas bossúja

Kábé másfél óra múlva, amikor már harminchetedszer találtam meg a jetit, elégedett pihegéssel fordultam a hátamra. Havasi Emberrel még soha nem volt ilyen jó.

37.

Kis idő múlva halk motoszkálás hallatszott, majd hirtelen világosság gyulladt. Legnagyobb megdöbbenésemre a meztelen Jessica csusszant vissza mellém az ágyba.

- Te... te voltál a... - hápogtam megrökönyödve. A lány pajkosan meglegyintett.

- Csak nem azt hitted, hogy valóban egy jeti tepert le?

- Nos... az a helyzet, hogy én tényleg...

- Csitt! Ne beszélj! Inkább... keresgélj... tovább.

- Tovább? Hiszen már egy valóságos csordát fogtam neked!

- De... ez még nem elég. Nekem még... kell. Sok-sok nagy... jetire van szükségem! Annyira ritka az olyan kiváló... kutató... mint te... És... olyan ritkán... jut az ember... jetihez...

Mit lehetett erre mondani? Bebújtam a takaró alá, és elindítottam minden idők legnagyobb hajtóvadását.

38.

Amikor egy óra múlva fölkeltem, odakint már sötétség honolt. Gyors pillantást vettem Jessicára, majd gyorsan félràngattam a nadrágom, és átrohantam a saját szobámba. Szerencsére a táskám mélyén elég hamar megtaláltam, amit kerestem, így azonnal visszaloholhattam.

- Mi... mi ez? - nyöszörögte elégedetten, amikor a karjába szúrtam a tűt.

- Infúzió. Mindig van nálam néhány palackkal arra az esetre, ha ilyen... hmm... jetikedvelő hölgyekkel futok össze. Hamarabb helyrejössz, meglásd.

Az utolsó szavakat valószínűleg már csak a csöndesen csöpögő zacskónak mondtam, mert a lány másik karját a feje alá téve elszundított. Begomboltam az ingem, és a tükör elé léptem. Bár voltam már jobb színben is, a körülményekhez képest határozott elégedettséggel töltött el a látvány.

Lesly L. Lastex

Már épp indulni készültem, amikor a pillantásom megakadt valamin. Aprócska tárgy volt, mégis figyelemfelkeltő. Lehajoltam, és kiemeltem a fésülködőpolec félig kinyitott fiókjából.

Közelebről is megvizsgáltam, és nem lettem tőle boldogabb.

Ugyanis egy férfi arasznyi bábuját pörgettem az ujjaim között. Az arca alapján pontosan Michael Charltont formázta, ám mégsem az volt, ami nem tetszett benne.

A testének látványa töltött el mélységes aggodalommal. Telis-tele volt szurkálva tűkkel.

39.

Alig tettem néhány lépést a szobám felé, amikor Parkinson szabályosan a nyakamba repült. Aztán csak lógott a nyakamon, mint egy túlméretezett karácsonyfadísz.

- Segítsen nekem, Mr. Lastex! - bömbölte. - Magában van az összes reménységem!

- Mi történt már megint? - kérdeztem hátralépve, miközben lefejtettem magamról a kezeit. A menedzser hangosan felcsuklott.

- Herbie... megint eltűnt!

Végigsimítottam a tarkómat, mivel újra megkondukt fejemben a nagyharang.

- Hogy érti azt, hogy eltűnt?

- Nincs a szobájában! Pedig a ruháit is elzártam, és... mégis!

- Biztos éhes volt.

- Átnéztem az egész épületet! Sehol sincs... - Parkinson összekulcsolta kezeit. - Ugye segít megtalálni? Olyan... rossz érzésem van!

- Ugyan már... előbb-utóbb előkerül - próbáltam vigasztalni, ám a férfi határozottan nemet intett.

- Most... tudom, hogy valami történt!

- Miből gondolja ezt?

- A hangok miatt!

- Hangok?

- Igen - hajolt közelebb Parkinson és suttogóra fogta a hangját. - Amik a vécéből jönnek!

A Dérfarkas bossúja

Nem mondanék igazat, ha azt állítanám, hogy szavai hallatán nem rázott ki a hideg.

- Azt mondja hangokat hall a vécéből?

- Pontosan! Ma délután vettem észre. Először csak azt hittem, valaki szórakozik. De aztán... rájöttem, hogy ennek a fele sem tréfa.

- És mit mondott az a hang? Számolt?

Úgy nézett rám, mintha a szeme láttára változtam volna át vámpírrá.

- Honnan tudja? Csak nem... maga is hallja?

- De igen - hagytam helyben. A menedzser felsóhajtott.

- Mondja, maga szerint mi történik itt? Mert hát a Dérfarkasba már úgy-ahogy beletörődtem. Vagy túléljük, vagy nem. No de ez? Elhunyt egyetemi tanárok szellemei randevúznak a rötyiben?

Biztosítottam róla, hogy minden elképzelhető. Ezen elrágódott egy darabig, aztán újra megragadta a kezemet

- No de Herbie-t akkor is meg kell találnunk! Ugye segít?

Elgondolkodtam, aztán lassan bólintottam.

- Segítek magának. De előtte én is kérek valamit.

- Amit csak akar!

- Várjon, előbb még kérdeznék valamit. Van a fogadónak pincéje?

Parkinson elgondolkodott.

- Úgy rémlik, hogy Mlnar említett valamit. Ahogy visszaemlékszem, mintha azt mondta volna, hogy van egy tároló a konyha alatt. A szennyes ruháknak meg ágyneműknek.

- Nagyszerű! - csettintettem. - Volna kedve velem jönni?

- Hová? A mosatlan göncök közé?

- Ühüm.

- Hát... - vakarta meg a fejét. - Ha ezzel sikerül Herbie nyomára bukkannunk, én még a leprások szigetére is elkísérném magát. Mikor indulunk?

- Most azonnal!

40.

Csak egy könnyű pulóvert húztam és a zseblámpámat vettem magamhoz, amikor Parkinson már újra a szobám előtt toporgott. Szemmel láthatóan alig várta, hogy újra keblére ölel-

Lesly L. Lastex

---

hesse kedvenc bokszolóját. Egy akkora kulcsot szorongatott, amellyel akár egy embert is fejbe lehetett volna verni.

- Tessék... Mlnar adta. Ez nyitja a lejárathoz vezető ajtót.

Letrappoltunk a lépcsőn és megkerülve a konyhát, egy szűk folyosó végén serénykedő ajtónál kötöttünk ki. A fogadó zajai ide már nem szűrődtek le, s a csend szinte érezhető súllyal nehezedett a vállunkra. A menedzser is megérezhette ezt, mert eléggé megszeppent volt a hangja, amikor megszólalt.

- Mondja... biztos itt kell keresgelnünk Herbie-t?

- Nem - válaszoltam neki az igazságnak megfelelően. - De amire itt bukkanhatunk, az megkönnyítheti az ő megtalálását is.

Az ajtó nyikorogva kitárult, s mi aláereszkedtünk a ruhák birodalmába. En mentem elől, Parkinson szorosan a nyomomban. Odalent az a látvány fogadott, amire számítottam. Gatyák és ingek, takarók és paplanhuzatok színes halmai. A menedzserhez fordultam.

- Maga szerint merre lehetnek a mi szobáink?

- Hogy... hogyan? Nos... szerintem arra.

Megindultunk a jelzett irányba, de Parkinson néhány lépés után akkorát esett, hogy beleremegett a padló.

- A fene ebbe a sok ruhába...

- Várjon, odaadom a zseblámpámat.

Helyet cserélve masíroztunk tovább, egyre csak befelé. A kijáratot egy idő múlva már eltakarták az újabb és újabb ruhahalmok.

- Mikor mosattak itt utoljára?

- Nos... én ezt úgy a husziták felkelésének idejére sacco-
lom - válaszoltam. Parkinson felkapta a fejét.

- Mi a fene volt az, hiszi... izé?

Válaszolni már nem maradt időm, mert ezúttal zseblámpával a kezében esett egy hatalmasat.

- A fenébe is Lastex, itt valamilyen lyuk van a falon, vagy micsoda...

- Engedjen oda...

- Várjon, előremászok...

Tiltakozni akartam, de ő rám se hederített. Egyszerűen átbújt a falon. Kis idő múlva már semmilyen nesz nem hallatszott.

Álldogáltam egy kicsit, aztán én is odaóvakodtam.

- Hahó, Parkinson! Mit talált?

A Dérfarkas bossúja

Kongó csönd volt a válasz. Csak meresztettem a szemem a sötétbe, de nem láttam semmit. Kezdtem magam átkozni, amiért átadtam neki a zseblámpát. Ha kikapcsolva elejtette...

- Hé, Parkinson, ne szórakozzon velem! Jöjjön vissza!

Vészjósló morgás horkant. Éreztem, hogy a torkomat ismét szorítani kezdi az a láthatatlan jeges kéz, amelynek hátborzongató tapintását már a kastélyban is éreztem.

- Parkinson!

Annyi félelem bujkált a hangomban, amennyivel bármelyik földalatti rettegőversenyt megnyerhettem volna. A közvetlen közelemben ismerősen diadalmas üvöltés harsant.

- Auuuááh! Las... tex!

Nem tehetek róla, egy picit méregbe gurulhattam, mert visszaordítottam.

- Jollarijohohohó... Dér... farkas! - aztán kis szünet után hozzátettem. - Na most már kvittek vagyunk...

Valami élesen csattant a sötétben. Önkéntelenül is hasra vettem magam és arra gondoltam, hogy ha ezt a hangot egy állkapocs adta, akkor nem sok esélyem van. Ráadásul, ha itt kell összecsapnunk, a kétszáz év múlva idelátogató ruhatisztítósok talán soha nem jönnek rá, hogy került néhány csont meg egy koponya abba a jól szabott ruhába, ami egyelőre még rajtam volt.

Időközben a csattanások nyugtalanító gyakorisággal megismétlődtek. Ráadásul egyre közelebb. Szélsébesen kúszni kezdtem arrafelé, amerre a kijáratot sejtettem. Dühödt nyögdécselések hallatszottak a lyuk felől, s bár a koromsötétben az orrom hegyéig sem láttam, élénken magam elé tudtam képzelni, ahogy a szörnyeteg átréseli magát a szűk nyíláson. Most már a lépteit is hallottam.

- Las... tex! Hol vagy?

Bár birizgált a vágy, hogy visszakiáltsak neki, gratulálva ki-tűnő angol kiejtéshez, valami azt súgta, hogy most talán hagyjuk a fair play-t. Annál is inkább, mert a dübörgő léptekkel közeledő démon okozta zajon kívül egy másik halkabbat is meghallottam. Mintha valami csúszott volna a földön... Valami, amit rángatnak...

A rémisztő gondolat vakító fényességgel lobbant az agyamba. Jézusom! A menedzser! Ez Parkinsont húzza maga után... Akkor pedig...

Lesly L. Lastex

Még gyorsabb kúszásra ösztönöztem magam, ám ebben jócskán megakadályoztak a különféle piszkos ruhák, melyeknek mintha csak apró kezeik lettek volna. Folyton belém akadtak, s megpróbálták lelassítani. Egyszer kis híján el is ájultam, amikor egy különlegesen bűdös gatyát kellett leakasztanom a fülem tövéből.

- Grrrhoooó... Las... tex! A szívedet... akarom...

Kétségbeesett elhatározással a zsebembe gyűrtem az okvetetlenkedő alsóneműt. A következőt már automatikusan raktam mellé. Kis idő múlva már valóságos gyűjteményem lett belőlük.

Éreztem, hogy közel a kijárat, de azt is tudtam, hogy a Dér-farkas nem fogja engedni, hogy elérjem.

Egy röpké percre megpihentem, miközben lázasan törtem a fejemet. Ha felpattanok és futni kezdek, elvesztem. A morgáson és üvöltésen túl nem tudtam, mi csattog mögöttem, de a hangjából ítélve nem szerettem volna vele találkozni.

Amilyen halkán csak lehetett, gyorsan a fal mellé húzódtam és vártam. A farkas léptei egyre közelebb döngtek.

- Las... tex!

A zsebem felé tapogatóztam, és kétségbeesetten fedeztem fel, hogy valószínűleg Jessica szobájában hagytam a stukkerem. A démon, mintha csak megérezte volna bizonytalanságomat, szintén megállt.

Az eddigieknél sokkal halkabb, sustorgó nesz hallatszott. Ez alapján arra tippeltem, hogy a ruhákat bökdösi. Legalább öt perc telt el így, s tétovasága lassan de biztosan némi reménysugarat csempészett sanyarú helyzetembe. Ezek szerint túl hamar kellett utánam erednie... Akkor pedig... nem volt már ideje megkaparintani Parkinson zseblámpáját!

Ahogy ez átfutott a fejemben, már tudtam is, hogy mit kell tennem. Ez volt az egyetlen esélyem arra, hogy kijussak ebből a kelepceből.

Remegő kézzel a zsebembe nyúltam, és akaratlanul is megsimogattam tartalmát. Ha beválik a tervem...

A bökdöső neszezés már csak néhány lépésnyire lehetett tőlem, amikor egy elkeseredett ordítással előrevettem magam.

- Háááááá...

Szerencsére jól számítottam. A zsebemből kirántott piszkos gatyá pont a fején landolt. Dühösen felém csapott, de mielőtt

A Dérfarkas bossúja

---

magához térhetett volna, már a következőt is ráhúztam. Aztán a következőt... és az utána következőt...

Támolyogtam a büztől, a Dérfarkas a fejét szorító alsóné-műk alatt fájdalmasan ordított, ám még mielőtt elbízhattam volna magam, valami néhány centiméternyire hidegen csattant az arcomtól. Villámgyorsan buktam alá.

Ruhára estem, de volt benne valaki. Végigsimítottam a konyáját, s a kezembe akadó formátlan orr beigazolta gyanúmat.

Parkinson volt az. Lejjebb csószó ujjaim meleg masszába süllyedtek, de egy pillanatra valami jéghideget is tapintottam.

Nem akartam tovább gondolkodni, tudtam, hogy már csak másodperceim vannak a cselekvésre. Amíg a démon a bűdös gatyákat rángatta a fejéről, megrohmoztam a kijáratot. Vágtatva, hármásával szedtem a lépcsőfokokat. Úgy száguldottam végig a folyosón, mintha lavina elől kellene menekülnöm. Beugrottam a szobámba, és becsaptam magam mögött az ajtót.

Amikor az ágra rogytam, hosszú percekig csak lihegtem. Aztán megnéztem a kezemet, amellyel Parkinsont simítottam végig.

Természetesen ragadt a vértől. Ám ahogy jobban szemügyre vettem, néhány fehér pöttyöt is felfedeztem rajta. Arcom elé emeltem ujjamat, és azonnal ráismertem, mi az.

Közönséges libatoll.

41.

Alighogy hanyatt dőltem az ágyon, bátortalanul kopogtat-tak. Nem törődve az udvariassággal, fekve maradtam, s csak a fejemet emeltem fel.

- Szabad!

Az ajtó kinyílt, s Mlnar kukkantott be. Elegendő volt egy pillantást vetnem az arcszínére, hogy tudja, miről van szó.

- Kicsoda? - kérdeztem fásultan. A fogadós úgy nézte a cipője orrát, mint a kisdíák, aki csapnivaló bizonyítvánnyal kénytelen hazaállítani.

- Lady Agatha... Az előbb... ööö... vettük csak észre.

- A lord tudja?

- Eltűnt.

Lesly L. Lastex

Kikászálódtam az ágyból és Lamenthalék szobájába siettem. Lady Agatha az ágy mellett feküdt, enyhén szólva nem a legjobb formájában. Malicka doktor épp akkor végzett.

- A szokásos - mutatott a Lady holttestére. - torok szétmargolva, szív kitépve. Utóbbi természetesen csonttá fagyott.

- A lordot maga sem látta?

A férfi megrázta a fejét.

- Én az utóbbi időben már csak vízszintes testhelyzetű emberek köreiben forgolódok. Ennek ellenére nem elképzelhetetlen, hogy hamarosan szerencsém lesz az úrhoz. Na viszlát... A következőnél is megtalálnak a szobámban.

Miután a doki elcammogott, bekopogtam Jessicához. Riadt képpel nyitott ajtót.

- Hallottam, hogy... Lady Agatha...

- Hallgass végig! - mondtam parancsolóan. - nemsokára véget ér ez az egész... Addig azonban el kellene intézned egyet s mást. Először is... - azzal elsoroltam, mit kell a következő fél órában csinálnia. Komoly képpel bólogatott még akkor is, amikor elisméltettem vele a hallottakat.

Aztán zsebre vágtam az asztalkáján felejtett stukkerem, s miután eljöttem tőle, csak abban reménykedtem, hogy talán mégsem lesz szükség mindarra, aminek a bekövetkeztétől egyre jobban fázott a hátam közepe.

42.

Visszatérve a szobába már meg sem lepődtem, amikor egy kispárna zuhant a fejemre. A nyakamat bizsergető kaparászást a hidegen karcos hanggal egyetemben pedig egyenesen ismerősként üdvözöltem.

- Nos, elhozta?

- El - mondtam ügyelve arra, hogy határozottan csengjen a hangom. - Az ablak alatt a padlón van egy kis rés. Ha azt a fadarabot kipiszkálja, megtalálja *azt*.

Támadóm jól hallhatóan nyelt egy nagyot.

- Rendben. Remélem... tudja, hogy nem a pénzért csinálom.

Ha nem lett volna a nyakamon a skorpió, hangosan felkacagok.

A Dérfarkas bosszúja

- Nem-e? Hát akkor miért? Csak nem tudományos elkötelezettségből?
- Ne gúnyolódjon! Számomra ez családi ügy.
- Haha...
- Oké, figyeljen ide, mondok magának valamit. Az a nő ott Chilében... az anyám volt!
- Mit mondjak, ez valóban övön alul csattant.
- Az... anyja? Aki...
- Nem láthattam, de a keze rezdüléséből éreztem, hogy bólint.
- Bizony. Aki azt a sok dögöt kinyírta.
- És maga... ezért...
- Igen! Mert elítélték! Mert egy kőbányában kellett meghalnia! Tudja, milyen érzés félárvaként felnőni néhány undorító muslinca miatt?
- Maga tehát... ezért akarja megkaparintani?
- Igen! Azt akarom, hogy az összes zöldszárnyú harántcsíkozott óriásmuslinca tűnjön el a föld színéről! Ez az én bosszúm!
- Nem válaszoltam, egy darabig csak emésztettem, amit mondott.
- Akkor maga ezek szerint nem is...?
- Hidegen felkacagott.
- Arra a szerencsétlenre gondol, akinek kiadtam magam? Miatta ne aggódjon, a hazájában már rég a bolondok házában csücsül. Azért vettem fel az ő nevét, hogy biztonságban mozgassak... Ha most kisétálok innét, soha nem akad a nyomomra!
- És a... másik?
- Vagy úgy! Hát miatta egyáltalán ne fájjon a feje. Olcsó, ötödrangú színésznoécske volt. Nem kár érte.
- Nos... ami azt illeti, maga is nagy színész. Kis híján bedőltem magának. Honnan tudta, hogy rábukkantam?
- A nyomás hirtelen erősebb lett a nyakamon.
- Hah! Hisz mindenki tudja! Az a kuka fogadós elújságolta. Na de elég a beszédből! A muslincát akarom!
- Mondtam már... Ott van az ablak alatt. Egy rejtett részben, a padló alatt.
- Vegye el!
- Hogyan? Hiszen nem látok semmit!

Lesly L. Lastex

- Ööö... igaza van. Akkor én most odavezetem, és maga szépen kiveszi onnét. Ha azonban észreveszem, hogy...

- Tudom - mondtam mereven. - Akkor karácsonya lesz a skorpiónak.

- Ahogy mondja...

Megfogta a karom, és lassan vezetni kezdett. Szándékoltan lassan lépkedtem, kiszámítva minden mozdulatomat.

- Itt van?

- Honnan tudjam? Nem látok ettől az izétől...

- Na várjon, kicsit feljebb húzom...

Csak erre vártam. Amikor áthelyezte a súlypontját, hirtelen elrántottam a fejem az undorító kaparászástól. A következő másodpercben már megragadtam a karját, és vaktában a gyengén fújdogáló huzat felé lendítettem. Egy ordítás hallatszott, majd üvegcsörömpölés, s éreztem, hogy a metsző északi szél a ruhámba kap.

Utána csönd, mély csönd.

Zihálva lerángattam magamról a kispárnát és lenéztem a kirtört ablakon. A látvány nem volt éppen fölemelő. Kétemeletnyi mélységben egy sötét alak megdőbbentően torz pozitúrában ült a földön. Tüzetesebb szemrevételezés után jöttem csak rá, hogy miért nem mozdul.

Egy vasrúd állt ki a szájából. Amikor felismertem, mi az, azonnal felkavarodott a gyomrom.

Zsarolómat a parkoló előtti öntözőcső rúdja nyársalta fel.

Sóhajtottam egy nagyot, és arra gondoltam, talán mégsem kellett volna ennek így végződnie.

Amikor elhagytam a szobát, a férfinak, aki Sir George Lamenthalnak adta ki magát, még mindig csordogált a vér a szájából.

43.

Bár a felismerésnél csak egy zárlatos kenyérpíró tudott volna jobban megrázni, mégis nyugalmat erőltettem magamra. Tisztában voltam vele, hogy ezekben a percekben nagyobb szükségem van a nyugalomra, mint bármikor.

Lélegeztem néhányat a nyitott ablakon betóduló friss hegyi levegőből, és kókuszülésben a szőnyegre kuporodtam. Aztán néhány perc múlva dühös káromkodások közepette bogoztam

A Dérfarkas bosszúja

---

ki összegabalyodott végtagjaimat. A fenébe, ezzel igazán számolhattam volna! Hiszen már az egyetemen is rendre összekevertem ezeket az egzotikus növényeket! Ó, fényességes Buddha! Hát persze, hogy lótosz!

Amikor végre ellazultam, igyekeztem minden külső zajt ki-rekeszteni a koponyámból. Igyekeztem meglepően jó eredménnyel járt, mert néhány perc múlva síri csend vett körül. Nemsokára pedig azt éreztem, hogy lelkem vonakodva bár, de kilép a testemből, és lomha, hűtlen kanáriként kiröppen az ablakon. Búcsúzóul visszánéztem lehunyt szemmel pihenő testemre, miközben őszintén reméltem, hogy találkozunk még.

Ugyanakkor tisztában voltam vele, hogy vállalom kell a kockázatot, mivel ezen a kísérleten múlik minden.

Poprádig minden gond nélkül eljutottam. Eleinte furcsa volt ugyan, hogy senki sem lát, de ezt egy idő után megszoktam. Odasuhantam a repülőtér széles betonszalagjához, és öt perc múlva a lelkem már a megfelelő járat turistaosztályán ücsörgött. Épp időben érkeztem, mert már javában dübörögtek a hajtóművek.

Bő negyedóra múlva, ahogy elértük az utazómagasságot, mozgásba lendültem. Megállítottam az egyik turbinát, és kibújtam a résen. Közben a gép mintha picit megrázkódott volna. Nem törődtem vele, inkább azzal voltam elfoglalva, hogy a lelkem minél előbb kijusson a légkörből. Amikor magam mögött hagytam a felhőket, örömmel tapasztaltam, hogy még mindig friss vagyok és kipihent. Az időközben dugóhúzóban zuhanó repülő már megtette helyettem az utazás nehezebbik szakaszát.

Körülbelül másfél órát lebeghettem egy magányos űrszonda cseppet sem szórakoztató társaságában, felülről szemlélve a vágató felhőgomolyagokat, amikor úgy döntöttem, hogy letelt a szükséges idő. A föld már elfordult alattam, lelkem megkezdte a leereszkedést.

Washington havas esővel fogadott. Mivel anyagi valóm Pozorban maradt, tudtam, hogy az áhított információt csak egyfajta módon szerezhetem meg. Kiszemeltem hát az első telefonkábelt és belebújtam. Kellemesen meleg volt, ám ezt inkább képzeltem, mint éreztem. Ráadásul a szerencse sem hagyott magamra, mert a vártnál jóval hamarabb rábukkantam arra, amit kerestem. Miután mindent ellenőriztem, könnyedén felröppentem annak a dombnak a tetejére, amely nem volt más, mint egy jókora "File" felirat. Tőlem jobbra tompán szürke

Lesly L. Lastex

üveglap fénylett. Nem vesztegettem az időt, hanem azonnal lázasan kutatni kezdtem. Annál is inkább, mert az üveglap túloldalán egy óriási szem közeledett.

- Hé, Frank! Mi ez az apró, pipás figura a számítógép képernyőjén? Ezerszer megmondtam, hogy a CIA adatbankját nem játékprogramokra tervezték!

- Bocs, főnök, de én nem...

- A fenébe is, hát ez fel-alá grasszál itt nekem! Most például az iraki anyagot nyitotta ki!

- Esküszöm főnök, hogy fogalmam sincs, mi ez! Talán valami vírus...

- Jézusmária! Ez személyi adatokat nyit ki! Úristen... Szadam aktáját nyálazza! A kutyaúristenit, törölje már ki valaki! Hol vannak azok az átkozott műszakiak?

Tisztában voltam vele, hogy már csak néhány percem van, s utána menekülnöm kell. Örült tempóban vágattam a különböző adatok mezsgyéin, miközben az üveg túloldalán egyre nagyobb lett a zűrzavar. Már fel is adtam a reményt, hogy valaha is rábukkanok arra, amit keresek, amikor egyszer csak ott termett a fotó az orrom előtt. Jól az agyamba véstem az összes hozzá tartozó információval együtt, és már száguldottam is ki a rendszerből.

Mellesleg épp az utolsó pillanatban, mert egy joystickkal vezérelt óriási elektromos szamuráj loholt a nyomomban. Szerencsére a telefonkábel segítségével még idejében le tudtam rázni, s onnét kezdve a repülőtér termináljára már gyerekjáték volt eljutni.

Két óra múlva már ismét a Havasi Kopár fölött lebegtem. Visszabújtam a testembe, és nemsokára érezni kezdtem a szobában honoló, csontig hatoló hideget. Mégis amikor összerázkódtam és feltápáskódtam, semmi sem tudta volna letörölni a széles vigyort a képemről.

Nem maradt több homályos részlet a Dérfarkas rejtélyében.

Kinyitottam az ajtót, és végigfutottam a folyosón egyenesen Jessica ajtajáig. Csak ránézett feldúlt arcomra, és nem is kérdezte, hanem inkább kijelentette.

- Kezdődik.

Bólintottam és megragadtam a karját. Végigszáguldottunk a néptelen folyosón, le az étterembe, majd onnét a konyhába.

- Miért kellene a zseblámpák? Hová megyünk?

Megtorpantam és előhúztam a stukkerem.

A Dérfarkas bosszúja

- Komolyan tudni akarod?
- I...gen.
- Végigsimítottam az arcát, és futó csókot leheltem az ajkára.
- Oda, ahol örült zsenik ordítanak matematikai képleteket, táncolnak a farkasok, és járkálnak a hullák.
- Döbbenet rázkódott össze.
- Hol van ez?
- Odalent - böktem a padlóra.
- Úgy érted... a föld alatt?
- A Dérfarkas birodalmában - bölintottam.

44.

A szennyes ruhák raktárába vezető lépcső ezúttal csak anynyival volt barátságosabb, hogy senki sem akarta elharapni a torkunkat. Amikor leértünk, Jessica körbevilágított.

- Mi ez? Hol vagyunk?
- Mlnarék ősidők óta itt tartják a kidobott ruhákat - intetem körbe. - De nehogy megkérdezd, miért. Talán tradíció vagy mi a fene...

- Én... tudom. A keleti népek ritkán dobják ki végleg a ruháikat. Annak idején nagyon sok pénzbe került egy ember öltözete. Tanultuk az egyetemen. Errefelé hosszú évszázadokig a ruha... státusszimbólum volt. Nem csoda, ha nehezen váltak meg még az elhasználódott rongyoktól is.

Miközben beszélt, odaértünk a lyukhoz. A lány bevilágított.

- Ide most... be kell mennünk?

Válasz helyett átnyomultam a keskeny résen. Jessica pánik-szerűen követett.

- Hiszen ez egy folyosó! Jézusom... hová vezet?

- Majd meglátod.

A vakondjárat-szerű út lefelé lejtett, s annyira alacsony volt, hogy minduntalan be kellett húznunk a nyakunkat, hogy be ne omlasszuk az amúgy is sűrűn omladozó mennyezetet.

- Nézd csak! Ott mintha fényt látnék...

Valóban. Az alagút hirtelen kiszélesedett, s a végén egy hasonló lyuk tátongott, mint amelyiken negyedórával azelőtt be-

Lesly L. Lastex

---

gyömöszöltük magunkat. Megfogtam a lány kezét, és komolyan a szemébe néztem.

- Akkor tudod, mi következik.

- Minden világos - szorította meg a kezem.

- Jó. Siessünk, lehet, hogy előbb érkezünk! Akkor talán nem is kell...

Szinte fejest ugrottam a nyílásba. Éreztem, hogy Jess szorosan a nyomomban van. Amikor túloldalt lehuppantunk a földre, kis híján felkiáltottam.

Egy óriási föld alatti kupolacsarnokban ültünk. Olyan óriásiak voltak a méretei, hogy a világ legnagyobb futballstadionját is simán be lehetett volna ide tolni. Körös-körül a falak mentén óriási fényszórók ontották a világosságot, fényárba borítva mindazon rejtélyes kinézetű és rendeltetésű szerkezeteket, amelyek nem messze tőlünk sorakoztak. A terem túlsó szegletében egy hosszú asztal mellett emberek görnyedtek. Jessica felsikoltott.

- Úristen... nézd!

Az egyik távoli figura hirtelen felugrott, és rohanni kezdett felénk.

- Nem osztható zéró komponenssel! Nem osztható...

Egy ideig bukdácsol, aztán félúton felbukott. Ebből a távolságból már tisztán látszott, hogy vérben úsznak a szemei, de ő még ekkor sem hagyta abba. Felült és csendesen sírdogálni kezdett.

- Ez... semmivel sem... behelyettesíthető... Csak a tér görbületét lehet... valamelyest... korrigálni...

Szánakozva közelebb léptem, hogy felsegítsem, de egy hang megállította.

- Ne mozduljanak, Lastex! Maradjanak ott, ahol vannak!

Lassan fölegyenesedtem, és felnéztem a közeli sziklaszirt peremén álló férfira.

- Csak talpra akartam állítani.

- Neki ott is jó - sétált le lassan a géppisztolyos figura, és széles orrú csizmájával belerúgott a földön fekvőbe. - Különben sem húzza már sokáig. Nem igaz, Wichowski?

Megremegtem a név hallatán.

- Wichowski? Az az atomtudós, aki két hónapja...

A még mindig árnyékban álló férfi megvetően köpött egyet, és rekedten felnevetett.

A Dérfarkas bosszúja

- Még hogy tudós... Nézzen csak rá! Egy halom rongy, semmi több!
- Mert maguk tönkretették - feleltem alig titkolt dühvel. - Maga és a többi... hóhér!
- Nana... - rántott egyet a fegyverén. - Azért itt többről van szó. Dobja ide a stukkerét!
- Na ja - mondtam megvetően, és a lába elé hajítottam a Smith and Wessont. - A népköztársaság mindenk fölött, ugye? A férfi kilépett a fényre.
- Ahogy mondja... Éljen Kína!
- És Öngyömböngyöm láma a derekába tűzte a pisztolyom.

45.

- Amikor a sárga köpenyes férfi elénk lépett, Jessica önkéntelenül is hozzám bújott. Öngyömböngyöm megcsóválta a fejét.
- A kisasszony most persze azt hiszi, hogy mi, kommunisták valamennyien vademberek vagyunk. Pedig ha hiszi, ha nem, nekünk is vannak érzelmeink. És ezt nemsokára be is fogom bizonyítani. Számptalan kínzási módot ismerek, de magukat mégis egy golyóval fogom átsegíteni a másvilágra.
  - Haha - mondtam komoran. - Kommunista létére ki meri ejteni ezt a szót?
  - Miért ne? - vonta meg a vállát. - Nehogy azt higgye, hogy én már eleve vörös pelenkába születtem. Ifjúkoromban valóban Vangpo kolostorában nevelkedtem, csak hát sajnós... a testvérek voltak olyan előzékenyek, és egy idő után a rendelkezésemre bocsátották a könyvtárukat. A többi már könnyen ment. Marx, Engels, Lenin-összes... Valósággal faltam őket. Aztán... egyszer csak megkerestek.
  - Vangpo kolostora pedig leégett. Emlékszem.
  - Maga ezt nem értheti! Meg kellett tennem a forradalom nevében! Ha hagyjuk, hogy azok az éhenkórász szentfázekak szabadon prédikáljanak, előbb-utóbb kirobbantottak volna egy felkelést!
  - Mégis őket használta fel álcázásként!

Lesly L. Lastex

- Ez volt a legjobb ürügy. Ugyan ki gyanakodott volna egy szerencsétlen buggyant szerzetesre, aki Szlovákia magas hegyei között kavicsokat szopogat?

- Mondjuk én - vettem közbe. - Az a mese... a Mani-kővel. Roppant átlátszó volt. Ugye ki akarta ugrasztani a nyulat a bokorból?

- Pontosan - biccentett. - Hisz a lényeket tulajdonképp elmondtam. Közben pedig mindenkit figyeltem, és vártam a hatást.

- A határtalan tudást jelentő kő... - intettem körbe. - Ez az, ugye? Ugye itt van?

Öngyömböngyöm arcán boldog mosoly terült szét, és elismerően összecsapta tenyerét.

- Ezek szerint maga mégsem olyan gügye, mint amilyennek első pillanatban látszik. Miből jött rá?

- Nem kellett hozzá sokat kombinálni - vontam vállat. - Másfél éve riasztás érkezett a CIA egy szigorúan titkos laboratóriumából, hogy eltűnt egy kísérleti vegyszer. Mindenki tudta, hogy maguk voltak.

- Viszont nem voltak képesek ránk bizonyítani... - vgyorodott el.

- Úgy van. Aztán elkezdtek tünekezni a tudósok is. A legnagyobb koponyák. S mivel egy szűk belső kör ekkor már tudta, hogy az elloptott anyag épp a szellemi energiatartalékokat mozgósítja, világos volt a képlet. Maguk egy olyan anyaggal éltek vissza, amely rövid időre ugyan zsenivé teszi az amúgy is rendkívüli embereket, de közben teljesen le is építi őket. Kifacsarták őket, mint egy citromot, ugye?

- Bravó, ezerszer is bravó! Mit tud még?

- A többi már nem lényeges - legyintettem. - Mivel a szer megtaláláshoz minden nemzetnek érdeke fűződött, a legfejlettebb országok számtalan mini expedíciót indítottak a világ számos sarkába. Nekem szerencsém volt. Egy táncoló farkas meg egy kiszökött haldokló tudós nyitotta fel a szememet. Mellesleg nagyszerűen kódosított. Amikor ott a kastély mellett azt a tenyerén lobogó tűzvarázslatot bemutatta... Meg az, amikor az "imamalomnak" álcázott rádiójához a kecskét használta... ugye a biztonság kedvéért olyan rendszerű, hogy csak egy másik élőlény társaságában lehet rajta üzenni?

A Dérfarkas bossúja

- Kénytelen voltam ezt tenni, mivel a társamat kipurcantották. Kár, hogy nem élvezheti sokáig a sikerét - csóválta meg Öngyömböngyöm a fejét. - Ugye tudja, hogy meg kell halnia?
- Csak úgy nyugati módon lepuffant?
Mintha picit meghökkent volna.
- Mondtam már, hogy nem vagyok szadista...
- Mit szólna hozzá, ha megmérkőznénk?
- Meg... mérkőzni?
- Mint férfi a férfival - tártam szét a karom. - Tibeti párbajban.
- Arra gondol, hogy...
- Bizony! - húztam elő a zsebemből egy konzervdobozt. -
Döntsön a heringkiáltás!

46.

- Öngyömböngyöm felhúzott szemöldökkel méregetett. Elővettem legvérforralóbb mosolyom és rávillantottam.
- Csak nem berezelt az elvtárs?
- Nem, csak...
- Hát akkor? Maga mondta, hogy gecul láma volt! Vagy csak a meggyilkolt barátja értett ahhoz, hogy élethűen bele tudja magát élni a szerepébe? Hisz ő valóban meditált, amikor meggyilkolták! De talán maga füllentett, és annak idején csupán a jakok alól hordta ki a ganét?
- Szándékosan provokáltam, s pirosodó füle elárulta, hogy nem is eredmény nélkül.
- Na jó! - lökte hátra végül vállán a fegyvert. - Legyen úgy, ahogy Tibetben szokták az ilyen dolgokat elintézni! Dobja le azt a konzervet. Remélem, nem valami tajvani bővli.
- Orosz gyártmány - figyelmeztettem. - A legerősebb fajta. Remélem, ismeri a szabályokat.
- Naná - biccentett. - Akinek a kiáltására kinyílik, az győz.
- Úgy van. A másiknak pedig meg kell ennie a heringet. Biztos halál. Na kezdjük!
- Ledobtam a dobozt a földre, és lekucorodtunk egymással szemben. Öngyömböngyöm rám nézett.

Lesly L. Lastex

- Én kezdek, jó? Kínában mégiscsak többen élnek, mint a maguk nyamvadt szigetén...

Eleresztettem a fülem mellett a sértést, inkább a konzervre koncentráltam. Öngyömböngyömön látszott, hogy gyűjti az erőt a heringkiáltáshoz. Aztán hirtelen előredőlt, és beleordított a porba.

- Johhállárojáp... Pppppa!

A doboz megmoccant, és egy picit felhólyagosodott a teteje. Most rajtam volt a sor. Nagy levegőt vettem, miközben Jessica megszorította a vállam.

- Jahuhahlahalap... Ppukkk!

Öngyömböngyön önkéntelenül is felszisszent, mivel a heringkonzerv úgy feldagadt, mintha három hétig állt volna a napon. Aztán nyelt egyet, és megint kieresztette a hangját.

- Larajjahahahakrapar.... Pppingg!

A vastag fém hirtelen vörösre felizzott. Megköszörültem a torkom, mert tudtam, hogy több lehetőségem már nem lesz.

- Huhharararohahap... Ppong!

A doboz felröppent a levegőbe, majd agyaggalamb módjára váratlanul felrobbant. Öngyömböngyöm eltorzult arccal felugrott, és a géppisztolyához kapott.

- Neeem...!...! Gyűlölöm a heringeeet...

A földre vettem magam, s egyúttal lerántottam Jessicát is. A következő pillanatban fülsiketítő dörrenések hallatszottak, ám csodával határos módon még csak a port sem verték fel körülöttünk.

Amikor pedig csönd lett, nem is akartam elhinni, hogy valóban halom, amit hallok.

- Na mi lesz, muslincavadász barátom? Csak nem egy új fajra bukkant a földön?

Riccardo vigyorgott fölöttem.

47.

Csak amikor feltápáskodtunk, akkor vettem észre, hogy vele van még Rasputin és Mlnar is. Igaz, utóbbi úgy reszketett, mint a nyárfalevél. Lába előtt a szitává lyuggatott Öngyömböngyöm hevert.

A Dérfarkas bossúja

- Mi... mi ez? - mutatott körbe a fogadós, akit szemmel láthatóan lenyűgöztek a rendkívüli méretek.
- Vladimir Toplák kastélyának titkos, föld alatti terme - válaszoltam. - Ezen felül pedig a világ legpiszkosabb kísérletének a színhelye.
- Mosó... por?
- Nem. Szellemi dopping. Akinek beadják, egy időre zseni lesz, de aztán rohamosan romlik az állapota és meghal.
- És ez itt... és... maga... ezt tudta?
- Csak sejtettem - mondtam az igazságnak megfelelően. Rasputin közelebb lépett.
- Szerintem ennyi elég is a csevelyből. Maga, Lastex, majd odafönt elmondja részletesen, mi is ez a kulimász. Szeretnék innét mihamarabb kikeveredni. Egyelőre ugyanis úgy érzem magam, mint akire ráomlott a sírgödör.
- És mennyire nem jár messze az igazságtól! - kiáltotta egy vékony hang. Riccardo összerendezte.
- Jézusom, Lastex... Erről nem volt szó!
- Az állig felfegyverzett rajkózenekar nyomult be a terembe. Természetesen élükön az Uzit szorongató Pipiskével.

48.

- Az apró termetű alak ezúttal egyáltalán nem keltette gyerek benyomását. Komótosan odaballagott Riccardóhoz, és kivette kezéből tartalék pisztolyomat, amit még a kastélyban tett első látogatásunk végén nyomtam a harcművész kezébe.
- Így ni... Nem kényelmesebb üres kézzel?
- Te... azaz hogy... maguk kicsodák? - kérdezte kikerekedett szemmel Rasputin. Pipiske megvetően kiköpött.
- Ha még egyszer tegezni mersz, kutya, a saját kezemmel tépem ki a nyelvedet! - Egyébként... - fordult hozzám - gratulálok Mr. Lastex! Ha maga nincs, talán soha nem akadunk a nyomára ennek a teremnek. Így azonban szerencsére csak figyelniünk kellett. Még egyszer köszönöm, az Arab Felszabadítási Front nevében!
- Gondoltam - jegyeztem meg keserűen. - Bár ahogy észrevettem, nemcsak én vezettem nyomra magukat.

Lesly L. Lastex

- Ja, arra a CIA-s szukára gondol? - rántotta meg a vállát. - Érte nem kár. Megmondtuk neki, hogy vagy együttműködik velünk, vagy mehet a pokol fenekére. Persze, azt nem sejtette, hogy így is, úgy is ez lesz a sorsa. Én vágtam el a nyakát, személyesen. Addig azonban kétségkívül tehetségesen alakította a kétségbeesett felügyelő kisasszony szerepét. Bár amikor rájött a barlangterem nyitjára, felelőtlen módon megpróbálta felhívni a figyelmét.

- A hangok a vécéből - csóváltam meg a fejem. - Már akkor gyanús volt, hogy miért szorongatja mindig Miss Houdubek nyakát...

- De azért vallja be, az álcázás tökéletes volt. Tudja milyen nehéz volt összeválogatni a mozgalom legkisebb növésű harcosait?

- Roman volt az európai összekötőjük, ugye? – kérdeztem vissza. – Amikor megtaláltam a zsebében azt az arab nyelvű vallási társasjátékot... Na, mi is neve...

- Ne ne vess Korán... mormolta a Pipiskeként megismert harcos. – Pedig mondtam neki, hogy ne hozza magával.

- Na, szóval azt. Nos, akkor már sejtettem, hogy az iszlám is megjelent a színen. A másik gyanús körülmény az volt, hogy milyen keveset beszélnek. Gyerekek esetében ez rendellenes.

- Mi azonban nem vagyunk gyerekek - nyomta meg fenyegetően az utolsó szót. - Ha néhány percig még élni akar, nem használja többé ezt a szót!

- Rendben, rendben - emeltem fel mindkét kezemet. - Az viszont meglep, hogy maguk is ringbe szálltak.

- Miért? Mert a közhiedelem szerint a terroristák csak tudatlan bunkók lehetnek? Hát ez egy nagy tévedés! Mi meghódítjuk a világot, de nem csupán erővel, hanem az ész hatalmával is! Szuperfegyverek fognak innét kikerülni, a világ legjobb tudósainak zseniális találmányai. És mind a miénk lesz... a miénk...

- Előtte azonban valószínűleg ki kell nyírniuk minket.

Meglepve nézett rám.

- Hé, ez az én szövegem! Megkérhetném, hogy ne pofátlanodjon bele a fenyegetéseimbe?

- Jó, jó - visszakoztam. - Tehát? Mi a céljuk velünk?

- Természetesen kinyírjuk magukat. Egytől egyig. Álljanak oda a falhoz! Hé, maga is!

Rasputin elégedetlenül felhorkantott.

A Dérfarkas bossúja

- Már a halálom helyét sem választhatom meg? Na... mondhatom, szép kis gyülekezet...

A kis növésű terroristák szoros gyűrűbe fogtak minket. Száz fegyver závarzatának csattanása hallatszott, Jess pedig oldalba bökött.

- Lesly...

- Tessék.

- Szeretlek.

- Mi?

- Mondom, szeretlek!

- Ja... boc's, csak tudod már befogtam a fületem...

- Befejezték? - fordult felénk a terrorista árajtó. - Ezzel egyébként is tartozunk Roman meggyilkolásért... Hogy melyikük tette, maradjon a maguk titka...

- Talán inkább mégse! - hallatszott váratlanul egy zengő hang a magasból. - Nos és ízé... khm... fel a kezekkel!

A terroristák vezére felkapta a fejét és felordított.

- Nehogy bedőljetez neki! Lőjétez le a többit!

Még el sem halt a hangja, amikor tüzes lángnyelv csapott alá a magasból. A rajkók többségének ruhája azonnal lángot fogott, a maradék pedig fejvesztve menekülni kezdett. Hiába. Az elemésztő tűzostor mindegyiküket elérte. Néhány perc múlva már elszenesedett maradványoktól bűzlött minden.

- Legyenek üdvözölve újra az életben!

Mlnar folyamatosan elájult, és magához tért, Rasputin oldalt húzódva öklendezett, Riccardo tudóbajosan köhögött, Jessicát pedig nekem kellett tartanom, mivel egyfolytában nyöszörgött.

- Nocsak... tekintve, hogy magukat sikerült nyersen meghagyni, ennél azért valamivel nagyobb elismerésemre számítottam!

Herbert Summerfield hatalmas alakja úgy tornyosult fölénk, mint egy föld alatti napfogyatkozás.

49.

Az már az első másodpercekben látszott, hogy arcán nyoma sincs a kezdeti bambaságnak. Szemei élénken csillogtak, kezében pedig egy akkora lángszórót tartott, mint az Empire State Building.

Lesly L. Lastex

- Maga... a bokszoló... - mutatott rá tétován az épp magához térő Mlnar. Summerfield öblösen felkacagott.

- Nem egészen, tata. Ha megengedi, bemutatkoznék. Richard Rubs őrnagy vagyok a Különleges Elhárítástól.

- No de... a társa...

A férfi homloka elfelhősödött.

- Parkinson? Ő nem tudott semmiről. Szegény, valóban azt hitte, hogy csak egy bekoszolt bunyós vagyok. Mindazonáltal szükségem volt rá az alibim miatt. Nemrég találtam meg a holttestét. Higgyék el, őszintén sajnálom.

- Ezek szerint mindvégig maga keverte a lapokat? - kérdezte az állát dörzsölgetve Riccardo. Az őrnagy vállat vont.

- Attól függ, mit ért ezalatt. A kínaiakat már rég lelepleztem, de mivel állandóan bujkáltak, s én nem tudtam, hol a rejtekhelyük, elkapni sajnos nem sikerült őket. Egyszer ugyan párás közelharcba is keveredtünk, közvetlen ezután bukkant rám Parkinson az erdőben - fordult egy pillanatra magyarázólag felém. - Kis híján kikészítettük egymást a kis vörös fickókkal, s nekem nem volt más választásom, mint hogy akkor is megjátsszom a hülyét. Ha akkor nem bukkant rám, talán még a táncoló farkast is elkapom. Úgy talán hamarabb idetaláltam volna.

- No és amikor eltűnt? - szegeztem neki a kérdést. - Valami jelet azért adhatott volna!

- Minek? - tárta szét a karját. - Ezek az örültek itt - mutatott körbe - meg a kínai ellenfeleik épp eléggé megkavarták a kártyákat ahhoz, hogy még én se lássak tisztán. Hullák jöttek, hullák mentek, kitépett szívek, miegymás... Alig győztem figyelni, főleg azután, hogy szegény, értem aggódó Parkinson még a ruháimat is eldugta. Kis híján megfagytam abban a zsákrongyban, amikor a kastélyhoz menet szemmel tartottam magukat. Egyedüli fegyverem egy baseballütő volt, de azóta szerencsére egy itteni raktárban rábukkantam erre a pofás kis grillezőre. Azt javaslom, minél előbb húzzunk el innét, mielőtt...

Kinyitottam a számat, hogy ellentmondjak neki, de mire az első szó elhagyhatta volna az ajkamat, egyiptomi sötétség borult az óriási barlangra. Zavarodott kiabálás kezdődött.

- Hé, mi a fene ez? Ki kapcsolta le a reflektorokat?

- Vigye innét a kezét, nem szégyelli magát?

- Mi történik?

A Dérfarkas bossúja

Ez utóbbi kérdésre tudtam volna válaszolni, de az ismerősen elnyújtott üvöltés feleslegessé tett minden magyarázatot. Megérkezett a Dérfarkas.

50.

A fejvesztett kiabálás csak akkor csillapodott kissé, amikor Riccardo kezében felpislákkolt egy öngyújtó.

- Jézusom... Odanézzenek!

Rubs őrnagy hason kúszva mászott felénk, bal oldala szinte úszott a vérben. A fejről egy kispárna cafatjai lógtak.

- A fenébe is... - nyögte. - Megmart... az átko... zott. A tor-
kom... Vigyázzanak!

Mély hörgés hallatszott, majd valami megvillant és csattant egyet.

- Jaj... nem... neeeee!!!

Szerettem volna közbevetni magam, de mivel a sötétben mozgó farkas ezúttal Riccardót vette célba, az aprócska láng is kihunyt.

- Las... tex!

- Itt vagyok.

- Ugye tudod... miért kell meghalnotok?

A hörgő hang mintha megnyugodott volna. Talán már érezte, hogy nem kell többet bujkálnia.

- Tudom.

- Akkor... jó. Nem vettem volna a lelkemre...

- Jó vicc. Egy szellem?

- Ne gúnyolódj, mert kitépem a szíved! Pedig... te méltó ellenfél voltál.

- Köszönöm - hajoltam meg egy picit a sötétben. - Egyébként engedje meg, hogy gratuláljak a teljesítményéhez. Kinyírni egy aranyhörcsögöt, Mózsit, a terroristák sofőrét, a kínai ügynök társát, egy főrangú hölgyet alakító ötödrangú színésznőt, egy bokszmenedzsert... A fenébe is, jobb részidőt futott, mint Hasfelmetsző Jack! Közben pedig cipelte a hullákat, csúsztatta őket patakmederben, fokozta a feszültséget, elcsórta az ételkészletet. És most mindennek a tetejébe ártalmatlanná is tette a Különleges Elhárítás őrnagyát... Nem kis teljesítmény!

A Dérfarkas elégedetten dörmögött.

- Ugyan már... tényleg... igazán semmiség...

Lesly L. Lastex

- De, de... fogadja elismerésemet!
- Ugyan már, megszégyenít... Miss Houdubeket különben nem is én öltem meg. Az arabok tették, amikor már terhessé vált számukra.
- Összecsaptam a kezem.
- Hogy maga mennyire figyelemmel kísérte az eseményeket! Hát ez plusz jó pont... Esküszöm, rég nem találkoztam már ilyen pompás memóriával!
- A démon mintha meghökkent volna.
- Mi ez a fene nagy dicsérgetés? Csak nem húzni akarja az időt? He?
- Ugyan, hová gondol... Tudok magáról mindent, utána néztem a CIA adatbankjában. Ugyan az igazi nevét senki sem ismeri, de az arcáról egészen jó fotót őriznek. Szóval nem a levegőbe beszélek. Különben is miért tenném? Maga nyert és passz.
- No csak azért... Tudja, én alaposan tanulmányoztam az ön regényeit.
- Csak nem?
- De, de... És tudja, mire jöttem rá?
- Ne csigázzon! Mire?
- Hogy valamennyi esetben az nyert, aki a fináléban eggyel több számú segítőt tudott maga mellé állítani. Azaz... eddig mindig maga!
- Nahát! - mondtam tettetett csodálkozással. - Ha hiszi, ha nem, én ezt eddig észre sem vettem!
- Pedig így van... Nahát, most én mindent előre kiszámítottam. Először jött ugye a kínai ipse...
- Stimmel... - bólintottam, bár a sötétben úgysem láthattuk egymást. A farkas zavartalanul folytatta.
- Maga erre idecsődítette a két harcművészt, plusz a fogadóst. Ezt eddig akár a papírfarmának is nevezhetnénk.
- Pontosan...
- Aztán jöttek a kis arabok, ugye? A kocka fordult, ahogy az már lenni szokott. S ezután lépett színre az őrnagy.
- Ahogy mondja - helyeseltem. A Dérfarkas megköszöri a torkát.
- Egyetlen ember jöhetne még számításba, de Malicka doktort bezártam a hűtőkamrába. Azóta valószínűleg már kopogósra fagyott.
- Hmm... ez igen!

A Dérfarkas bosszúja

- Ebben az esetben viszont most én győztem, mivel nincs már senki, és én érkeztem utoljára!

- Hát nem ezt mondtam én is? - kérdeztem vissza. A Fagyos Démon elkeseredetten felüvöltött.

- Akkor meg a mi jó fenéért olyan magabiztos mégis? Ezt árulja el!

- Veszíteni tudni kell.

- Hmm... valóban csak ennyi?

- Ühüm.

- Akkor viszont most jön a hirig.

- Rendhagyó módon - tettem hozzá.

- Nem is kíváncsi rá, hogy ki vagyok?

- Gondolom, az utolsó pillanatban úgymint megmutatja magát.

Az pedig most jött el.

- Pontosan - röhögött fel. - Hát akkor... mielőtt meghalnék...

Fény villant, s egy ismerős alak bontakozott ki előttünk a sötétségből. Kezében erős lámpa világított, bal csuklóján pedig olyasféle szerkezet fityegett, ami leginkább egy óriási rugóval működő, fogazott acélkaromra emlékeztetett.

- Most pedig... Ááhuáááá!

Függőlegesen előrelendült, ám a diadalmasnak szánt kiáltás vége elkeseredett sikolyba fült. Valahol az egyik szikla pereménél felugratott egy géppisztoly.

- Ezt kapd ki, testvér!

A Dérfarkas megpördült a tengelye körül, kezéből a nagy teljesítményű fényszóró messzire repült.

- Ááhuááááááá...

Mire odáig jutott, hogy gyilkosa szemébe nézzen, már élettelen rongycsomóként zuhant össze. Hátát, vállát, derekát csak a véres ruhadarabok fogták össze. A földre érkezve rándult néhányat, majd mozdulatlaná dermedt.

Odaugrottam hozzá, mert nem voltam benne biztos, hogy nem játszik-e most is. De ahogy megtapintottam a nyakát, már tudtam, neki már földi ítélőszékkal ebben az életben nem lesz dolga.

Felvettem a lámpát, és az arcába világítottam.

Jó kis mérkőzés volt, Dérfarkas.

Nyugodj békében, Michael Charlton.

51.

Néhány másodpercnyi döbrent csend után óriási hangzavar támadt. Riccardo üvöltve felugrott, és táncra perdült, Mlnar hangosan zokogott, Jessica a nyakamba vetette magát, még Rasputin is a padlót csókolgatta.

- Sikerült... hát mégis sikerült...!

Egyedül én törődtem megmentőnkkel. Kiszakítottam magam a többiek öleléséből, és odasiettem hozzá.

- Gratulálok. Épp időben érkezett...

A férfi elvigyorodott.

- Semmiség. Megkaptam a gyilkosság hírért, és épp akkor értem át a hídon, amikor az a busszal együtt felrobbant. Borzasztó volt, sok vért is vesztettem, de mivel láttam, hogy az erdőben is folyik az öldöklés, tudtam, hogy nem mehetek a fogadóba. Ha maga ezzel a két férfival - mutatott a harcművészekre - a halott társuk helyett nem kutat fel a kastély romjai között, már rég megfagytam volna. Így azonban kvíttek vagyunk.

- Malicka doktor?

- Ne aggódjon, már kiszabadítottam. Fenn ül a szobájában, és egyfolytában zsörtölődik. De hát ő már csak ilyen...

Ekkor már Mlnar is ott állt és összecsapta a kezét.

- Peterka! Istenem... Milos Peterka! A rendőr a faluból!

A férfi mosolyogva rákacsintott.

- Örülök, hogy valaki még rám ismer...

Soha ilyen boldogsággal nem szorítottam még meg egy „zombi” kezét.

Epilógus

A kora délelőtti nap első sugarai úgy értek, mintha ostort durrantottak volna a fülem mellett. Fürgén kipattantam az ágyból, s a fürdőszobába ügettem. Miközben fogat mostam, arra gondoltam, milyen nagy nap is ez a mai.

Végre az összes érintettnek elmondhatom, mi történt! Mivel a híd helyére már lefektettek egy katonai átkelőt, Mlnar azóta már biztos kapott valahonnét élelmiszert. Akkor pedig semmi akadálya, hogy minden részletre kiterjedő, alapos előadást tartsak. Például arról, hogy amikor fogadósunk meglátta a halott Mózsit, annyira megijedt, hogy ő maga akarta megrongálni a hidat, csak hogy megtarthassa a vendégeit. No persze nem nagy sérülésre gondolt, csak épp akkorára, hogy ne lehessen rajta pár napig közlekedni. Ezért cipelte azon az éjszakán a hátán a gázpalackot, ám arra ő sem gondolt, hogy a sors, azaz egy csöpögő benzintankú autóbusz közbeszól...

Vidáman húztam fel az ingem, és arra gondoltam, hogy a tollpihék rejtélye is milyen egyszerű volt. A Dérfarkas - vagy nevezzük Charltonnak, bár az iraki titkosszolgálatnál biztosan máshogy hívták - az ellopkodott kispárnákat használta áldozatainál hangtompítóként. A legtöbb esetben ezért nem hallottuk az éles acélmarokkal elkapott emberek utolsó sikolyát. Egyedül talán Mózsi esetében számította el magát, de hát az óriás igen magas volt. Legfeljebb csak arra juthatott ideje, hogy lerántsa róla a félig-meddig fejébe húzott párnát. Charlton egyébként nem véletlenül szúrta ki magának a Dérfarkas legendáját. Alaposan tájékozódott a helyi viszonyok felől, s úgy döntött, ha életre kelti a szörnyet, talán nyugodtabban tud kutatni. Talán csak a speciális karommal kitépett szívek megfagyasztása okozhatott neki némi fejtörést, ám végül ezt is megoldotta némi folyékony nitrogén segítségével, amit egy miniatűr fagyasztódobozkában tartott állandóan -70C fokon.

Felhúztam a cipőm, és az jutott eszembe, hogy bár a magammal hozott műanyagból készített és a meleg folyadékban összehúzódva és kitégulyva ficánkoló óriásmuslinca meséje eleinte jónak tűnt, ám később mégis ez lett a legtöbb galiba okozója. Ki gondolta volna, hogy valaki - jelen esetben a fajtát ki-

Lesly L. Lastex

---

irtó chilei takarítónő fia - is erre utazik? Ő egyébként társnőjével együtt valószínűleg alaposan felkészült a lord szerepére, mert már az erdőben is ezt gyakorolták. Ráadásul az a mese az illatgyűjteményről! Kis híján magam is bedőltem nekik, s ha a szobájukban megszagolom azt a fiolát, a végítélet napjáig az lett volna számomra az utolsó szippantás. Na és az az átkozott véletlen a Jessica szobájában talált bábuval! Kis híján felborította a terveimet. Még szerencse, hogy később kiderült: csak egy egyszerű tűpárna, amely merő véletlenségből hasonlít Michael Charltonra - vagy bárhogy is hívták a fickót. Ami pedig azt a szerencsétlen táncoló farkast illeti... Valószínűleg a barlang környékére keveredhetett, éhes volt, valami hulladékot találhatott, és így került a kísérleti anyag a szervezetébe. Charlton pedig, mint tudjuk, valóban a hegyekben hagyta a rádióadóval kombinált, ám bekapcsolva felejtett működőképes tévét... A halott Maria kezében talált újságban egy Fred Astaire-műsor volt bekeretezve. Pont aznap este sugározták, amikor a farkast többen is szteppelni látták. A CIA ügynőknője holtában akarta felhívni a figyelmemet arra, hogy a furcsán viselkedő akarta nem saját jószántából táncol... hanem mert rábukkant a tévére, és ezt látta! S miután a szer felnyalása után valószínűleg ez volt az egyetlen inger, ami érte, hát az agya ennek az utánzására adott parancsot.

Kiköptem némi öblögetett szájvizet, és végül a legnagyobb húzásomra gondoltam. No igen, a zombi... Milos Peterka, akinek még Mlnar telefonált... Amikor első találkozásunk után megtaláltam az apró bilincset, azonnal tudtam, hogy ilyen dísz csak rendőrök hordanak. A zombiról szóló hírek pedig csak megerősítették, hogy megúsza a híd felrobbanását. S mivel számítottam rá, hogy a végső játszmában szükségem lehet egy titkos ütőkártyára, rábeszéltem a két harcművészt, hogy a halott Radovan helyett őt csempésszék be a fogadóba.

Utoljára megnéztem magam a tükörben, és leballagtam az étterembe. Legnagyobb megdöbbenésemre teljesen kihalt volt. Csak egy idős nő tett-vett a konyhában.

- Hol vannak a többiek? - kérdeztem meglepődve. A nő felvette a táskáját, és megcsóválta a fejét.

- Hát elmentek. Mind. Még kora reggel.

- Elmentek?

A Dérfarkas bossúja

- Úgy bizony. Mlnar fogadás, a szőke nagysága, a két verekedős úr a cirkuszból... Még Malicka doktornak is el kellett rohannia egy nagybeteghez.

- Egy sebesült őrnagyot nem látott?

- Azt a katonát? Elvitte a helikopter. Akárcsak azokat a roppant okos beteg embereket abból a barlangból. Hát most szóljon hozzá, mik vannak!

- Maga kicsoda? - ekkor már határozottan kétségbeestem. A nő vállat vont.

- Mlnar úr fogadott fel erre az egy napra, hogy készítsem el a reggelit, mert ő is elutazott Bistricára a rokonokhoz. De hát csak maga maradt... ha megette, utána zárom az egész házat.

Kitámolyogtam a fogadóból. A téli napsugár melegen simogatta a bőrömet, ám mindezt csak halványan éreztem. Azt sem néztem, hová teszem a lábam, csak mentem, amerre lejtett az ösvény.

Elmentek! Gazul, orvul itt hagytak! Meg sem várták az én nagy ívű, tanulságos, minden részletre kiterjedő előadásomat!

Nem tudom, meddig kóborolhattam, de egyszer csak báránybégetésre lettem figyelmes. Az egyik közeli lejtőn, ahol már elolvadt a hó, egy juhász legeltette a nyáját. Néztem őket, s egy furcsa gondolat kezdett motoszkálni a fejemben.

Talán ha... esetleg... miért ne?

Odaballagtam a férfihoz.

- Jó napot!

- Adj' Isten! - bökte meg a kalapját gyanakodva. Biztatóan rámosolyogtam, és a belső zsebembe nyúltam.

- Ha megfizetném, kölcsön tudná adni néhány birkáját?

- Oszt' minek az magának?

Válasz helyett csak elővettem a pénztárcámat, mire olyan sűrű bólogatásba kezdett, hogy azt hittem, lerepül a kucsmája.

- Persze, persze, hogysisne... De ígérje meg az úr, hogy nem viszi őket messzire!

- Rendben... - intettem vissza, és elkezdtem magam előtt terelni a kiválasztott juhokat. Miközben kolompolva sétáltunk az erdő széle felé, az jutott eszembe, hogy a hozzám közelebb eső foltos kos tisztára úgy néz ki, mint Mlnar. Ez a szürke pedig... hát kiköpött Riccardo. És a többi is... Rasputin... Jessica... Malicka...

Lesly L. Lastex

Egy félreeső tisztáson megállítottam a birkákat, s míg komótosan megtömtem pipám, ők rögtön legelni kezdtek. Eresztettem néhány jólfésült füstkarikát és belekezdtem.

- Nos, az egész történet úgy kezdődött, hogy...

A bárányok hallgattak.

Vége